

ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต



ว่าที่ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-13-0251-7

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ATTITUDES OF BANGKOKIANS TOWARDS THE CAPITAL PUNISHMENT

Pol.Capt.Anusorn Kaengsanthea

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements  
for the Degree of Master of Art in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-13-0251-7



อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ ,ว่าที่ ร.ต.อ. : ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต. (ATTITUDES OF BANGKOKIANS TOWARDS THE CAPITAL PUNISHMENT )  
อ.ที่ปรึกษา : จุฑารัตน์ เข็้ออำนวย, 181 หน้า. ISBN 974-13-0251-7.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต และเพื่อศึกษาวิธีการลงโทษประหารชีวิตที่ใช้ในปัจจุบันว่าเหมาะสมสำหรับสังคมไทยหรือไม่ หรือควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร ข้อมูลสำหรับการวิจัยได้เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 ราย โดยใช้แบบสอบถาม และจากการสัมภาษณ์เจาะลึกประชาชนในกรุงเทพมหานครที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิตและที่เป็นญาติของเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 5 ราย โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบค่าไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า ชาวกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ร้อยละ 99.0 เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิต โดยร้อยละ 52.0 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าสภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นต้องใช้โทษประหารชีวิตอยู่ ร้อยละ 57.5 เห็นว่าควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต และร้อยละ 50.0 เห็นว่าควรใช้วิธีการฉีดสารพิษในการประหารชีวิต

นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับความรุนแรงของอาชญากรรมมีผลต่อทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ในขณะที่ปัจจัยเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพการสมรส ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมและความห่างเหินจากศาสนา ไม่มีผลต่อทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต

ภาควิชา	สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	ลายมือชื่อนิสิต .....
สาขาวิชา	สังคมวิทยา	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา .....
ปีการศึกษา	2543	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม .....

# # 428 12014 24 : MAJOR ART IN SOCIOLOGY

KEY WORD : ATTITUDES / THE CAPITAL PUNISHMENT / BANGKOKIANS /  
BANGKOK

POL.CAPT. ANUSORN KAENGSAKTHEA : ATTITUDES OF BANGKOKIANS  
TOWARDS THE CAPITAL PUNISHMENT. THESIS ADVISER : JUTHARAT  
UA-AMNEOY, 181 pp. ISBN 974-13-0251-7.

The purpose of this research are to study attitudes of Bangkokians towards the capital punishment, to study factors relating to attitudes of Bangkokians towards the capital punishment and to study the method of execution in the present that to be suitable to use in Thailand or how should be change. The data of the research were collected from 200 Bangkokians by using questionnaires and In-depth interviews for 5 Bangkokians who were cousin of execution prisoners and cousin of victims of crime. Then take the data to systemically analysis by Frequency, Percentage, Means and Chi-square test with the statistically significant level at 0.05.

The research shows that 99.0 percents of Bangkokians are agree with using the capital punishment. 52.0 percents of Bangkokians are strongly agree that it is necessary to use the capital punishment in Thailand. 57.5 percents of Bangkokians are agree that should be change the method of execution and 50.0 percents of Bangkokians are agree that should be use the lethal injection in execution.

Otherwise it shows that factor of violent of crime affects to attitudes of Bangkokians towards the capital punishment while the factors of sex,age,education,occupation,status, experience in crime, perception in crime and unfamiliarity from religion are not relation to the attitudes of Bangkokians towards the capital punishment.

Departme	Sociology and Anthropology	Student's signature.....
Field of study	Sociology	Advisor's signature.....
Academic year	2000	Co-advisor's signature.....

## กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ก็เพราะได้รับความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา คณะกรรมการวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่ได้ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยเฉพาะ อาจารย์จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้เสียสละเวลา คอยให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง ในการทำวิทยานิพนธ์และคอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ และ รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ที่ให้คำแนะนำ ช่วยแก้ไข ปรับปรุงเนื้อหา เพิ่มเติมเนื้อหา และได้กรุณาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยดี จึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านไว้ เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อบุญเหลือและคุณแม่มาลี แก่งสันเทียะ ที่กรุณาให้การสนับสนุน ช่วยเหลือเรื่องทุนการศึกษา รวมทั้งให้กำลังใจ ให้ความรักตลอดมา ขอขอบคุณนางสาว สิริกันยา ปานพวงศรี ที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือประสานงานในด้านการศึกษา ขอขอบคุณผู้บังคับบัญชาที่ กรุณาส่งเสริมและสนับสนุนในการศึกษาของผู้วิจัย ขอขอบคุณบรรณารักษ์ห้องสมุดคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่คอยช่วยเหลือด้านข้อมูล ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่เรือนจำกลางบางขวางที่ ให้ความเอื้อเฟื้อสถานที่และให้ความสะดวกในการเก็บข้อมูล และขอบคุณชาวกรุงเทพมหานครผู้ที่ ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ทุกท่าน

ท้ายนี้ หากวิทยานิพนธ์นี้มีประโยชน์ไม่ว่าด้วยประการใดก็ตาม ขอมอบแต่ บิดา มารดา และครูอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอน ตลอดจนผู้มีอุปการะคุณทุกท่านที่ได้ให้ความรัก ความเมตตา กรุณา จนผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลงด้วยดีตามความมุ่งหมาย

ว่าที่ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ

เมษายน 2544

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

# สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

สารบัญ

สารบัญตาราง

บทที่

1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม.....	5
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษ.....	9
2.2.1 ความหมายของโทษ.....	9
2.2.2 ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการลงโทษ.....	11
2.3 ทฤษฎีการลงโทษ.....	14
2.4 ทฤษฎีการลงโทษในปัจจุบัน.....	16
2.4.1 ทฤษฎีทดแทน.....	16
2.4.2 ทฤษฎีอรรถประโยชน์.....	20
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต.....	23
2.5.1 ความหมายของโทษประหารชีวิต.....	23
2.5.2 วัตถุประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิต.....	23
2.5.3 ประวัติความเป็นมาของการประหารชีวิตในประเทศไทย.....	25
2.5.4 ขั้นตอนการประหารชีวิตในปัจจุบัน.....	27
2.5.5 ประเททความผิดที่กฎหมายกำหนดให้ลงโทษประหารชีวิต.....	29
2.5.6 รูปแบบและวิธีการลงโทษประหารชีวิต.....	32

2.6 แนวคิดฝ่ายที่สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิตและแนวคิด ฝ่ายที่คัดค้านการลงโทษประหารชีวิต.....	39
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ.....	45
2.7.1 ความหมายของทัศนคติ.....	45
2.7.2 ส่วนประกอบของทัศนคติ.....	46
2.7.3 การเกิดของทัศนคติ.....	47
2.7.4 แหล่งที่มาของทัศนคติ.....	47
2.7.5 ความสำคัญของการเปลี่ยนทัศนคติ.....	48
2.8 งานวิจัยหรือการศึกษาที่เกี่ยวข้อง.....	49
2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	53
2.10 สมมติฐานการวิจัย.....	54
2.11 นิยามตัวแปรในการวิจัย.....	54
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	59
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	59
3.2 วิธีวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	64
3.3 การสร้างและทดสอบแบบสอบถาม.....	65
3.4 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล.....	70
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	73
4. ผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
ส่วนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังและลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	76
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรเพื่อ ทดสอบสมมติฐาน.....	81
2.1 ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม.....	82
2.2 การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม.....	87
2.3 ความห่างเหินจากศาสนา.....	95



## สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่

2.4 ประเภทอาชญากรรม.....	97
ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต.....	101
3.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวโทษประหารชีวิต.....	106
3.2 ความคิดเห็นต่อวิธีการลงโทษประหารชีวิต.....	107
3.3 ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงการใช้โทษประหารชีวิต.....	107
3.4 ความคิดเห็นต่อประโยชน์ของการใช้โทษประหารชีวิต.....	108
3.5 ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต.....	109
3.6 ความคิดเห็นต่อรูปแบบ วิธีการลงโทษประหารชีวิต.....	110
3.7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทคดีที่เห็นว่าควรใช้โทษประหารชีวิต.....	111
3.8 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการลงโทษ ประหารชีวิต.....	112
ส่วนที่ 4 การสัมภาษณ์ชาวกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง ในหัวข้อ ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	113
4.1 การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิต.....	114
4.2 การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของเหยื่ออาชญากรรม.....	118
4.3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต.....	121
5. การพิสูจน์สมมติฐาน และการอภิปรายผลการวิจัย.....	122
การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และ การวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน.....	122
6. สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	135
6.1 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	135
6.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	135
6.3 วิธีการเก็บข้อมูล.....	135
6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	136
6.5 สรุปผลการวิจัย.....	136
6.5.1 ลักษณะข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง.....	136

6.5.2 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	136
6.5.3 ลักษณะความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	137
6.5.4 ลักษณะความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการใช้โทษประหารชีวิต.....	137
6.5.5 ลักษณะความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต.....	138
6.6 การอภิปรายผลการวิจัย.....	138
6.7 ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการวิจัย.....	139
6.8 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องโทษประหารชีวิต.....	139
6.8.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย.....	139
6.8.2 ความคิดเห็นของผู้วิจัย.....	142
6.8.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	114
รายการอ้างอิง.....	139
ภาคผนวก.....	144
ภาคผนวก ก.....	148
ภาคผนวก ข.....	150
ประวัติผู้วิจัย.....	160

## สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงรายนามเขตการปกครองของกรุงเทพมหานครกับ จำนวนประชากรที่อยู่อาศัย.....	60
2	แสดงรายละเอียดของสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเขต.....	63
3	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้จำแนกตามกลุ่มอาชีพ.....	64
4	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับข้อมูลภูมิหลัง และลักษณะทั่วไป.....	76
5	แสดงความถี่ ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้การใช้ โทษประหารชีวิตในประเทศไทย.....	79
6	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้วิธีการ ลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย.....	80
7	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความคิดเห็น ต่อการใช้โทษประหารชีวิต.....	80
8	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการประจบเหตุการณื การก่ออาชญากรรม.....	82
9	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการ ประจบกับเหตุการณืการก่ออาชญากรรม.....	82
10	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ประจบกับเหตุการณื การก่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีต่าง ๆ .....	83
11	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม.....	84
12	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับความเสียหาย จากการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมในกลุ่มคดีต่าง ๆ .....	84
13	แสดงจำนวนและร้อยละของญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่าง กับการตกเป็น เหยื่ออาชญากรรม.....	85
14	แสดงจำนวนและร้อยละของญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับ ความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีต่าง ๆ .....	86
15	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับประจบการณืเกี่ยวกับ อาชญากรรม.....	87

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการรับรู้และความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม.....	87
17	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง กับชนิดของสื่อที่กลุ่มตัวอย่างชอบและติดตามข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม.....	88
18	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมทางสื่อโทรทัศน์.....	89
19	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมทางสื่อวิทยุ.....	90
20	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมทางสื่อหนังสือพิมพ์.....	90
21	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมทางหนังสืออาชญากรรมหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ .....	91
22	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงที่สุด.....	92
23	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นเมื่อได้รับรู้หรือทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่รุนแรง.....	93
24	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษผู้กระทำผิดที่ก่ออาชญากรรมรุนแรง.....	94
25	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับศาสนาที่นับถือ.....	95
26	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา.....	95
27	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา.....	96
28	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรประเภทอาชญากรรมกับความเหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิต.....	97

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
29	แสดงจำนวนและร้อยละของความคิดเห็นต่อการ ลงโทษประหารชีวิต.....	101
30	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็น ต่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิต.....	109
31	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความประสงค์ ในการใช้โทษประหารชีวิต.....	110
32	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับกลุ่มคดี ที่เห็นว่าควรใช้โทษประหารชีวิตมากที่สุด.....	111
33	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติต่อการลงโทษ ประหารชีวิต.....	123
34	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติต่อการลงโทษ ประหารชีวิต.....	124
35	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับทัศนคติ ต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	125
36	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติต่อการลงโทษ ประหารชีวิต.....	126
37	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับทัศนคติ ต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	127
38	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม กับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	128
39	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมกับ ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	129
40	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความห่างเหินศาสนากับทัศนคติ ต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	130
41	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทอาชญากรรมกับทัศนคติ ต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	132
42	แสดงผลสรุปการทดสอบสมมติฐานของผู้วิจัยตั้งไว้สำหรับ การวิจัย.....	134

## สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
43	แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือของแบบสอบถาม -SCALE (ALPHA) ประเภทอาชญากรรมกับทัศนคติ ต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	148
44	แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือของแบบสอบถาม -SCALE (ALPHA) ความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต.....	149



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

การลงโทษประหารชีวิตเป็นรูปแบบการลงโทษที่เก่าแก่ รุนแรงที่สุด มีมาตั้งแต่สมัยสังคมดั้งเดิมตราบจนทุกวันนี้ การลงโทษประหารชีวิตมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการกำจัดผู้กระทำผิดออกจากสังคมอย่างเด็ดขาด โดยอาศัยวิธีการฆ่าหรือวิธีการอื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตาย ในปัจจุบันจากข้อมูลการสำรวจขององค์การนิรโทษกรรมสากล (AMNESTY INTERNATIONAL) ณ เดือน มีนาคม พ.ศ.2543 (กรมราชทัณฑ์,2543:29) มีประเทศในโลกจำนวน 108 ประเทศ ที่ได้ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิตแล้ว ยังคงเหลือประเทศที่ใช้โทษประหารชีวิตอยู่จำนวน 90 ประเทศ ซึ่งประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่ยังใช้โทษประหารชีวิตอยู่

ในปัจจุบันได้มีการแสดงความคิดเห็นและมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการประหารชีวิตกันมาก ทั้งฝ่ายที่สนับสนุนให้มีการใช้การลงโทษประหารชีวิตและฝ่ายที่ประสงค์จะให้ยกเลิกโทษประหารชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะนี้ประเทศไทยกำลังจะเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตจากการยิงเป้าเป็นการฉีดสารพิษ เพื่อแสดงถึงความมีมนุษยธรรมและมีให้นักโทษต้องได้รับการทรมานเกินไป (กรมราชทัณฑ์, 2543:37)

สำหรับประเทศไทย สถิตินักโทษเด็ดขาดที่ศาลตัดสินประหารชีวิตนั้น ข้อมูลจากกรมราชทัณฑ์ระหว่างปี 2539-2543 มีรายละเอียดดังนี้

สงวนลิขสิทธิ์บริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 แสดงสถิตินักท่องเที่ยวเด็ดยุคที่ศาลตัดสินประหารชีวิต ระหว่างปี 2539-2543

ปี พ.ศ.	จำนวนนักท่องเที่ยวเด็ดยุคที่ศาลตัดสินประหารชีวิต
2539	67
2540	30
2541	54
2542	200
2543	250

ที่มา : กรมราชทัณฑ์

ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนผู้ที่ศาลตัดสินประหารชีวิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี โดยส่วนใหญ่เป็นนักโทษประหารชีวิตในคดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ โดยเฉพาะคดี ผลิตจำหน่ายยาบ้า นอกจากนี้จากจำนวนสถิติการรับแจ้งความร้องทุกข์ในกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ตำรวจภูธรภาค 1-9 และกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ทั่วประเทศอาญาจักรมีสถิติการรับแจ้งเพิ่มขึ้นทุกปีกล่าวคือ ปี 2539 จำนวน 8,065 คดี ปี 2540 จำนวน 8,400 คดี และ ปี 2541 จำนวน 9,403 คดี (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, สำนักงานนโยบายและแผน 2541) ซึ่งจากข้อมูลจำนวนนักโทษประหารชีวิตและข้อมูลสถิติคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญดังกล่าวเป็นข้อสังเกตได้ว่า แม้ในประเทศไทยจะยังมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่ก็ตาม แต่จำนวนนักโทษประหารชีวิตและสถิติการเกิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญก็ยังคงมีเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี ไม่ได้ลดลงแต่อย่างใด

ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการก่อคดีอาชญากรรม เช่น ฆาตกรรม ฆ่าข่มขืน ส่งผลกระทบต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ต้องสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน และที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่งคือความรู้สึกของบิดา มารดา ญาติพี่น้อง ที่ต้องสูญเสียบุตรของตนไป ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ ความผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติด โดยเฉพาะจำหน่ายยาบ้า นอกจากจะสร้างความเสียหายให้กับประเทศชาติแล้ว ยังเป็นการทำลายชีวิตคนในสังคมอีกด้วย เด็ก ๆ และเยาวชนจะต้องเสียอนาคต ซึ่งที่กล่าวมานี้เป็นเครื่องบ่งชี้ให้คนในสังคมเห็นว่า โทษประหารชีวิตยังจำเป็นจะต้องใช้ต่อไปหรือไม่ สำหรับ ประเทศไทยปัจจุบันกระแสเรื่องสิทธิมนุษยชนมีส่วนผลักดันให้มีการกล่าวถึงโทษประหารชีวิตเป็นประเด็นว่า สมควรจะยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่ ประกอบกับล่าสุดเมื่อประมาณต้นเดือนมิถุนายน พ.ศ.2543 กรมราชทัณฑ์ได้เสนอให้เปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตจากการใช้อาวุธปืน มาเป็นการฉีดสารพิษ ด้วยเหตุผลทางด้านมนุษยธรรม และหลักสิทธิมนุษยชน ซึ่งนายวัฒนา อัศวเหม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นได้เป็นประธานการประชุมพิจารณา แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา



เปลี่ยนวิธีการประหารชีวิตนักโทษ ซึ่งมีตัวแทนจากศาลอาญา แพทยสภา สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ นักวิชาการอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาเข้าร่วมแสดงความคิดเห็น โดยที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนวิธีการประหารชีวิต นอกจากนี้สถานีโทรทัศน์ ITV ก็ได้นำประเด็นเรื่องการประหารชีวิตออกรายการสด สอบถามความคิดเห็นของประชาชนอีกด้วย (กรมราชทัณฑ์, 2543:44)

แม้ว่าเมื่อประมาณ 20 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.2523) เคยมีผู้ศึกษาวิจัยเรื่อง ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่ มาแล้ว ซึ่งผลการศึกษา ปรากฏว่าประชาชนมีทั้งที่ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตและไม่เห็นด้วยกับการใช้โทษประหาร อีกทั้งฝ่ายที่เห็นด้วยมีความเห็นที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิตและในฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยก็เสนอแนวทางการ ลงโทษวิธีอื่นแทนการประหารชีวิต อย่างไรก็ตามนับเนื่องถึงปัจจุบันบริบททางสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเป็นอย่างมาก จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจอยากจะทำการศึกษาอีกครั้งว่า ปัจจุบันประชาชนมีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตอย่างไรบ้าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตตามกระแสสังคมที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร แตกต่างกับอดีตที่ผ่านมาหรือไม่ อย่างไร ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะสะท้อนให้เห็นความคิดเห็นของประชาชนในสังคมไทยเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิดในกระบวนการยุติธรรม และเพื่อเป็นข้อมูล ข้อเสนอแนะ หรือข้อคิดเห็นให้ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมใช้เป็นทิศทางในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการลงโทษผู้กระทำความผิดให้สอดคล้องกับหลักมนุษยธรรม หลักสิทธิมนุษยชน และสภาพของสังคมไทยในปัจจุบันและในอนาคตต่อไป

## 1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการศึกษาเรื่องทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิตมี วัตถุประสงค์อยู่ 4 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต
3. เพื่อศึกษาความเป็นมา รูปแบบและวิธีการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย
4. เพื่อศึกษาว่าวิธีการลงโทษประหารชีวิตที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยหรือไม่ หรือควรมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

## 1.3 ขอบเขตการวิจัย

- 1.ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป

2. พื้นที่ที่จะใช้ศึกษา จำกัดเฉพาะในกรุงเทพมหานคร เนื่องจากมีประชากรอยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก ประชากรมีลักษณะครบถ้วนและเพียงพอต่อการศึกษา อีกทั้งยังมีความหลากหลายของกลุ่มอาชีพ สถาบันการศึกษา สถานที่ราชการ แหล่งธุรกิจสำคัญ ตลอดจนเป็นศูนย์รวมความเจริญด้านต่าง ๆ ประกอบกับมีข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ซึ่งคาดว่าจะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง การที่เลือกศึกษาเฉพาะประชากรในกรุงเทพมหานคร นั้น ก็เนื่องมาจากปัจจัยทางด้านระยะเวลาและงบประมาณสำหรับการวิจัยมีอยู่อย่างจำกัด

#### 1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต
2. ทำให้ทราบถึงความเป็นมา รูปแบบและวิธีการประหารชีวิตในประเทศไทย
3. ทำให้ทราบว่าปัจจุบันประเทศไทยสมควรจะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตหรือไม่ อย่างไร
4. เพื่อเป็นแนวทางใช้ในการศึกษาว่าวิธีการประหารชีวิต วิธีใดที่มีความเหมาะสมกับประเทศไทย และก่อให้เกิดประโยชน์ในการควบคุมอาชญากรรมที่รุนแรงต่อไปในอนาคต
5. เพื่อเป็นข้อมูลหรือแนวทางให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมหรือผู้ที่ใจใช้ในการศึกษาวิจัยในเรื่องการลงโทษประหารชีวิตต่อไป

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## บทที่ 2

### แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่อง “ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต” ได้นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้ประกอบในการศึกษา เพื่อสนับสนุนการวิจัยและสร้างความชัดเจนสำหรับกรอบการวิจัย ซึ่งมีดังต่อไปนี้

#### 2.1 แนวคิดเรื่องอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรม

#### 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษ

##### 2.2.1 ความหมายของโทษ

##### 2.2.2 ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

#### 2.3 ทฤษฎีการลงโทษ

#### 2.4 ทฤษฎีการลงโทษในปัจจุบัน

#### 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

##### 2.5.1 ความหมายของโทษประหารชีวิต

##### 2.5.2 วัตถุประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิต

##### 2.5.3 ประวัติความเป็นมาของการประหารชีวิต

##### 2.5.4 ขั้นตอนการประหารชีวิตในปัจจุบัน

##### 2.5.5 รูปแบบ และวิธีการประหารชีวิต

#### 2.6 แนวคิดของฝ่ายที่สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิต และแนวคิดของฝ่ายที่คัดค้านการลงโทษประหารชีวิต

##### 2.6.1 แนวคิดของฝ่ายที่สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิต

##### 2.6.2 แนวคิดของฝ่ายที่คัดค้านการลงโทษประหารชีวิต

#### 2.7 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

##### 2.7.1 ความหมายของทัศนคติ

##### 2.7.2 องค์ประกอบของทัศนคติ

##### 2.7.3 ความสำคัญของทัศนคติ

#### 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม

### ความหมายของอาชญากรรม

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญา

เดอร์คไฮม์ (Derkhiem, 1964:21) ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า เป็นการกระทำที่ทำความเสียหายต่อความรู้สึกของส่วนรวม

เคย์ ( Quay, 1965 :23) ให้ความหมาย อาชญากรรมว่า หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือพฤติกรรมที่ผิดแปลกไปจากประเพณีและวัฒนธรรมที่สังคมวางไว้

เฟดเดอริค (Fedrick อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2541:34) ได้อธิบายความหมายของอาชญากรรมว่าเป็นการกระทำ ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียหายต่อคนใดคนหนึ่งมีผลกระทบต่อสังคมโดยส่วนรวมและการกระทำผิดนั้นจะต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจน และกำหนดโทษสำหรับความผิดนั้นไว้ด้วย

รอกเชสเตอร์ (Rocchester, 1974:84) ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า เป็นการกระทำหรือแค้นกระทำอันเป็นการละเมิดต่อกฎหมายของรัฐ ซึ่งบัญญัติห้ามกระทำหรือคำสั่งให้กระทำ ถ้ากฎหมายบัญญัติว่าการกระทำใดเป็นความผิดแต่ไม่ได้กำหนดโทษไว้ก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2531:3) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ดังนี้คือ “อาชญา” แปลว่า อำนาจหรือโทษ ส่วนคำว่า “กรรม” แปลว่า การกระทำ อาชญากรรมในภาษาอังกฤษ ใช้คำว่า Crime ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า Crimen ในภาษาละติน แปลว่า การกล่าวหาหรือการกระทำผิดโดยบุคคลหนึ่งต่อบุคคลอื่น

สุพัตรา สุภาพ (2543:45) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดและเสียหายต่อสังคม เป็นการกระทำผิดไปจากข้อตกลงของชุมชน ซึ่งข้อตกลงนั้น ๆ ก็แล้วแต่ว่าชุมชนจะตกลงกันไว้อย่างไร เมื่อมีการล่วงละเมิดหรือเกินเลยก็ถือว่าผิด

งามพิศ สัตย์สงวน (2540:147) ได้สรุปความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่สังคมถือเป็นความผิดที่จะต้องถูกลงโทษโดยสถานใดสถานหนึ่ง เมื่อได้มีการ พิสูจน์ว่าได้กระทำผิดจริง

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2541:35-36) ได้สรุปความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า อาชญากรรมควรมีองค์ประกอบที่แยกได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. มีการกระทำความผิดโดยเจตนา
2. ความผิดนั้นมีลักษณะร้ายแรง มีอันตรายต่อสังคมโดยทั่วไป เป็นที่ยอมรับของสังคม และกฎหมายต้องเข้ามาดำเนินการกับการกระทำอันนั้นด้วย
3. การกระทำที่เป็นอาชญากรรมย่อมได้รับโทษจากสมาชิกของสังคม และกฎหมายบ้านเมืองอย่างเป็นทางการ มีวิธีขั้นตอนการปฏิบัติดำเนินคดี

ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2541:9) สรุปความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า ต้องมี องค์ประกอบดังนี้คือ (1) ต้องมีการกระทำ (2) มีเจตนา (รวมถึงเจตนาทุจริต ความชั่ว และสภาพจิตใจที่แสดงว่ามีความชั่ว) (3) เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายหรือประมวลกฎหมายที่บัญญัติไว้ (4) จะต้องมีผลร้ายอย่างใดอย่างหนึ่งจากการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย และ (5) จะต้องมิพบตอบแทนหรือลงโทษอย่างใดอย่างหนึ่งจากการฝ่าฝืนกฎหมาย

ศัญญา ศัญญาวิวัฒน์ (2542:117) ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้ว่า อาชญากรรมเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม บรรทัดฐานคือกฎหมาย ซึ่งกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า พฤติกรรมใดเป็นอาชญากรรม มีความผิดต้องรับโทษ

จากความหมายของอาชญากรรมที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า อาชญากรรม หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อความสงบสุขและภัยอันตรายต่อสังคม ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นความผิด และผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

แบคคาเรีย (Baccarea, 1738-1794) นักอาชญาวิทยาชาวอิตาลี ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งอาชญาวิทยา ได้ให้แนวคิดและได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องอาชญากรรมและการลงโทษ สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ทุกคนควรเท่ากันในทัศนะของกฎหมาย ในการที่จะลงโทษผู้กระทำผิดควรพิจารณาแต่การกระทำที่เขาได้ประกอบเท่านั้น ไม่ควรคำนึงว่าผู้นั้นจะเป็นผู้ใดเพราะถือว่าบุคคลทุกคนมีอิสระในตนเองที่จะกระทำสิ่งใด ๆ ก็ได้ที่ตนเองเห็นสมควรและถูกต้องอันเป็นไปตามความพอใจของตนเอง (Free will) ดังนั้น จึงควรพิจารณาโทษให้เหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำ “Let the punishment fit the crime”

2. การบัญญัติกฎหมายต้องถือหลักการพื้นฐานเพื่อประโยชน์สุขสำหรับปวงชนจำนวนมากเป็นสำคัญ

3. การกำหนดนิยามคำว่าอาชญากรรมจะต้องพิจารณาองค์ประกอบเกี่ยวกับภัยอันตรายต่อสังคมเป็นประการสำคัญกล่าวคือ อาชญากรรมหมายถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอันตรายหรือความสูญเสียต่อสังคมโดยส่วนรวม

4. การป้องกันอาชญากรรมย่อมมีความสำคัญยิ่งกว่าการลงโทษ ด้วยเหตุนี้กฎหมายจึงควรมีลักษณะเป็นลายลักษณ์อักษรและมีการเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบกันทุกคนว่า พฤติกรรมใดควรละเว้นและพฤติกรรมใดควรประพฤติ โดยกำหนดการลงโทษและการให้รางวัลอย่างเหมาะสม

5. ควรยกเลิกการกล่าวหาในทางลับ การใช้วิธีทรามานและทารุณกรรมต่าง ๆ รวมทั้งโทษประหารชีวิต

6. วัตถุประสงค์ของการลงโทษก็เพื่อข่มขู่ยับยั้งบุคคลจากการประกอบ อาชญากรรมและเพื่อป้องกันการล้างแค้นซึ่งกันและกัน

7. ความหนักเบาของการลงโทษต้องเป็นสัดส่วนกับความรุนแรงของอาชญากรรม กล่าวคือ โทษทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำผิด จะต้องให้บุคคลนั้น ๆ ได้รับความสูญเสียมากกว่าจะได้รับผลกำไรจากการประกอบอาชญากรรม แต่โทษทัณฑ์ดังกล่าวจะต้องกำหนดให้เป็นอัตราส่วนที่พอเหมาะกับความผิดไม่มากเกินไปจนกลายเป็นโทษร้ายทารุณ และไม่น้อยจนทำให้ผู้กระทำผิดคิดว่าคุ้มที่จะได้ผลประโยชน์ จากการประกอบอาชญากรรม

กาโรฟาโล (Garofalo อ้างถึงใน โสภกา ชูพิกุลชัย และคณะ, 2525:25-30) ได้จำแนกลักษณะอาชญากรรมออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. อาชญากรที่เป็นฆาตกร
2. อาชญากรที่ชอบความรุนแรง
3. อาชญากรที่ขาดสติในความซื่อสัตย์
4. อาชญากรที่โลภมาก

อาชญากรที่เป็นฆาตกร เป็นพวกที่ชอบฆ่าเพื่อความสนุกตื่นเต้น พวกนี้ไม่มีความรับผิดชอบทางศีลธรรม สมควรได้รับโทษประหารชีวิตสถานเดียว

เฟอร์รี (Ferri อ้างถึงใน พิศาล มุขแจ้ง ,2538:90-91) ได้สรุปเกี่ยวกับอาชญากรรมไว้ว่า อาชญากรรมจะลดลงก็ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมใหม่ และถือว่า “การลงโทษอาชญากรรมเป็นวิธีแก้ความประพฤติอย่างหนึ่ง” และให้วางอัตราโทษให้ได้สัดส่วนกับความผิด

## 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษ

### 2.2.1 ความหมายของโทษ

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของโทษไว้ว่า ความไม่ดี ความชั่ว

นักปรัชญาและนักนิติศาสตร์ผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านได้ให้ความหมายของ “โทษทางอาญาไว้ดังนี้

กรอเทียส (Grotius,1968:35 อ้างถึงใน ณรงค์ ใจหาญ,2539:1) ได้ให้ความหมายของโทษไว้ว่า หมายถึงผลร้ายที่ผู้กระทำได้รับเนื่องมาจากผลร้ายที่เขาได้ก่อให้เกิดขึ้น และจากคำจำกัดความดังกล่าว Soberly ได้ให้ข้อสังเกตไว้ 5 ประการดังนี้

1. ผลร้ายที่ผู้กระทำได้รับจะต้องเป็นสิ่งที่ไม่พึงพอใจ (Unpleasant)
2. ต้องเป็นผลจากการกระทำของเขาที่ผ่านมาแล้ว และผู้มีอำนาจลงโทษไม่อนุญาตให้กระทำ
3. จะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างโทษกับการกระทำความผิด อย่างน้อยที่สุดผลร้ายที่ผู้ต้องโทษได้รับจากการถูกลงโทษจะต้องเป็นการสนองตอบการที่ผู้ต้องโทษได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้เสียหายหรือต่อสังคม
4. โทษเป็นการตอบแทนการกระทำโดยความสมัครใจที่ต้องการฝ่าฝืนกฎหมาย
5. การลงโทษต้องกระทำแก่ผู้กระทำผิด หรือแก่บุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของผู้กระทำผิดนั้น ด้วยเหตุนี้การที่ผู้เสียหายแก้แค้นต่อบุคคลที่เขาพบโดยไม่เลือกหน้าจึงไม่ถือว่าเป็นการลงโทษ

ฮาร์ท (Hart ,1968:4-5) ได้ให้ความหมายของโทษไว้ว่า โทษจะต้องประกอบด้วย

สาระสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. โทษจะต้องก่อให้เกิดความเจ็บปวด (Pain) หรือผลอื่นที่ก่อให้เกิดความไม่พอใจ
2. โทษต้องใช้เพื่อตอบแทนความผิด
3. โทษต้องลงแก่ผู้กระทำผิดหรือสงสัยว่าเป็นผู้กระทำผิด
4. โทษจะต้องเป็นวิธีการซึ่งบุคคลอื่นนอกจากผู้กระทำผิดนำมาใช้
5. ผู้กำหนดโทษจะต้องเป็นเจ้าพนักงานที่กฎหมายให้อำนาจลงโทษเพื่อตอบแทน

การกระทำผิดทางอาญา

แอนดีเนส (Andenaes, 1965:8 -11 อ้างถึงใน ณรงค์ ใจหาญ, 2539:2) ให้นิยามของโทษไว้ว่าต้องประกอบด้วยสาระสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ต้องเป็นผลร้ายที่รัฐนำมาใช้แก่ผู้กระทำผิด
2. การลงโทษจะกระทำได้อต่อเมื่อมีการกระทำผิดต่อกฎหมาย
3. เป็นการตอบแทนเพื่อให้ผู้กระทำผิดเข้าใจว่าโทษเป็นผลร้ายที่คนได้รับจากการกระทำ

ผิด

รอส (Ross, 1975:36) ได้อธิบายเกี่ยวกับโทษ โดยมองที่ลักษณะของการสนองตอบของสังคมว่า โทษเป็นการตอบสนองทางสังคมและเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดกฎหมาย โดยผู้มีอำนาจกำหนด โทษจึงมีลักษณะที่เป็นผลร้ายแก่ผู้กระทำผิดซึ่งแสดงถึง การดำเนินผู้กระทำผิดว่า ได้กระทำในสิ่งที่ไม่สมควร

จากคำนิยามต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้น พอสรุปได้ว่า โทษทางอาญาจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ลักษณะภายนอกของโทษ โทษเป็นผลร้ายซึ่งตอบแทนแก่ผู้กระทำผิด อันมีลักษณะที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่ร่างกายหรือผลอันไม่พึงพอใจอื่น ๆ เช่น การสูญเสียเสรีภาพทางร่างกาย หรือการสูญเสียทรัพย์สิน ผลร้ายดังกล่าวกระทำขึ้นเพื่อตอบแทนจากการที่ผู้กระทำผิดได้กระทำผิดกฎหมายโดยสมัครใจ และมุ่งกระทำต่อผู้กระทำผิดเป็นการเฉพาะตัว
2. ผู้มีอำนาจกำหนดโทษ ต้องเป็นบุคคลที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจลงโทษ ซึ่งโดยปกติจะเป็นศาล และต้องมีวิธีการพิจารณาตลอดจนการลงโทษตามกฎหมายบัญญัติ
3. ความประสงค์ของการลงโทษ ต้องเป็นการตอบแทนการกระทำผิดของผู้กระทำอันมีลักษณะดำเนินผู้กระทำว่าได้กระทำในสิ่งที่ไม่สมควรในสังคมและไม่ควรกระทำอีก



ประเสริฐ เมฆมณี (2532:466-468) ได้อธิบายปรัชญาและแนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษไว้ว่า การลงโทษผู้กระทำผิดทางอาญา เป็นกระบวนการใช้มาตรการทางกฎหมายควบคุมสังคม เพื่อจำกัดขอบเขตความประพฤติของแต่ละบุคคล ในอันที่จะรักษาไว้ซึ่งความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินประชาชน ตลอดจนความเป็นระเบียบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม โดยมีพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ดูแลควบคุมให้ประชาชนปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ผู้ใดฝ่าฝืนย่อมจะได้รับการลงโทษทัณฑ์ตามสุภาษิตกฎหมายที่ว่า “ไม่มีอาชญากรรมใดที่ไม่ถูกลงโทษ” (No Crime Without Punishment) และ “การลงโทษต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย” (No Punishment Without Law)

การลงโทษผู้กระทำความผิด นอกจากเป็นการคุ้มครองความเป็นธรรมในสังคมที่ สอดคล้องกับหลักนิติธรรมแล้ว ยังช่วยขจัดเสียซึ่งการใช้หลักการตอบแทนแก้แค้นในทางส่วนตัว หรือการประทุษร้ายระหว่างประชาชนด้วยกันได้เป็นอย่างดี (U.S.Government Printing Office, 1977:1-7)

เคร้าท์ (Krauts, 1981:44-51) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำผิดไว้ดังนี้

1. การลงโทษแก่ผู้กระทำผิดต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์กับความหนักเบาและความรุนแรงของอาชญากรรมที่ผู้กระทำผิดนั้นได้ก่อขึ้น
2. การพิจารณาคดีและบังคับโทษแก่ผู้กระทำผิด ต้องกระทำโดยบริสุทธิ์ยุติธรรม รวมทั้งการกำหนดเลือกรูปแบบการลงโทษที่เหมาะสมแก่อาชญากรเป็นกรณี ๆ ไป
3. การพิพากษาลงโทษแก่ผู้กระทำผิดจะต้องคำนึงถึงหลักการป้องกันมิให้อาชญากรรมเกิดขึ้นและสร้างเสริมขึ้นแก่ประชาชนตระหนักว่าการเคารพต่อกฎหมายของ บ้านเมืองเป็นหลักประกันความมีสันติสุขของสังคม รวมทั้งการกำหนดมาตรการลงโทษที่สมเหตุ สมผลภายใต้กฎเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 3.1 กำหนดรูปแบบการลงโทษที่มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอต่อการข่มขู่อาชญากรและบุคคลอื่น เพื่อป้องกันมิให้ก่ออาชญากรรมในลักษณะเดียวกันอีก
- 3.2 กำหนดบทลงโทษแก่อาชญากรร้ายแรง เพื่อให้รู้สำนึกและกำหนดบทเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำผิดซ้ำ โดยคำนึงถึงหลักการคุ้มครองสวัสดิภาพของสังคม

นอกจากนี้ การลงโทษที่ถูกต้องควรจะต้องมุ่งป้องกันอาชญากรรมและจะต้องกระทำอย่างเปิดเผย รวดเร็วและสมควรเท่าที่จำเป็น ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความร้ายแรงที่ผู้กระทำผิดได้กระทำไป ที่สำคัญโทษที่ลงจะต้องมีบัญญัติไว้ในกฎหมาย ความผิดแต่ละฐานจะต้องมีบทลงโทษและผู้พิพากษาจะต้องเขียนคำพิพากษาที่เหมือนกันสำหรับความผิดฐานเดียวกัน

## 2.2.2 ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

สังคมคาดหวังว่าการลงโทษว่าจะมีผลเป็นการควบคุมสังคมและความคุมอาชญากรรมโดยการกำหนดโทษตามคำพิพากษา (Sentencing) ของกระบวนการยุติธรรม

การลงโทษไม่ว่าจะพิจารณาจากทฤษฎี หรือวัตถุประสงค์การลงโทษ ย่อมจะมีผลต่อผู้กระทำผิดอย่างไร อย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้ (บทบัญญัติ,2541:15)

1. การทดแทนความผิดหรือการแก้แค้น (Retributive Justification) ผู้กระทำผิดสมควรได้รับโทษเพราะเขาได้กระทำผิดและต้องรับผิดชอบการกระทำของตนเอง โทษต้องเหมาะสมกับความรับผิดชอบ (Culpability) ความรับผิดชอบมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผลร้ายของการกระทำ เจตนา ไม่เจตนา หรือประมาท แรงจูงใจ พฤติการณ์แวดล้อม เหตุเพิ่ม ลดโทษ และเหตุบรรเทาโทษ ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ โสภา ชูพิกุลชัย (2525:241-242) ที่ว่า การลงโทษเพื่อตอบแทนแก้แค้นผู้กระทำผิดมีพื้นฐานจากความเห็นว่า อาชญากรรมเป็นการประทุษร้ายต่อผู้อื่น ควรจักต้องได้รับการตอบแทนแก้แค้นให้สาสมเป็นแนวปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักสูตรกวิทยาแห่งการลงโทษ ซึ่งปัจจุบันก็ถือปฏิบัติกันอยู่ในกระบวนการยุติธรรม

2. การยับยั้งหรือข่มขู่ (Utilitarian or Reductive Justification) การลงโทษมีเหตุผลในการลดจำนวนอาชญากรรม การลงโทษรุนแรงจะเป็นการยับยั้งการทำความผิด หรือมีผล ป้องกันอาชญากรรม (Deterrence) เพราะ

2.1 ยับยั้งผู้ที่ทำความผิด มิให้ทำความผิดอีก

2.2 ยับยั้งผู้ที่อาจจะทำความผิด หรือผู้ที่จะเลียนแบบ

2.3 การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

2.4 ให้การศึกษาแก่สาธารณชนเพื่อจะได้ตระหนักถึงการทำความผิดและความระมัดระวัง อันเป็นการช่วยลดปัญหาอาชญากรรม

2.5 ให้ความคุ้มครองแก่สาธารณชนหรือผู้ที่อาจจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดย

การแยกผู้กระทำผิดออกไปจากสังคม ซึ่งวัตถุประสงค์ข้อนี้สอดคล้องกับความเห็นของ แบคคาเรีย (Bacarea อ้างถึงใน โสภา ชูพิกุลชัย,2525:42) ที่เห็นว่า การลงโทษแก่ผู้กระทำผิดจำเป็นต้อง ลงโทษโดยสถานหนักเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น ซึ่งการลงโทษดังกล่าวเปรียบได้กับการ ลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน

3. การไม่ยอมรับหรือการประณามการทำความผิด (Expressive or

Denunciatory Justification) แนวความคิดนี้เชื่อว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นการไม่ยอมรับการกระทำนั้น การลงโทษเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ สังคมควรประณามการกระทำนั้นด้วย

4. การแก้ไขฟื้นฟู (Reformation and Rehabilitation) การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดนี้

หมายถึงการแก้ไขฟื้นฟูและบำบัดรักษาทั้งทางร่างกายและทางจิตใจรวมทั้งการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ เพื่อส่งเสริมให้ผู้ต้องโทษเป็นพลเมืองดีที่เคารพกฎหมายเมื่อพ้นโทษ

จุดมุ่งหมายของการลงโทษมิได้มีจุดมุ่งหมายเพียงอย่างหนึ่งอย่างเดียวและจุดมุ่งหมายหลายประการอาจสนับสนุน ซึ่งกันและกัน หรืออาจขัดแย้งกัน การลงโทษผู้กระทำความผิด

- (1) ไม่จำเป็นต้องจะสนับสนุนระบบการลงโทษในสถานเบา หรือมิใช่การทดแทนความผิด
- (2) การลงโทษไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการที่ปราศจากความยุติธรรม
- (3) การลงโทษโดยมีจุดมุ่งหมายในการทดแทนความผิดยังมีอยู่ในจิตใจของสาธารณชนโดยทั่วไป

สุวิทย์ นิ่มน้อย (2519:72) ได้อธิบายถึงความมุ่งหมายของการลงโทษโดยทั่วไปไว้ว่า เพื่อต้องการให้สังคมมีความปลอดภัยด้วยการลดอัตราการประกอบอาชญากรรมให้น้อยลงและการแก้ไขนิสัยหรือการอบรมฟื้นฟูจิตใจของผู้ต้องขังเพื่อป้องกันไม่ให้เขาเหล่านั้นกลับมาประกอบอาชญากรรมอีก เช่นเดียวกับ โสกา ชูพิกุลชัย (2525:242) ซึ่งอธิบายวัตถุประสงค์ของการลงโทษว่า เพื่อเป็นการแก้ไข ปรุ่่งแต่งจิตใจผู้กระทำผิด (Reformation or Rehabilitation) ส่วนจุดประสงค์ของการลงโทษในสมัยก่อน มีแนวความคิดไปในทางการแก้แค้นตอบแทนผู้กระทำผิด จุดประสงค์ของการลงโทษสมัยใหม่นั้น มีแนวคิดมุ่งไปในด้านการแก้ไขอบรมนิสัยของผู้ถูกลงโทษให้กลับตนเป็นคนดีเพื่อจะได้ออกมาสู่สังคมในฐานะพลเมืองดี

นอกจากนี้ โสกา ชูพิกุลชัย (2525:241-242) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพิ่มเติมอีกว่าเพื่อชดเชยความผิดที่เกิดขึ้น (Expiation) แนวความคิดนี้ได้พัฒนามาจากความเชื่อว่า โทษนับเป็นสิ่งจำเป็นในทางความรู้สึกผิดชอบ และเป็นการตอบแทนความยุติธรรม

ที่ถูกประทุษร้าย ผู้กระทำผิดจำเป็นต้องชดใช้ค่าเสียหายในความผิดที่ก่อขึ้น จึงจะชอบธรรม การลงโทษลักษณะนี้ อาจเปรียบได้กับ การปรับ (Fine) การจ่ายค่าชดเชย (Compensation) เพื่อ ป้องกันสังคม (Protection of Society) ซึ่งแนวความคิดนี้มีวิวัฒนาการมาจากความเชื่อที่ว่า อาชญากรรมเป็นโรคร้ายและเป็นการประทุษร้ายต่อสังคม ดังนั้นการจะให้สังคมปลอดภัย

จากอาชญากรรม จึงจำเป็นจะต้องมีการจำคุกผู้กระทำผิดตามตัวบทกฎหมาย และแยกตัวออกจากสังคมเพื่อไม่ให้มีโอกาสกลับไปกระทำความผิด กรณีนี้เป็นการปฏิบัติที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง

นवलจันทร์ ทศนชัยกุล (2532:15) ได้สรุปวัตถุประสงค์ของการลงโทษไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ลงโทษผู้กระทำผิด
2. การป้องกันสังคม โดยแยกผู้กระทำผิดออกจากบุคคลทั่วไป
3. การใช้วิธีฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้กระทำผิด

และขณะเดียวกันก็ได้ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษว่า การลงโทษในอดีตที่ผ่านมาจะใช้วิธีทรมานเสมอ ความเชื่อทั่วไปของการลงโทษสมัยเดิม คือ ยิ่งลงโทษรุนแรงเท่าใด การยับยั้งก็ยิ่งผลยิ่งขึ้นเท่านั้น และอย่างไรก็ตามการลงโทษก็ไม่เท่าเทียมกัน ผู้ที่ร่ำรวยและมี อิทธิพล มักจะถูกลงโทษเพียงเล็กน้อย หรือไม่ต้องรับโทษเลยในการกระทำผิด ทั้ง ๆ ที่คนยากจนอาจถูกลงโทษด้วยการทรมาน และประหารชีวิต

ชาย เสวิกุล (2523:55-62) ได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษว่า จากการศึกษานักอาชญาวิทยาสำนักต่าง ๆ พบว่า วัตถุประสงค์ของการลงโทษย่อมจะแตกต่างกันไปตามค่านิยมของสังคม ความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมือง และปฏิกิริยาของชุมชนที่มีต่ออาชญากรรมต่างสมัย

สุพัตรา สุภาพ (2540:42) ได้อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการลงโทษไว้ว่า การลงโทษตามตัวบทกฎหมายเพื่อเป็นการตอบแทนความผิดที่ได้กระทำลงไปและเพื่อให้เกิดความเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำผิดอีก และปัจจุบันความคิดในการลงโทษผู้กระทำผิดได้ก้าวหน้าไปมากทั้งในด้านวัตถุประสงค์และวิธีการลงโทษเพราะเมื่อวัตถุประสงค์เปลี่ยนไป วิธีการก็เปลี่ยนไปด้วยวิธีการลงโทษจะคล้ายคลึงกันไม่ว่าจะเป็นประเทศใด สำหรับในประเทศไทยก็จะมีวิธีการลงโทษผู้กระทำผิดดังกล่าวไว้ในกฎหมายอาญา คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับและริบทรัพย์สิน

### 2.3 ทฤษฎีการลงโทษ (Theory of Punishment)

ทฤษฎีการลงโทษ มีพื้นฐานวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับปรัชญาการลงโทษ คือ การลงโทษไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางใด ย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับสภาวะทางภูมิศาสตร์ ชาติภูมิ วรรณะ ค่านิยมหลากหลายสมัยเป็นการจำเพาะ ดังจะเห็นได้ว่าวิธีการลงโทษที่ถือปฏิบัติอยู่จุนแรงในสังคมหนึ่ง อาจไม่เป็นที่ยอมรับในอีกสังคมหนึ่งก็ได้

## ทฤษฎีว่าด้วยหลักความผูกพันทางวัฒนธรรม (Cultural Consistency Theory)

ซัทเทอร์แลนด์ และ เครสซี่ ( Sutherland and Cressy, อ้างถึงใน ประเสริฐ เมฆมณี, 2523:71-75) ได้สรุปทฤษฎีว่าด้วยหลักความผูกพันทางวัฒนธรรม ไว้ว่า หมายความว่า การลงโทษ หรือปฏิกริยาจากสังคมที่มีต่อผู้กระทำผิด จะมีความโน้มเอียงไปในทางทิศใดนั้น ขึ้นอยู่กับ ปัจจัยทางวัฒนธรรม และการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งสามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงอิทธิพลดังกล่าว ที่มีผลกระทบต่อ การลงโทษผู้กระทำผิดอยู่หลายประเด็น

1. ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 17 มีความเชื่อว่าการก่อให้เกิดความทุกข์ทรมาน ถือเป็นภาวะปกติหรือธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ จึงนิยมวิธีการลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกาย โดยเน้นหนักไปในทางทรมานและก่อความสูญเสียทางร่างกาย แก่ผู้กระทำผิดอย่างรุนแรง เช่น การล่าเนื้อ ฆาตกรรม และการประหารชีวิตด้วยวิธีการทารุณโหดร้ายต่าง ๆ นานา แต่ในปัจจุบันกลับมีความเห็นว่า วิธีการลงโทษดังกล่าว นอกจากจะเป็นการกระทำที่ไร้มนุษยธรรมแล้ว ยังเป็นมาตรการ ลงโทษที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสิทธิมนุษยชน แนวปรัชญาแห่งการลงโทษในระบบก้าวหน้าอีกด้วย

2. ในสังคมที่ได้พัฒนาตามขั้นตอนของระบบเศรษฐกิจ หรือในยุคที่มีการใช้ระบบราคา เป็นเครื่องกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งประดิษฐ์ก็ได้แปรเปลี่ยนวัตถุประสงค์จากการลงโทษ ตอบแทนแก่เส้นผู้กระทำผิด ไปสู่แนวความคิดที่ว่า การประกอบอาชญากรรมเป็นการประทุษร้ายต่อสังคม หรือเป็นการก่อหนักรรรมที่จะต้องชดใช้ให้แก่สังคม จึงได้กำหนดนโยบายการลงโทษให้ผู้กระทำผิด ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่สังคม เป็นสัดส่วน กับความเสียหายของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น เช่น การปรับหรือชดใช้ค่าเสียหาย

3. ในสังคมประชาธิปไตย หรือสังคมที่ยึดมั่นอุดมการณ์ เทิดทูนศักดิ์ศรีค่าความเป็นมนุษย์ และสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล นับตั้งแต่สมัยปฏิวัติฝรั่งเศส เป็นต้นมาได้มีปัจจัยผลักดัน ให้มีการปรับปรุงวิธีการลงโทษไปสู่รูปแบบการลงโทษที่ตั้งมั่นอยู่บนรากฐานของความยุติธรรม และหลักมนุษยธรรม เป็นผลให้มีการพัฒนาระบบงานในกระบวนการยุติธรรม ให้สอดคล้องกับภาวะความเปลี่ยนแปลงของสังคมต่อเนื่องกันมาจนปัจจุบัน

4. โดยผลแห่งวิวัฒนาการและความเจริญของวิทยาการแผนใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยม (The Positive School) ซึ่งมีความเชื่อว่าปัจจัยทางชีวภาพ เป็นสาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งของอาชญากรรม หรือแนวความเชื่อของนักสังคมวิทยาที่ว่าอาชญากรรม เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง เหล่านี้เป็นผลให้มีการพัฒนารูปแบบการลงโทษผู้กระทำผิดก้าวไปสู่การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล (The

Individualization of Punishment) ซึ่งสอดคล้องกับแนวปรัชญาการลงโทษที่ว่า การลงโทษนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึง บุคลิกภาพและพฤติกรรมมุ่งใจแห่งการกระทำผิดของอาชญากร รวมทั้งการพิจารณาในแง่ สัมพันธภาพระหว่างอาชญากรกับผู้เสียหายที่มีส่วนเกี่ยวข้องก่อให้เกิดอาชญากรรมตามหลักการศึกษาวិทยาการว่าด้วยผู้ถูกทำร้ายประกอบกันไปด้วย ดังนั้นกรณีผู้กระทำผิดทำร้ายร่างกาย ผู้เสียหายนั้น ๆ โดยตรง ศาลย่อมจะพิจารณาลดหย่อนผ่อนโทษให้

#### 5. ความรู้สึกในด้านจริยธรรม และความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีส่วนช่วย

ให้เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม หรือก่อดมิมหาชนในอันที่จะใช้มาตรการลงโทษแก่อาชญากร โดยวิธีการเด็ดขาดรุนแรงเป็นสัดส่วนกับความร้ายแรงของอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยมและศีลธรรมอันดีในสังคมนั้นๆ เช่น อาชญากรรมร้ายแรงประเภทจับคนเรียกค่าไถ่ การผลิตหรือจำหน่ายยาเสพติดให้โทษและการประพฤติดิจจรยาบรรณแห่งวิชาชีพ สมควรจะได้รับพิจารณาโทษสถานหนัก

### 2.4 ทฤษฎีการลงโทษในปัจจุบัน

ณรงค์ ใจหาญ (2539 : 6-18) ได้สรุปทฤษฎีการลงโทษในปัจจุบันไว้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ทฤษฎีใหญ่ ๆ คือ ทฤษฎีทดแทน (Retributive Theory) และทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Utilitarian Theory) ในการแยกความแตกต่างของ 2 ทฤษฎีนี้มีผู้เสนอว่า ทฤษฎีทดแทนเป็นทฤษฎีที่มองในอดีตโดยลงโทษเพื่อทดแทนสิ่งที่ผู้กระทำผิดได้กระทำแล้วในขณะที่ทฤษฎี อรรถประโยชน์เป็นเรื่องเกี่ยวกับอนาคตโดยมุ่งที่ผลของการลงโทษ อย่างไรก็ตามการแบ่งแยกเช่นนี้ไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปเพราะถ้าพิจารณาให้ดีแล้วเห็นว่าความพอใจของผู้เสียหาย ซึ่งถือเป็นความชอบธรรมส่วนหนึ่งในการลงโทษตามทฤษฎีทดแทน ถือได้ว่าเป็นการมองผลของการลงโทษด้วย ดังนั้นพื้นฐานของการแยกความแตกต่างของทฤษฎีทั้งสองนี้ จึงมุ่งที่ความ รับผิดชอบที่ผู้กระทำจะต้องมีต่อผู้เสียหาย หรือต่อผู้อื่นกับผลของการลงโทษแก่ผู้กระทำผิด ที่มีต่อผู้อื่น ทั้งนี้เพราะพื้นฐานการลงโทษตามทฤษฎีทดแทนมุ่งพิจารณาถึงการที่ผู้กระทำผิดจะต้องชดใช้ (paid) ต่อสิ่งที่เขากระทำลงในขณะที่พื้นฐานการลงโทษตามทฤษฎีอรรถประโยชน์ เน้นที่วิธีการป้องกันมิให้เกิดความผิดอาญาขึ้นอีกในอนาคต

#### 2.4.1 ทฤษฎีทดแทน (Retributive Theory)

การลงโทษที่ชอบธรรมตามหลักของทฤษฎีทดแทนนี้จะต้องประกอบด้วยเงื่อนไข 3 ประการคือ ประการแรก จะต้องกระทำเพื่อแก้ไขความเสียหายที่ผู้กระทำก่อให้เกิดขึ้นหรือทดแทนความรู้สึกของผู้เสียหายที่สูญเสียไป เนื่องจากการทำความผิด ประการที่สอง การลงโทษจะ

ต้องกระทำเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม (Fairness) และประการสุดท้ายการลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิด

### 1.1 การลงโทษต้องเป็นการทดแทนความเสียหาย (Vindication) หมายถึง ความ

ถูกต้องของการลงโทษจะต้องกระทำไปเพื่อเป็นการทดแทนหรือแก้แค้นให้แก่ผู้เสียหายจากการที่ผู้กระทำผิดได้ทำให้เกิดความเสียหายขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นจะต้องเป็นการทำให้ผู้เสียหายรู้สึกพอใจและคิดว่าเป็นการกระทำที่ยุติธรรมแล้ว ทฤษฎีนี้ชี้ว่าการละเลยเรื่องความรู้สึกของผู้เสียหายที่ต้องการแก้แค้นแก่ผู้กระทำผิดนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเพราะจะทำให้ผู้เสียหายหรือญาติพี่น้องของเขา รู้สึกเสื่อมศรัทธาที่มีต่อรัฐว่าไม่อาจเยียวยาความเสียหายให้เขาได้ การลงโทษโดยคำนึงถึงความพอใจของผู้เสียหายนี้จะทำให้ผู้เสียหายยอมรับว่า การแก้แค้นผู้กระทำผิดไม่ใช่หน้าที่ของ เอกชน แต่เป็นหน้าที่ของรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ฮาวาร์ด (Howard อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2532:13-16) ที่อธิบายความมุ่งหมายของทฤษฎีทดแทนไว้ว่า เป็นการกระทำตอบแทนแก้แค้นผู้กระทำผิด ถือว่าเมื่อบุคคลหนึ่งได้กระทำผิดต่อบุคคลหนึ่ง อีกฝ่ายหนึ่งก็มีสิทธิที่จะกระทำตอบแทนแก้แค้น แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่สมควรก็ตาม จึงมีกฎหมายที่เรียกว่า เล็กซ์ แทลเลียนนิส (Lex talons) คือ กฎหมายการแก้แค้น เช่น ถ้าฝ่ายใดเสียตาไปข้างหนึ่ง อีกฝ่ายหนึ่งก็มีสิทธิจะเอาตาของอีกฝ่ายหนึ่งได้ข้างหนึ่งเหมือนกัน หรือที่เรียกว่า “เสียตาเอาตา เสียฟันเอาฟัน” (An eye for an eye, a tooth for a tooth) ซึ่งผู้ที่สนับสนุนทฤษฎีทดแทนที่สำคัญ ได้แก่ อิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาชาวเยอรมัน ซึ่งมีความเห็นว่า จะใช้การลงโทษเป็นเครื่องมือเพื่อให้เกิดประโยชน์อื่นไม่ได้ ไม่ว่าจะเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ถูกลงโทษเอง หรือแก่สังคมโดยรวมก็ตาม การลงโทษทุกกรณีต้องมีเหตุผลมาจากบุคคลที่ถูกลงโทษได้กระทำความผิด เท่านั้น

1.2 การลงโทษต้องกระทำเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม (Fairness) ทฤษฎีนี้มีมโนทัศน์ของบุคคลในด้านการเมืองและกึ่งสัญญาประชาคมที่เรียกว่าการต่างตอบแทนมีหลักว่า การจะให้กฎหมายมีผลคุ้มครองประโยชน์สุขแก่ส่วนรวม คนทุกคนจะต้องเคารพและปฏิบัติตามกฎหมาย การที่ผู้กระทำผิดฝ่าฝืนกฎหมายอาญาแต่ละครั้งเท่ากับว่าผู้กระทำผิดเขาเปรียบบุคคลอื่นที่เชื่อฟังกฎหมายและข้อได้เปรียบนี้จะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าเป็นการกระทำผิดอาญาที่รู้กันอยู่แพร่หลาย ดังนั้นการลงโทษผู้กระทำผิดจึงเป็นการที่ทำให้ผู้กระทำผิดและบุคคลที่เชื่อฟังกฎหมายตระหนักว่า บุคคลที่ละเมิดกฎหมายจะต้องถูกดำเนินคดี และผู้ที่ได้เปรียบจากการฝ่าฝืนกฎหมายจะต้องถูกลงโทษ ด้วยเหตุนี้การลงโทษแก่ผู้กระทำผิด จึงควรมีความรุนแรงเทียบเท่ากับความได้เปรียบที่ผู้กระทำได้รับจากการฝ่าฝืนกฎหมายนั้น โดยถือว่าผู้กระทำผิดได้จ่ายหนี้อันเกิดจากการกระทำผิดให้แก่คนทุกคนที่เชื่อฟังกฎหมาย ซึ่งเป็นสมาชิกในสังคมนั้น และเมื่อจ่ายแล้วเขาก็กลับคืนสู่สังคมในฐานะที่เป็นพลเมืองดีและมีฐานะเท่าคนอื่น

1.3 การลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับความผิด (Proportionality of Punishment) ทฤษฎีนี้เห็นว่าจำนวนโทษที่ผู้กระทำผิดควรจะได้รับจะต้องเท่ากันกับความเสียหายที่เขาได้กระทำลงจากการกระทำผิดนั้น อย่างไรก็ตาม

อาจมีข้อยกเว้นจากหลักดังกล่าวได้ 2 กรณีคือ กรณีที่ลงโทษสูงกว่าความเสียหายที่ผู้กระทำก่อขึ้นนั้น สามารถกระทำได้ในกรณีของการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแก่ผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคมเพื่อปกป้องสังคมให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น ในทางตรงข้ามการลงโทษอาจต่ำกว่าสัดส่วนแห่งความผิด ในกรณีที่ผู้กระทำผิดไม่มีโอกาสที่จะกระทำผิดนั้นอีก ดังนั้น ผู้กระทำจะได้รับโทษหรือรอการลงโทษและให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติซึ่งปัญหามีอยู่ว่าจะถือหลักใดมาพิจารณาว่าโทษจำนวนเท่าใดจึงจะได้สัดส่วนกับความผิดที่กระทำได้อีกให้เกิดขึ้น ในประเด็นนี้ Immuel Kant เห็นว่า “โทษที่ผู้กระทำได้รับจะต้องได้สัดส่วนพอดีทั้งสภาพและความหนักเบาของความผิดของเขา” สภาพและความหนักเบาของความผิดนี้พิจารณาได้จาก “ความร้ายแรงทางศีลธรรมของความผิดแต่ละเรื่อง นอกจากนี้ยังรวมถึงความร้ายแรงที่ผู้กระทำผิดก่อให้เกิดขึ้นอันเกิดจากการกระทำโดยเจตนาประมาท และในบางกรณีจะต้องพิจารณาถึงความร้ายแรงที่เกิดขึ้นต่อสังคม ซึ่งผู้กระทำได้อีกให้เกิดขึ้นจากการกระทำผิดด้วย ( Cross and Ashworth)

การลงโทษเพื่อทดแทนนี้จึงมีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ ประการแรก จำนวนโทษที่ทดแทนจะต้องพอเหมาะกับการกระทำผิด เพื่อให้ผู้กระทำสามารถจดจำว่าความเจ็บปวดที่ได้รับจากการถูกลงโทษเป็นเพราะเขาได้กระทำผิด การทดแทนในลักษณะนี้เรียกว่า Retaliatory retribution ประการที่สอง การทดแทนนั้นจะต้องกระทำต่อผู้กระทำผิดโดยตรงหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเท่านั้น ไม่รวมไปถึงญาติพี่น้องของผู้กระทำผิดด้วย กรณีที่สองนี้เรียกว่า distributive retribution ส่วนประการที่สาม สุดท้ายเป็นลักษณะที่เรียกว่า quantitative retributive เป็นการทดแทนซึ่งกำหนดโทษให้มีจำนวนพอเหมาะกับความร้ายแรงของความเสียหายที่ผู้กระทำผิดก่อขึ้น

แม้ว่ารากฐานของทฤษฎีการลงโทษเพื่อทดแทนการกระทำผิดจะมีพื้นฐานมาจากแนวความคิดเรื่องการแก้แค้น (Revenge) หรือชดใช้ความเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย แต่การลงโทษโดยการทดแทนในปัจจุบันซึ่งพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้ในสังคมที่เจริญแล้ว มิอาจถือไว้ว่าเป็นกรณีเดียวกับการแก้แค้นในสังคมดั้งเดิม ความแตกต่างของการทดแทนและการแก้แค้นแยกพิจารณาได้เป็น 5 ประการ ดังนี้

1. การลงโทษเพื่อทดแทนมุ่งกระทำเพื่อโต้ตอบการกระทำที่ผิดกฎหมายแต่การแก้แค้นเป็นการโต้ตอบการกระทำที่ทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บหรือได้รับความเสียหาย โดยไม่คำนึงถึงว่าการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนนั้นจะเป็นความผิดหรือไม่ (Nozick:1981) เช่น ผู้ที่ทำร้ายผู้อื่นโดยกระทำการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายไม่อาจถูกลงโทษได้ เพราะไม่มีการกระทำที่เป็นความผิด แต่อาจถูกแก้แค้นได้เพราะการแก้แค้นมิได้คำนึงว่า การกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนนั้นจะต้องผิดต่อกฎหมายหรือไม่

2. การลงโทษเพื่อทดแทนจะต้องได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับความหนักเบาของความผิด แต่การแก้แค้นนั้นไม่มีข้อจำกัด ขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้แก้แค้นว่าจะกระทำให้ผู้ถูกแก้แค้นได้รับความเสียหายขนาดไหนจึงจะสาแก่ใจ

3. การแก้แค้นเป็นเรื่องส่วนตัวในลักษณะที่ว่า ผู้แก้แค้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับคนที่ได้รับความเสียหายและถูกแก้แค้น แต่การลงโทษเพื่อทดแทน ผู้มีอำนาจลงโทษซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐไม่จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิดหรือผู้เสียหายแต่อย่างใด



4. การแก้แค้นเป็นเรื่องความรู้สึกในใจของผู้แก้แค้นที่พอใจกับการที่ผู้ถูกแก้แค้นได้รับความทรมานหรือเสียหายและด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้ผู้แก้แค้นต้องการทิ้งร่องรอยความเสียหายไว้ให้แก่ผู้ถูกแก้แค้น ซึ่งกรณีเหล่านี้ไม่ปรากฏในการลงโทษโดยทดแทน

5. การแก้แค้นครั้งหนึ่งแล้วไม่มีหลักทั่วไปที่ประกันว่าผู้แก้แค้นจะไม่แก้แค้นซ้ำอีกในเรื่องเดียวกัน แต่โทษมีหลักประกันว่าเมื่อทดแทนไปแล้วไม่อาจลงโทษผู้กระทำผิดนั้นอีก ถ้าผู้แก้แค้นมิได้กระทำขึ้นมาใหม่

จากหลักเกณฑ์การลงโทษตามทฤษฎีทดแทนนี้ มีข้อสังเกตว่า การที่ทฤษฎีทดแทนพยายามจะกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิดที่ผู้แก้แค้นได้กระทำโดยพิจารณาจากความน่าตำหนิต่างศีลธรรม ประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นในแต่ละฐานความผิด จึงเป็นที่น่าสงสัยว่าพื้นฐานการกำหนดโทษดังกล่าว มีเหตุผลที่หนักแน่นเพียงพอที่จะถือเป็นเหตุลงโทษบุคคลหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ถือว่าบุคคลทุกคนมีหน้าที่จะต้องผูกพันตามกฎหมาย ผู้ฝ่าฝืนจะต้องชดใช้การ ละเมิดหน้าที่ดังกล่าวโดยการถูกลงโทษ ทั้งนี้เพราะในประการแรก หน้าที่ของผู้กระทำผิด แตกต่างจากหน้าที่ตามกฎหมายเพราะหน้าที่จะต้องผูกพันตามกฎหมายเป็นหน้าที่ที่เกิดขึ้นก่อนการ ฝ่าฝืนกฎหมาย แต่หน้าที่ตามกฎหมายแฝงเป็นหน้าที่ที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่มีนิติสัมพันธ์กันตามกฎหมายและประการที่สอง การลงโทษในคดีฆ่าคนโดยเจตนาคงจะไม่เหมือนกับการชำระหนี้การกู้ยืมเงินเพราะการประหารชีวิตผู้กระทำผิดคงจะไม่ได้เรียกคืนชีวิตของผู้เสียหายที่เสียไปแล้วให้กลับคืนมา แต่กลับเป็นการทำลายชีวิตหนึ่งโดยการลงโทษ

นอกจากข้อสังเกตข้างต้น มีผู้ที่มีความเห็นได้แย้งทฤษฎีทดแทนว่า เป็นแนวความคิดที่มีได้คำนึงถึงประโยชน์ในอนาคตในด้านการป้องกันการกระทำผิดขึ้นอีกและมีได้พิจารณาว่า บุคคลผู้ต้องถูกลงโทษยังคงเป็นอันตรายต่อสังคมอยู่หรือไม่ นอกจากนี้ในการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิดนั้นเป็นสิ่งที่กระทำได้ยากเพราะมนุษย์ไม่อาจวัดขนาดความร้ายแรงของความผิดแต่ละเรื่องและกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิดนั้น ๆ ได้ อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม การลงโทษเพื่อการทดแทนนี้ยังคงมีอิทธิพลอยู่ไม่น้อยแม้ในปัจจุบัน ซึ่ง ศาสตราจารย์ อูทิส แสตนโกติก ได้ให้เหตุผลไว้ 2 ประการ คือ ประการแรก เนื่องจากการทดแทนนี้เป็นสิ่งที่ตรงกับความรู้สึกของประชาชน และประการที่สอง ผู้ใช้กฎหมาย ซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้กฎหมายมีผลบังคับใช้อย่างแท้จริงก็มีความรู้สึกว่าการลงโทษเป็นการทดแทนความผิดของผู้กระทำด้วย

สรุปแล้ว ทฤษฎีการลงโทษเพื่อทดแทนพยายามนำแนวความคิดในเรื่องการแก้แค้น ซึ่งเป็นความคิดดั้งเดิมของมนุษยชาติมาผสมผสานกับหลักความยุติธรรมในปัจจุบันโดยเสนอว่า การลงโทษเป็นการทดแทนความเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย เพื่อให้ผู้เสียหายพอใจ และเพื่อเป็นการย้ำให้คนทุกคนเชื่อและปฏิบัติตามกฎหมาย โดยถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องผูกพันในสังคม

## 2.4.2 ทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Utilitarian Theory)

ทฤษฎีอรรถประโยชน์ มองลักษณะของสังคมมนุษย์และกฎหมายอาญาว่า มีลักษณะ 3 ประการ คือ ประการแรก มนุษย์พยายามแสวงหาความพอใจและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ประการที่สอง สังคมควรมีการดำเนินการตามหลักประโยชน์สูงสุด เพื่อมวลสมาชิกจำนวนสูงสุด และประการสุดท้าย ในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายอาญาการพิจารณาถึงความร้ายแรงของความผิดแต่ละฐาน ควรจะพิจารณาจากความเสียหายซึ่งกระทำต่อสังคม (Newman, 1978)

ทฤษฎีอรรถประโยชน์ถือว่าการลงโทษก่อให้เกิดผลดี แต่ก็ยังมีข้อโต้แย้งกันในหมู่นักวิชาการที่เห็นด้วยกับทฤษฎีนี้ว่าลักษณะของผลดีนั้นเป็นอย่างไร บางท่านเห็นว่า การลงโทษก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี ที่เกิดขึ้นจากการลงโทษ การลงโทษนั้นไม่ชอบธรรมแต่ความเห็นส่วนใหญ่ยอมรับกันว่าเป้าหมายสำคัญของการลงโทษ คือ การทำให้อาชญากรรมลดลงและเชื่อว่าการลงโทษผู้กระทำผิดจะก่อให้เกิดผลดีอันจะทำให้อาชญากรรมลดลงอย่างใดอย่างหนึ่ง ใน 3 ประการ คือ ประการแรก การลงโทษจะมีผลยับยั้ง (Deterrence) มิให้มีการกระทำผิด อาญา โดยจะมีผลเป็นการยับยั้งทั้งแก่ตัวผู้กระทำผิดและบุคคลทั่วไป ประการที่สอง การลงโทษจะมีผลเป็นการแก้ไข (Reformation effect) และฟื้นฟู (Rehabilitative effect) ผู้กระทำผิด โดยทำให้ผู้กระทำผิดเปลี่ยนทัศนคติ และค่านิยมที่จะเชื่อฟังและฝ่าฝืนกฎหมายและในประการสุดท้ายการลงโทษจะมีผลเป็นการตัดโอกาสมิให้ผู้ขึ้นกระทำผิด (Incapacitive effect) โดยการลงโทษ จำคุกผู้กระทำผิด จึงไม่มีโอกาสก่ออาชญากรรมขึ้นอีกในสังคม

### ผลดีของการลงโทษตามทฤษฎีอรรถประโยชน์ มีดังต่อไปนี้

#### 1. เพื่อข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence)

ผลดีของการลงโทษข้อนี้ คือการข่มขู่ หรือยับยั้งบุคคลมิให้กระทำความผิดอาญาขึ้นอีกในอนาคต การข่มขู่หรือยับยั้งนี้มีผลต่อผู้กระทำผิดและต่อประชาชนทั่วไปที่คิดจะกระทำความผิด ดังนั้น การข่มขู่เฉพาะตัวผู้กระทำผิด (Individual deterrent) ซึ่งหมายความว่า การลงโทษมีผลเป็นการข่มขู่ผู้กระทำผิดให้กลัว ไม่กล้าจะกระทำความผิดฐานเดียวกันนี้อีก ส่วนการข่มขู่โดยทั่วไป หมายถึง การลงโทษบุคคลผู้กระทำผิดเพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนทั่วไป หรือคนที่มีความคิดจะกระทำความผิดได้เห็นว่า เมื่อผู้กระทำผิดจะต้องถูกลงโทษเยี่ยงบุคคลที่กระทำความผิดนี้ และจะก่อผลทำให้ประชาชนทุกคนมีความเกรงกลัวโทษ ไม่กล้ากระทำความผิด การข่มขู่โดยวิธีนี้ ตรงกับภาษิตไทยที่ว่า “เชือดไก่ให้ลิงดู” วิธีการที่จะทำให้บรรลุดัตถุประสงค์ในการข่มขู่ ผู้มีอำนาจลงโทษจะต้องกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดให้ผลร้ายที่ผู้กระทำผิดได้รับจากการถูกลงโทษสูงกว่าผลดี ซึ่งผู้กระทำได้รับอันเกิดจากการกระทำผิด นอกจากนี้วิธีการที่จะทำให้บุคคลอื่นกลัวการถูกลงโทษจะต้อง ลงโทษผู้กระทำผิดต่อหน้าสาธารณชนหรือประกาศให้ประชาชนทราบโดยทั่วกัน

พื้นฐานความเชื่อของการลงโทษเพื่อข่มขู่มีว่า การที่บุคคลจะคิดกระทำการใดเป็นผลมาจากแรงผลักดันจากสภาพภายนอกด้วย ดังนั้นการที่คนคิดจะกระทำความผิดหรือไม่นั้น เขาจะต้องคำนึงถึงผลดี ผลเสียจากการที่ลงมือกระทำความผิด เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำความผิดจะเกิดผลดีมากกว่า ก็จะตัดสินใจกระทำความผิด ถ้าเห็นว่าเกิดผลเสียมากกว่าก็จะไม่กระทำความผิด ด้วยเหตุนี้วิธีการป้องกันมิให้คนกระทำความผิดจึงต้อง “กำหนดอัตราโทษซึ่งก่อ

ให้เกิดผลเสียหายแก่ผู้กระทำผิดมากกว่าผลดีที่เขาจะได้รับจากการกระทำผิดนั้น เพื่อให้เขาล้มเลิกความตั้งใจที่จะกระทำผิด

อย่างไรก็ตาม Bantam ให้ความเห็นไว้ว่า การจะทำให้ประชาชนกลัวไม่กล้ากระทำความผิดอาญานั้น จะต้องบังคับโทษ โดยมีลักษณะ 4 ประการ ดังนี้

1. การลงโทษจะต้องแน่นอน (Certainty) หมายความว่า จะต้องลงโทษแก่บุคคลทุกคนที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ดังนั้นบุคคลใดที่ทำความผิดจะต้องถูกฟ้องและลงโทษตามกฎหมาย
2. การลงโทษจะต้องมีความรุนแรง (Severity) หมายความว่า ความร้ายแรงของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดจะต้องร้ายแรงพอที่จะยับยั้งความต้องการในการทำความผิด
3. การลงโทษต้องกระทำด้วยความฉับไว (Celerity) หมายความว่า กระบวนการพิจารณาและลงโทษนั้น จะต้องกระทำไปโดยความรวดเร็ว มิใช่รอไว้เป็นเวลานานจนคนทั่วไปลืมว่าบุคคลนี้ได้กระทำความผิดอย่างไร
4. การลงโทษจะต้องกระทำโดยเปิดเผยต่อสาธารณชน (Publicity) หมายความว่า การลงโทษจะต้องกระทำให้สาธารณชนได้เห็นหรือรับทราบ เพื่อผลของการข่มขู่บุคคลทั่วไป

การยับยั้งหรือข่มขู่นี้ มิได้ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของโทษที่กำหนดไว้ในแต่ละฐานความผิดแต่เพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับความแน่นอนและรวดเร็วในการลงโทษต่อผู้กระทำผิดทุกคน ซึ่งหมายความว่า บุคคลใดได้กระทำความผิดขึ้นบุคคลนั้นจะต้องได้รับโทษเสมอ และเมื่อใดก็ตามที่ผู้กระทำผิดหรือบุคคลทั่วไปเห็นว่าเจ้าหน้าที่ละเลยไม่บังคับใช้กฎหมาย ความกลัวว่าจะถูกลงโทษ ถ้าได้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายจะลดน้อยลง

## 2. เพื่อแก้ไขหรือฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำผิด (Reformation and rehabilitation)

การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำผิด มุ่งหมายต่อตัวผู้กระทำผิดโดยตรงมิได้ต้องการให้มีผลถึงบุคคลอื่น โดยมีเป้าหมายที่จะใช้การลงโทษเป็นวิธีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขหรือเยียวยารักษาจิตใจของผู้กระทำผิดลดความรู้สึกด้านกฎหมาย และกลับมามีความเห็นดีเห็นชอบด้วยกับการปฏิบัติตามกฎหมายตลอดจนมีความสามารถยับยั้งตนเองมิให้คิด หรือกระทำการ อันเป็นความผิดอีกต่อไป ผลของการลงโทษในลักษณะนี้จึงคล้ายคลึงกับการข่มขู่โดยเฉพาะตัว ผู้กระทำผิดเพราะมีความประสงค์จะมีให้บุคคลนั้นกระทำความผิดขึ้นอีก แต่ต่างกันตรงที่การสร้าง แรงจูงใจมิให้กระทำความผิด กล่าวคือการข่มขู่ใช้การลงโทษที่รุนแรงเป็นวิธีทำให้ผู้นั้นกลัวและ เข็ดหลาบ ไม่กล้ากระทำความผิดอีกเมื่อถึงโทษที่ตนเคยได้รับกับผลดีที่จะได้จากการกระทำผิด แต่การแก้ไขฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำผิดใช้โทษเป็นเครื่องมือทำให้จิตใจของผู้นั้นยอมรับว่าการกระทำผิดเป็นสิ่งไม่ถูกต้องและตัดสินใจเลือกปฏิบัติตามกฎหมายแทนการกระทำผิด

วิธีการลงโทษที่ทำให้เกิดผลดีเป็นการแก้ไขหรือฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำผิดอาจกระทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับลักษณะและพื้นฐานทางจิตใจของผู้กระทำผิด การลงโทษตามความมุ่งหมายนี้ จึงมีลักษณะเป็นการแก้ไขผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล และมุ่งเน้นที่การบำบัดรักษา (Treatment) แทนการลงโทษเพื่อให้ได้รับความเจ็บปวดหรือทรมาน ตามแนวความคิดนี้ โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกมิได้ก่อให้เกิดผลเป็นการแก้ไขความประพฤติของผู้กระทำผิด กล่าวคือ โทษประหารชีวิตทำให้ผู้นั้นหมดโอกาสกลับตัวเป็นคนดี ส่วนโทษจำคุกนั้นทำให้คุณลักษณะประจำตัวของความเป็นคนเสื่อมสลายลง เนื่องจากการถูกคุมขังในเรือนจำ มีผลให้ฐานะ และชื่อเสียง

ของผู้ที่นั้นเสื่อมลงในสายตาผู้อื่นและมักจะได้รับการปฏิเสธให้เข้าทำงาน หรือเข้าสังคมของคนทั่วไป จึงทำให้ผู้ต้องโทษเสียโอกาสที่จะประพฤติตนและประกอบอาชีพโดยสุจริตต่อไป

### 3. เพื่อตัดโอกาสมิให้ผู้นั้นกระทำผิด (Incapacity)

การลงโทษเพื่อตัดโอกาสมิให้ผู้นั้นกระทำผิดอีก พิจารณาว่าการลงโทษทำให้บุคคลนั้นหมดความสามารถที่จะกระทำผิด สังคมจึงปลอดภัยจากการกระทำผิด ซึ่งเกิดจากบุคคล ผู้ต้องโทษนั้น ทั้งนี้แม้ว่าผู้ต้องโทษจะเกรงกลัวหรือจะได้รับการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจให้กลับตัวเป็นคนดีจากการรับโทษหรือไม่ ก็ไม่สำคัญแต่ในระหว่างที่ผู้ต้องโทษได้รับโทษอยู่จะถูกตัดความสามารถในการกระทำผิดอีก ความมุ่งหมายตามแนวความคิดนี้จึงคล้ายคลึงกับการลงโทษเพื่อข่มขู่ หรือเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด แต่ต่างกันตรงที่แนวความคิดนี้มุ่งป้องกันการกระทำผิดซ้ำโดยวิธีการทำให้หมดโอกาสในการกระทำผิด

วิธีการลงโทษตามแนวความคิดนี้จะต้องเป็นวิธีที่ทำให้ผู้นั้นหมดโอกาสกระทำผิดตลอดไป เช่น การประหารชีวิต การเนรเทศ หรือจำคุก มีกำหนดเวลาจนกว่าจะแน่ใจว่าผู้นั้นไม่เป็นอันตรายแก่สังคมอีก เป็นต้น การประหารชีวิตถือได้ว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพราะผู้ต้องโทษไม่มีโอกาสกระทำผิดได้อีกต่อไป

## 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

### 2.5.1 ความหมายของโทษประหารชีวิต

โทษประหารชีวิตเป็นรูปแบบการลงโทษที่เก่าแก่และรุนแรงที่สุดในการลงโทษ ผู้กระทำผิด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อกำจัดผู้กระทำผิดออกไปจากสังคมอย่างเด็ดขาด ซึ่งวิธีการลงโทษประหารชีวิตที่ใช้ในแต่ละสังคมก็ย่อมแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับค่านิยมของสังคมแต่ละท้องถิ่นและตามกาลเวลา

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 โทษประหารชีวิต หมายถึง โทษที่รุนแรงที่สุดซึ่งกฎหมายกำหนดว่า ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ให้ความหมายของ ประหารชีวิตว่า หมายถึง การลงโทษโดยการฆ่า

ณรงค์ โจหาญ (2539:19) ให้ความหมายของ โทษประหารชีวิตไว้ว่า เป็นโทษที่ร้ายแรงที่สุดที่กำหนดไว้ในกฎหมายไทย เพราะเป็นโทษที่มุ่งกระทำต่อชีวิตของนักโทษ

เยาวลักษณ์ ศรีเผด็จ (2523:2) ได้ให้ความหมายของโทษว่า ตามกฎหมาย โทษ คือ การปฏิบัติของรัฐต่อผู้กระทำความผิด โดยทำให้คนผู้นั้นได้รับผลร้ายเป็นการทดแทนเพราะเหตุที่เขาได้กระทำความผิดและการปฏิบัติของรัฐต่อผู้กระทำความผิดนี้จะต้องเป็นไปตามวิธีการที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ ซึ่งโทษประหารชีวิต ก็หมายถึง วิธีการปฏิบัติของรัฐที่กระทำต่อผู้กระทำความผิดโดยการฆ่า

ในความหมายของผู้วิจัย โทษประหารชีวิต หมายถึง โทษสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับลงโทษผู้กระทำความผิด โดยการทำให้ผู้กระทำความผิดถึงแก่ความตาย

### 2.5.2 วัตถุประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิต

วิทยา สุริยะวงศ์ (2543:43) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตและวัตถุประสงค์ของการลงโทษประหารชีวิตไว้ว่า โทษประหารชีวิตนับว่าเป็นโทษที่รุนแรงที่สุด ที่สังคมนำมาใช้กับผู้กระทำความผิด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงโทษในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญประชาชน หรือผู้กระทำความผิดที่เป็นนโยบายของรัฐ เช่น ยาเสพติด อาวุธสงคราม เป็นต้น วัตถุประสงค์ของการใช้โทษประหารชีวิตโดยทั่วไปคือ เพื่อการแก้แค้น เพื่อตัดโอกาสการกระทำความผิด และเพื่อยับยั้งการกระทำความผิดของผู้อื่น โดยเฉพาะวัตถุประสงค์ข้อสุดท้ายสังคมคาดหวังไว้ก่อนเข้ามาว่าจะช่วยในการยับยั้งการกระทำความผิดและนำมาซึ่งความสงบสุขของสังคม

บงกช สัจจานิตย์ (2534:26-27) ได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษ  
ประหาร  
ชีวิตไว้ดังต่อไปนี้ คือ

### 1. เพื่อเป็นการแก้แค้นและทดแทนความผิดที่ได้กระทำขึ้น (Retribution)

วัตถุประสงค์นี้เป็นวัตถุประสงค์หลักในการลงโทษทางอาญา เนื่องจากเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น ย่อมต้องสร้างความเสียแค้นแก่ฝ่ายผู้เสียหาย อีกทั้งหากมองในแง่สังคม การลงโทษเป็นการสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม เพื่อทดแทนความเสียหายที่ผู้กระทำผิด ก่อขึ้น หลักการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนนี้เป็นหลักการเก่าแก่ที่ใช้กันมาแต่สมัยโบราณในลักษณะตาต่อตา ฟันต่อฟัน (An eye for an eye, a tooth for a tooth) ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับทฤษฎีทดแทนที่ ณรงค์ ใจหาญ (2539:6-18) ได้อธิบายไว้ว่า การประหารชีวิตเป็นการกระทำเพื่อทดแทนความรู้สึกของผู้เสียหายที่สูญเสียไป เป็นการลงโทษเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของความผิด

### 2. เพื่อเป็นการยับยั้งและข่มขู่ (Deterrence)

การลงโทษประหารชีวิตเพื่อให้คนส่วนใหญ่กลัว เนื่องจากเป็นโทษที่รุนแรงที่สุด จึงเป็นที่หวาดกลัวของคนทั่วไปที่ได้ทราบหรือรู้เห็นเกี่ยวกับการลงโทษดังกล่าว ซึ่งจะทำให้เกิดความยับยั้งไม่กล้ากระทำความผิด อันเป็นการปรามการกระทำผิด ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แอชเชฟเฟนบรี (Aschaffenbry, อ้างถึงใน อุทิศ แสตนโกติก, 2525:24) ว่า การลงโทษประหารชีวิตนั้นนับว่ามีวัตถุประสงค์ในการข่มขู่อย่างมาก โดยเฉพาะหากเป็นการประหารชีวิตผู้กระทำผิดในที่สาธารณะ ประกอบกับยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ แอดเดนเนส (Adennes อ้างถึงถึงในอุทิศ แสตนโกติก, 2515:21) ที่ว่า ความกลัวที่จะถูกลงโทษนั้น นอกจากจะทำให้หลายคนไม่กล้ากระทำความผิดแล้ว ในขณะเดียวกันยังมีผลเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนคิดว่า การกระทำความผิดเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำและพึงหลีกเลี่ยง ซึ่งมีผลเป็นการป้องกันโดยทั่วไป และถ้าประชาชนมีความคิดดังนี้จนเป็นนิสัยแล้ว เขาก็จะไม่มีความคิดที่จะกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าว และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อปี 1978 ซึ่งประชาชนโดย ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การประหารชีวิตนั้นเพื่อเป็นการยับยั้งและข่มขู่ (อรรถสิทธิ์ ทองแสง, 2543:41)

### 3. เพื่อเป็นการตัดโอกาสไม่ให้เกิดซ้ำอีก

เพราะถ้าประหารชีวิตแล้วก็ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะฟื้นคืนมากระทำความผิดได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ นัทธิต จิตสว่าง (2541:13) ที่เห็นว่า สำหรับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ร้ายเป็นอาชญากร โดยสันดาน พวกค้ายาเสพติด หรือพวกที่กระทำความผิดโดยมีความโหดร้ายทารุณต้องลงโทษให้หนัก หรือกันออกไปจากสังคม หากถึงขั้นประหารชีวิตก็ควรต้องประหารชีวิต นอกจากนี้โทษประหารชีวิตยังเป็นโทษที่ปฏิเสธหลักการลงโทษเพื่อแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมของผู้กระทำผิด

ทั้งนี้เพราะถือว่าผู้กระทำผิดอุกฉกรรจ์ที่มีโทษถึงขั้นประหารชีวิตนั้น คือผู้ที่อันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อสังคม การให้โอกาสแก่บุคคลประเภทนี้กลับตัวกลับใจก็เท่ากับปล่อยให้สังคมต้องเสี่ยงภัยที่น่ากลัวอยู่ ต่อไป ไม่จบสิ้น และในการจะพิพากษาตัดสินประหารชีวิตนั้น ก็ได้ผ่านการ ถิ่นกรองจากกระบวนการยุติธรรมมาอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว (สำนักนโยบายและแผน กระทรวงมหาดไทย, 2531: 140)

### 2.5.3 ประวัติความเป็นมาของการประหารชีวิตในประเทศไทย

อรสม สุทธิสาคร (2540 :223-230) ได้สรุปเกี่ยวกับประวัติการประหารชีวิตในประเทศไทยไว้ว่า ประเทศไทย เริ่มมีการใช้การลงทัณฑ์ด้วยจารีตนครบาลมาแต่สมัยอยุธยา เช่น การ ตอกเล็บ บีบขมับ มะพร้าวห้าวยัดปาก ตัดตีนสินมือ กรอกตะกั่วร้อนเหลวเข้าปาก เอาขี้เถ้าหยั่งประจาน ให้เอาขวานผ่าอก ทั้งเป็น ให้ตัดอวัยวะสืบพันธุ์เล็กออกแล้วเอาคีมคีบก้อนเหล็กแดงใส่ลงไปให้มันสมองพุ่งขึ้นและระบบจารีตนครบาลมาเลิกใช้ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ในประวัติศาสตร์ไทยความทารุณโหดร้ายในการลงโทษเห็นได้ชัดเจนในระหว่างศึกสงคราม เช่น พม่าผ่าท้องหญิงไทยที่ตั้งครรภ์โดยพนันว่าลูกในท้องจะเป็นหญิงหรือชาย

ในสมัยรัชกาลที่ 5 หลังจากยกเลิกจารีตนครบาลแล้ว ก็ได้นำกฎหมายตราสามดวงมาชำระและร่างขึ้นเป็นประมวลกฎหมายอาญาเป็นครั้งแรก ประกาศใช้เป็นกฎหมาย เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2451 กฎหมายลักษณะอาญา ฉบับนี้กำหนดโทษไว้ 6 สถาน คือ ให้ประหารชีวิต ให้ จำคุก ให้ปรับ ให้อยู่ภายในขอบเขตอันมีกำหนดให้รับทรัพย์ และให้เรียกประกันทัณฑ์บน วิธีการประหารชีวิตให้เอาไปตัดศีรษะ สถานที่ประหารชีวิตจะเป็นบริเวณวัด ความจริงพระห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การนำนักโทษประหารไปตัดศีรษะในบริเวณวัดจึงดูไม่สมควร แต่ที่ได้เลือกบริเวณวัดเป็นที่ประหารชีวิตนั้นอาจเป็นเพราะว่าถ้าใช้ที่เอกชนเขาจะรังเกียจหรือจะใช้ที่สาธารณะอื่นๆ ก็ยุ่งยากในการจัดการศพผู้ต้องโทษ ซึ่งจากการค้นพบเอกสารตราหน้าที่ยี่ 23/2492 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2460 แสดงอยู่ว่าได้มีการขุดหลุมเตรียมไว้ล่วงหน้า พอขอขาดเจ้าหน้าที่ที่รับจួយเอาศีรษะใส่หลุมแล้วตัดเชือกมัดที่ร่าง นำเอาร่างนั้นใส่ตามลงในหลุมเดียวกัน แล้วเอาดินกลบ จะเป็นการฝังศพไปในคราวเดียวกันสะดวกในการจัดการความสะอาดอย่างรวดเร็ว สำหรับในกรุงเทพฯ สมัยต้นใช้ป่าช้าวัดพระเชตุพนฯ แล้วเป็นวัดโลก วัดพลับพลึงไชย วัดมัทกะสันริมคลองแสนแสบ ประตูนํ้ากลับไปประหารที่วัดโลกอีก จากนั้นจึงเปลี่ยนเป็นที่วัดภาษีริมคลองแสนแสบ เอกมัย และที่วัดบางปลากรด พระประแดง สมุทรปราการ วัดนี้เป็นวัดสุดท้ายที่เป็นสถานที่ประหารชีวิตนักโทษด้วยวิธีการตัดศีรษะในเขตกรุงเทพฯ วิธีการประหารชีวิตสำหรับบรรดาพระราชวงศ์ กระทำผิดกฎหมายบัญญัติโทษประหารจะทำการสำเร็จโทษที่วัดปทุมคงคา สำเพ็ง

ขั้นตอนการประหารชีวิตด้วยดาบในทางปฏิบัติคือฟันคอให้ศีรษะขาดจากร่างกระเด็น ไปในการประหารใช้ดาบ 2 เล่ม และเพชรฆาต 2 คน เรียกดาบหนึ่งและดาบสอง เมื่อนำตัว นักโทษมัดไว้กับหลัก ให้นั่งขัดสมาธิ มือทั้งสองอยู่ในท่าพนมมือถือดอกบัว ดาบสองจะร้าวอยู่ตรงหน้าผู้ต้องโทษประหาร นักดาบทั้งสองจะสวมเสื้อสีแดง กางเกงแดง มีสายสัญญาณทำเป็นมงคลสวมศีรษะ ดาบหนึ่งจะร้าวร้าวอยู่ข้างหน้าผู้ต้องโทษ ส่วนดาบสองจะเป็นผู้ลงมือฟันตรงก้านคอ ซึ่งทำเครื่องหมายไว้และฟันให้คอขาดทันทีเพื่อป้องกันการหลุดจากดาบและหวาดเสียวเกินไป การประหารชีวิตด้วยการใช้ดาบฟันคอปรากฏว่าเป็นการกระทบกระเทือนจิตใจของการประหารอย่างยิ่ง เมื่อประมาณ พ.ศ.2470 ได้มีการประหารชีวิตหญิงคนหนึ่งชื่อนางเลื่อนผู้ประกอบอาชญากรรมโดยหักคอหลานไส้ตุ่ม การประหารชีวิตหญิงไม่ค่อยปรากฏเท่าใดนัก เพชรฆาตที่ทำหน้าที่ประหารมีอาการใจฝ่อ ไม่กล้ากระทำ จึงมีการแก้ไขโดยให้ตีฆ้องอย่างมากมายเป็นการปลุกประสาทให้เข้มแข็งแต่ตีมากเกินไปเป็นเหตุให้ฟันไม่ตรงบริเวณคอฟันถูกบริเวณศีรษะ เพชรฆาตเกิดบ้ำเลือด ฟันไม่เลือกที่ ไม่ยังจนศพผู้ถูกประหารอยู่ในสภาพและไปทิ้งร่างกาย ซึ่งรายงานการประหารครั้งนี้ ได้นำขึ้นมาสวมเด็จพระเจ้าฟ้าฯ กรมพระนครสวรรค์วรพินิต เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย จึงมีการออกระเบียบใหม่ว่า ถ้าเพชรฆาตดาบหนึ่งฟันคอขาดจะได้รับรางวัล 80 บาท ถ้าไม่ขาดจะไม่ได้เลย ถ้าดาบสองช่วยประหารและฟันคอขาด จะได้รับรางวัล 60 บาท ทั้งนี้เพื่อให้เพชรฆาตมุ่งรางวัลจะได้ระมัดระวังการฟันให้มีประสิทธิภาพอันจะเป็นการผ่อนคลายความหวาดกลัวให้ลดลง

นอกจากนี้ ทวีรัตน์ นาคเนียม (2542:90) ได้อธิบายเกี่ยวกับพิธีการประหารชีวิตด้วยดาบและขั้นตอนการประหารชีวิตด้วยดาบในสมัยรัชกาลที่ 5 เพิ่มเติมไว้ดังนี้ คือ ก่อนการประหารชีวิต เพชรฆาตจะต้องทำพิธีไหว้ครูและสักการะสิ่งเคารพบูชาตามที่ตนเลื่อมใส เพื่อให้มีจิตที่มั่นคง มีวัตถุเครื่องมือที่ใช้และมีพิธีทางไสยศาสตร์หลายอย่าง เช่น มีสายมงคลล้อมรอบบริเวณประหารกันผีตายโหงจะเสียนและการตัดสายมงคลจะต้องใช้มีดโดยเฉพาะจะใช้สิ่งอื่นไม่ได้ เป็นต้น ในสมัยรัชกาลที่ 5 จะทำการประหารชีวิตนักโทษที่วัด โดยคุมตัวนักโทษออกเดินทางโดยทางเรือออกจากคุกในลักษณะจองจำ 5 ประการ ซึ่งขั้นตอนการประหารชีวิตด้วยดาบสรุปได้ดังนี้

1. เมื่อลูกขุน ณ ศาลาลูกขุน ณ ศาลหลวง วางโทษประหารชีวิตก็จะนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประหารชีวิต
2. ก่อนจะนำตัวไปประหารชีวิตนักโทษจะต้องถูกเขียน 3 ยก ๆ ละ 30 ครั้ง รวม 90 ครั้ง
3. ขณะนำตัวนักโทษประหารมาสู่ลานพิธีประหาร นักโทษจะต้องถูกพันธนาการด้วยตรวนใส่เท้า ซื่อซื่อมือ โซ่ล่าม คอค้ำไม้ และโซ่บันเอว ครบ 5 ประการ



4. จัดอาหารคาวหวานมือสุดท้ายให้นักโทษรับประทานก่อนประหาร และนิมนต์พระมาเทศน์ให้ฟัง
5. นักโทษประหารถูกจับมัดนั่งกับหลักไม้กางเขนแบบกึ่งจับหลัก
6. เพชฌฆาตเอาดินเหนียวอุดหู อุดปาก และแปะไว้ที่ต้นคอนักโทษ เพื่อกำหนดจุดที่จะฟัน จากนั้นเพชฌฆาตดาบสองจะร่ายรำไปมาเพื่อรอจังหวะให้จิดนักโทษสงบ พร้อมกับเพชฌฆาตดาบหนึ่งลงดาบฟันคอทันที
7. เมื่อประหารแล้ว เจ้าหน้าที่จะตัดเส้นเท้าเพื่อถอดรวนออกแล้วสับร่างกาย หรือแล่นเนื้อให้ทานแก่แร้งกา
8. เอาหัวเสียบประจาน

การประหารชีวิตอีกวิธีหนึ่งคือ การตีให้ตายด้วยท่อนจันทน์ วิธีนี้ใช้สำหรับเชื้อพระวงศ์ หรือพระมหากษัตริย์เท่านั้น เนื่องจากมีคติถือกันว่า ”เลือดเจ้าแผ่นดินจะต้องไม่ตกถึงแผ่นดิน” ญาติผู้ถูกประหารจะเป็นกัมมะหยังสีแดงสดเพราะสีแดงเป็นสีของขัตติยะและมีประโยชน์ที่ว่า แม้โลหิตจะซึมออกมา ก็ซึมอยู่ในผ้าแดงนั้น จะมีใบตองปูพื้นดินอีกชั้นหนึ่ง ไม้ที่ใช้ตีเป็นไม้จันทน์ ซึ่งเป็นไม้มีกลิ่นหอม การประหารจะมีผู้ทำการ 4 คน คือ หมื่นตุม หมื่นตาม หมื่นซำ หมื่นพลอย มีไม้คนละท่อน ผู้ต้องโทษซึ่งนุ่งผ้าขาว ถูกมัดแล้วจัดให้นอนคว่ำลง หมื่นตุมลงมือก่อน โดยตีที่ก้านคอ หมื่นตามตีตามมาที่กลางกระดูกหลัง หมื่นซำตีตรงข้อพับของเข่า หมื่นพลอยตีที่ข้อเท้าผู้ถูกประหารถูกตีในที่สำคัญดังนี้ยอมตายในที่สุด ตัวอย่างการประหารด้วยวิธีนี้ในพงศาวดาร เช่น เจ้าฟ้าศรีเสาวณิตภาค พระเจ้าตากสิน และการประหารชีวิตด้วยท่อนจันทน์ได้ขยายไปถึงบรรดาเจ้านายในราชวงศ์ด้วย แม้ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ก็มีการประหารด้วยท่อนจันทน์ เช่น กรมขุนกษัตราวุฒิชิตซึ่งเป็นโอรสของพระเจ้าตากสินเกิดจากพระราชธิดาของพระพุทธยอดฟ้าฯ ถูกประหารฐานเป็นกบฏ เช่นกัน

ในปัจจุบันโทษประหารชีวิตด้วยการฟันคอเปลี่ยนเป็นการใช้ปืนยิงประหารแทน ในสมัยอริบดิกรมราชทัณฑ์ พระยาฤทธิอาคเนย์ หนึ่งในสี่ทหารเสือผู้ร่วมก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ.2478 นักโทษรายแรกถูกประหารชีวิตด้วยปืน คือ สิบโท สวัสดิ์ มะหะหมัด เมื่อ 11 กันยายน พ.ศ.2478 การประหารชีวิตครั้งทีถือว่าเป็นรอยด่างดำที่สุดของหน้าประวัติศาสตร์เมืองไทย (ถือเป็นการประหารในช่วงเวลาเดียวกัน คือระหว่าง 30 พฤศจิกายน – 3 ธันวาคม 2482) คือการประหารนักโทษการเมือง 18 คน เป็นครั้งที่มีจำนวนผู้ถูกประหารชีวิตมากที่สุด นักโทษการเมืองเหล่านั้นมี พระสุพรรณฉัตร ร.ท.ผ่างษ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา นายบุญมาก กุทธิสิงห์ นายดาบ ผัดพันธ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา หลวงมหัทธโยธา จ่านายสิบ แม้น เลิศราวี พระสิทธิเรืองเดชพล ขุนคลังพลพจนท์ พ.ต.หลวงไววิทยากร พ.ต.ต.ขุนนามนินาท ร.อ.จรัส

สุนทรภักดี ร.ท.แสง วัฒนะศิริ ร.ท.ฉณร ตาละลักษมณ์ ร.ท.สัย เกษจินดา ร.ท.เสริม พุ่มทอง นายคาบ พวง พลนาวิ นายชง ช่างชาญกล และ นายลี บุญตา

จะเห็นได้ว่าประเทศไทย มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษจากแต่เดิมคือ วิธีตัดศีรษะด้วยดาบ จนกระทั่งมีการเปลี่ยนมาใช้วิธีการประหารชีวิต ด้วยวิธียิงเป้า

#### 2.5.4 ขั้นตอนการประหารชีวิตในปัจจุบัน

ณรงค์ ใจหาญ (2539:19-22) ได้อธิบายถึงการประหารชีวิตว่า แต่เดิมกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 มาตรา 13 ผู้ต้องโทษประหารชีวิตต้องถูกตัดศีรษะ ซึ่งนิยมใช้ดาบฟันคอ ต่อมาเห็นว่าเป็นวิธีทารุณ จึงเปลี่ยนเป็นการใช้อาวุธปืนแทน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 19 ที่ว่า “ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย” ซึ่งโดยทั่วไปมักจะกระทำในเรือนจำ โดยพษฆมาตเป็นผู้ลงมือยิงนักโทษประหารด้วยปืนกล

เนื่องจากโทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ร้ายแรง กฎหมายจึงกำหนดวิธีการขอกฎโทษก่อนดำเนินการประหารชีวิตดังบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 247 248 249 และ 262 ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้คือ เมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ประหารชีวิตผู้ใดจะนำผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาไปยิงเสียให้ตายในทันทีไม่ได้ ต้องรอให้ครบหกสิบวันนับแต่วันอ่านคำพิพากษาเพื่อให้โอกาสผู้ต้องโทษทูลเกล้าต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวขอพระราชทานอภัยโทษ เมื่อผู้ต้องโทษยื่นทูลเกล้าภายในกำหนด รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจะนำเรื่องทั้งหมดพร้อมทั้งเสนอความเห็นว่าการพระราชทานอภัยโทษหรือไม่ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ถ้าพระองค์ทรงพระราชทานอภัยโทษ ผู้ต้องโทษจะได้รับยกเว้นโทษประหารชีวิตแต่จะได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน หากพระองค์ไม่พระราชทานอภัยโทษ ทางเรือนจำจะดำเนินการประหารชีวิตผู้นั้น เว้นแต่ผู้ต้องโทษเป็นหญิงมีครรภ์อยู่จะต้องรอให้คลอดบุตรก่อนจึงจะประหารชีวิตได้ หรือในกรณีที่ผู้ต้องโทษนั้นวิกลจริตจะต้องรอให้หายจากวิกลจริตก่อน อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ต้องโทษหายจากวิกลจริตภายหลังจากที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ประหารชีวิตหนึ่งปีให้ลดโทษผู้นั้นจากประหารชีวิตลงเหลือจำคุกตลอดชีวิต

สุพร ดวงประทีป (2544) ซึ่งรับราชการอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี และเคยทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิตมานาน ได้อธิบายขั้นตอนการประหารชีวิตในปัจจุบัน สรุปได้ดังนี้คือ เมื่อได้รับคำสั่งจากกรมราชทัณฑ์ให้ประหารชีวิตนักโทษแล้ว เรือนจำกลางบางขวางก็จะดำเนินการทางด้านธุรการ โดยแจ้งให้เจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องรับทราบคำสั่งและ

เตรียมการไว้ โดยคำสั่งประหารจะมาล่วงหน้าประมาณ 2-3 วัน ซึ่งจะรู้เฉพาะเจ้าหน้าที่ในชุดประหาร ซึ่งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประหารชีวิตมีทั้งหมด 11 คน ประกอบด้วย ผู้ที่ทำหน้าที่เพชฌฆาต 2 คน มีเจ้าหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเกี่ยวกับการประหารชีวิต หรือที่เรียกว่า “พี่เลี้ยง” เช่น นำนักโทษเข้าประหาร ทำกิจกรรมก่อนเข้าแดนประหาร นำตัวนักโทษเข้าแดนประหารช่วยเหลือเพชฌฆาต นำตัวนักโทษมัดกับหลักประหาร ตั้งแท่นปืน เป็นต้น จำนวน 4 คน และเจ้าหน้าที่ทะเบียนอีก 5 คน ซึ่งมีหน้าที่ในการจัดการเรื่องทะเบียนประวัตินักโทษ การพิมพ์ลายนิ้วมือ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านเอกสาร ก่อนเวลาประหารเจ้าหน้าที่จะไปนำตัวนักโทษที่จะถูกประหารไปยังแดนประหาร ซึ่งนักโทษจะไม่ได้รู้ตัวมาก่อนว่าจะถูกประหารชีวิตเมื่อใด จะรู้ก็ต่อเมื่อเจ้าหน้าที่ได้พาตัวออกจากห้องกักขังและนักโทษคนอื่น ๆ จะรู้เป็นกลางเดือนคือ วันที่จะมีการประหารชีวิตนั้นจะมีการเก็บนักโทษที่ต้องโทษประหารชีวิต และนักโทษเด็ดขาดทุกคนเข้าห้องนักโทษโดยเร็วกว่าปกติ ซึ่งนักโทษจะรู้ทันทีว่าวันนี้จะต้องมีการประหารหรือที่เรียกว่า “มีงานเลี้ยง”

ในวันประหารก่อนประหารชีวิต เจ้าหน้าที่จะนำตัวนักโทษมาพิมพ์ลายนิ้วมือและให้ทำพินัยกรรม (กรณีมีทรัพย์สิน) หรือเขียนจดหมายถึงบุคคลที่รักหรือครอบครัว จากนั้นก็จะให้นักโทษรับประทานอาหาร 1 มื้อ เสร็จแล้วทางเจ้าหน้าที่จะอ่านคำพิพากษาให้ประหารชีวิต นักโทษทราบ และนักโทษลงชื่อรับทราบการประหารชีวิต ขึ้นต่อไปคือ ให้นักโทษฟังพระเทศน์ที่ห้องที่จัดไว้ใกล้ที่ประหารชีวิต ซึ่ง ปสน □ โน ภิกขุ (2543 :1-28) ได้ให้ข้อคิดเห็นวาศาสนามีสวนช่วยให้จิตใจของนักโทษประหารชีวิตสงบขึ้นและยังเป็นที่พึ่งทางใจสุดท้ายก่อนถูกประหารชีวิต เมื่อนักโทษฟังพระเทศน์เสร็จแล้ว เจ้าหน้าที่ก็จะนำตัวนักโทษเข้าแดนประหาร (แดน 1) บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องนอกจากเจ้าหน้าที่ชุดประหารแล้วที่ได้กล่าวมาแล้วจะมีกรรมการเป็นพยานรับทราบการประหารคือ ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการแพทย์ เจ้าพนักงานตำรวจ และผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวาง พยานเหล่านี้จะยืนอยู่นอกห้องภายในห้องประหารจะมีเพชฌฆาตกับนายธงเพียงสองคนเท่านั้น โดยก่อนนำตัวนักโทษขึ้นมัดไว้กับหลักประหารจะมีการตรวจเล็งเป้า โดยแพทย์จะเป็นผู้ชี้จุดบริเวณหัวใจ ทำเป็นเครื่องหมายไว้บนเป้า ตาวัว และเมื่อนำนักโทษมัดกับหลักประหารก็เล็งเป้าให้ตรงจุดเครื่องหมายที่ทำไว้ หัวหน้าชุดประหารจะอ่าน คำพิพากษาพร้อมคอยดูแลความเรียบร้อยและให้สัญญาณเพชฌฆาตเหนี่ยวไก จะมีธงสีแดงสลับมาลงที่หน้าปืน จากนั้นเพชฌฆาตก็จะยิงเป็นชุด ชุดที่หนึ่งบรรจุกระสุนไว้ 20 นัด แต่ใช้จริงประมาณ 11 นัด หลังจากยิงเสร็จแล้ว สักครู่หนึ่งแพทย์จะมาทำการตรวจเพื่อยืนยันว่านักโทษเสียชีวิตแล้ว เจ้าหน้าที่ก็จะช่วยกันปลดศพจากหลักประหารและพิมพ์ลายนิ้วมือนักโทษหลังการประหารเพื่อยืนยันว่าเป็นคนคนเดียวกัน จากนั้นก็นำศพไปวางคว่ำไว้ที่ห้องเก็บศพ ตามกฎหมายศพจะต้องอยู่ที่เตียง 24 ชั่วโมง ญาติถึงจะมารับได้ เว้นแต่เป็น

กรณีอุทิสศหรือ ดวงตา อวัยวะอื่น ๆ แพทย์จะมาผ่าตัดเอง ซึ่งต่อมาวันรุ่งขึ้นทางเจ้าหน้าที่เรือนจำกลางบางขวางก็จะแจ้งให้ญาติมารับศพไปบำเพ็ญกุศลต่อไปโดยให้ญาติไปปรับศพที่วัดบางแพรกได้ ซึ่งอยู่ติดกับเรือนจำกลางบางขวาง

### 2.5.5 ประเภทความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีการใช้โทษประหารชีวิต

พัฒนาพงศ์ สมานเกียรติสกุล (2543:54-125) ได้รวบรวมประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องโทษ ประเภทความผิด และอัตราโทษประหารชีวิตไว้มีดังต่อไปนี้

ประมวลกฎหมายอาญา หมวด 3 เรื่องโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย ส่วนที่ 1 ได้บัญญัติเกี่ยวกับโทษไว้ในมาตรา 18 ว่า

โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดดังนี้

1. ประหารชีวิต
2. จำคุก
3. กักขัง
4. ปรับ
5. ริบทรัพย์สิน

มาตรา 19 ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้เอาไปยิงเสียให้ตาย

ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร

หมวด 1 ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทและผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

มาตรา 107 ผู้ใดปลงพระชนม์พระมหากษัตริย์ ต้องระวางโทษประหารชีวิต  
ผู้ใดพยายามกระทำการเช่นนั้น ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

มาตรา 108 ผู้ใดทำการประทุษร้ายต่อพระองค์ หรือเสรีภาพของพระมหากษัตริย์  
ต้องระวางโทษประหารชีวิต...

มาตรา 109 ผู้ใดปลงพระชนม์พระราชินีหรือรัชทายาท หรือผู้สำเร็จราชการแทน

พระองค์ ต้องระวางโทษประหารชีวิต

ผู้ใดพยายามกระทำเช่นนั้น ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

### ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร

มาตรา 113 ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ

(1) ล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ

(2) ล้มล้างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร หรืออำนาจตุลาการแห่ง  
รัฐธรรมนูญ หรือให้ใช้อำนาจดังกล่าวมิได้ หรือ

(3) แบ่งแยกราชอาณาจักรหรือยึดอำนาจปกครองในส่วนหนึ่ง ส่วนใด  
แห่งราชอาณาจักร

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานเป็นกบฏ ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอด  
ชีวิต

### ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร

มาตรา 119 ผู้ใดกระทำการใด ๆ เพื่อให้ราชอาณาจักรหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของ  
ราชอาณาจักรตกไปอยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐต่างประเทศ หรือเพื่อให้เอกราชของรัฐเสื่อมเสียไป  
ต้องระวางโทษประหารชีวิต...

มาตรา 121 คนไทยคนใดกระทำการรบต่อประเทศหรือเข้าร่วมเป็นข้าศึกของ  
ประเทศ ต้องระวางโทษประหารชีวิต...

### ความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรา 277 ทวิ กำหนดไว้ว่า ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นซึ่งมิใช่ภริยาของตน  
เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตายต้องระวางโทษประหารชีวิต...

มาตรา 277 ตรี กำหนดไว้ว่า ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี  
เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส หรือผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปีในลักษณะ  
เป็นการโทรมหญิง หรือเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 280 กำหนดไว้ว่า ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยขู่เชิญ... หรือ ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ... หากการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต...

มาตรา 289 ผู้ใด

(1) ฆ่าบุพการี

(2) ฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่

(3) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำการตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยเหลือ หรือ ได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว

(4) ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

(5) ฆ่าผู้อื่นโดยทรามานหรือกระทำทารุณโหดร้าย

(6) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือ เพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิด

อย่างอื่น หรือ

(7) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาไว้หรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำ

ความ

ผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่ตนได้กระทำไว้

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

นอกจากนี้ ยังมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 ที่กำหนดให้ลงโทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดในฐานความผิดต่าง ๆ ซึ่ง ชีระ ชำนาญหอม และคณะ (2542:8-31) ได้รวบรวมไว้ มีดังนี้

มาตรา 65 วรรคสอง มีสาระสำคัญคือ ผู้ใดผลิต นำเข้า หรือส่งออกซึ่งยาเสพติดให้โทษ ในประเภท 1 เป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 66 วรรคสอง มีสาระสำคัญคือ ผู้ใดจำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินหนึ่งร้อยกรัม ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

มาตรา 93 วรรคห้า มีสาระสำคัญคือ ผู้ใดใช้อุบายหลอกลวง ชู้เชิญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใดให้ผู้อื่นเสพยาเสพติดให้โทษ ถ้าเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 และเป็นการกระทำต่อหญิงหรือต่อบุคคล ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

ยาเสพติดให้ประเภทที่ 1 ได้แก่ ผิ่น เฮโรอีน แอมเฟตามีน ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แอมเฟตามีน หรือ ที่รู้จักกันคือ “ยาบ้า”

## 2.5.6 รูปแบบและวิธีการลงโทษประหารชีวิต

การประหารชีวิตเป็นวิธีการลงโทษที่รุนแรงที่สุดที่สังคมพึงนำมาใช้กับผู้กระทำผิด และได้มีการใช้มาเป็นเวลาช้านานแล้ว จากการศึกษาพบว่าในอดีตมนุษย์ได้พยายามเสาะแสวงหาวิธีการประหารชีวิตที่เห็นว่าเหมาะสมและมีความรุนแรงเพียงพอที่จะยับยั้งอาชญากรรมมากมายและวิธีการที่ใช้ก็ค่อนข้างจะทารุณโหดร้ายผิดมนุษย์และเมื่อกาลเวลาเปลี่ยนแปลงไป การประหารชีวิตที่มีลักษณะทารุณก็แปรเปลี่ยนไปในทางที่มีมนุษยธรรมมากขึ้น การประหารชีวิตโดยทั่วไปจะดำเนินการในเชิงปกปิด อนุญาตให้เฉพาะเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่จะเข้าไปรับทราบการตาย ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ผู้ตาย แต่ก็ยังมีบางประเทศที่ลงโทษประหารชีวิตในที่สาธารณะ เพื่อเป็นการประจานและมีให้ผู้อื่นนำไปเป็นเยี่ยงอย่าง วิธีการประหารชีวิตจากการที่ศึกษาแล้วประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมีความแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคติและวินัยของศาลประเทศนั้น ๆ

นันทวัฒน์ เทพดลไชย (2543:24-28) ได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารเผยแพร่ต่างๆ ทั่วโลกเกี่ยวกับรูปแบบวิธีการประหารชีวิต ซึ่งที่ใช้ในประเทศต่างๆ ปัจจุบันมีอยู่ 7 วิธี ดังนี้

### 1. วิธีการยิงเป้า (Firing Squad)

การยิงเป้า หรือการประหารชีวิตด้วยอาวุธปืน นับเป็นวิธีการประหารชีวิตที่นิยมมากที่สุด ในบรรดาประเทศที่มีการใช้โทษประหารชีวิต โดยพบว่ามีใช้ในประเทศต่าง ๆ มากกว่า 50 ประเทศ ทั้งนี้ก็เพราะไม่มีความยุ่งยาก ค่าใช้จ่ายต่ำ และทำให้ผู้กระทำผิดถึงแก่ความตายด้วยความรวดเร็ว การประหารชีวิตด้วยอาวุธปืนเริ่มมาแต่สมัยใดไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัด คาดว่า น่าจะมีวิวัฒนาการมาจากการประหารชีวิตทางทหารหรือในช่วงระหว่างสงคราม ซึ่งมีการใช้อาวุธปืนในการรบ

ในส่วนของขั้นตอนการประหารชีวิตนั้น ในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันออกไปแต่โดยทั่วไปแล้วจะใช้เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่เพชฌฆาตมากกว่า 1 คน ใช้อาวุธปืนพร้อมกันหลายกระบอก แต่จะมีเพียง 1 กระบอกเท่านั้นที่บรรจุกระสุนจริง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ทราบว่าเป็นผู้ยิงจะได้หลีกเลี่ยงความรู้สึกที่ไม่ดีในการทำหน้าที่ประหารชีวิต โดยตัวนักโทษอาจนำไปมัดไว้กับหลักในท่อน้ำหรือทำอื่นก็ได้ แต่ในประเทศจีนการประหารชีวิตนั้นให้นักโทษนั่งคุกเข่าและใช้อาวุธปืนยิงบริเวณศีรษะด้านหลัง สำหรับในประเทศไทย ผู้ที่ถูกประหารชีวิตจะอยู่ในท่อน้ำแล้วใช้ เจ้าหน้าที่เพียง 1 คน ทำหน้าที่เหนี่ยวไกปืนที่ตั้งอยู่บนแท่นปืน ส่วนเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ทำหน้าที่ช่วยเหลือในการประหารชีวิต และมีขั้นตอนรายละเอียดทั้งก่อนและหลังการประหารชีวิต เช่น การอ่านคำสั่ง การทำพินัยกรรม การพิสูจน์ตัวบุคคล ทั้งก่อนและหลังการตาย เพื่อป้องกันความผิดพลาดต่าง ๆ

การประหารชีวิตด้วยอาวุธปืนจะทำให้ร่างกายของนักโทษเป็นรูพรุน และหากยิงไม่ถูกที่สำคัญจะทำให้ถึงแก่ความตายช้าและได้รับความทุกข์ทรมาน บางครั้งต้องยิงถึงสองครั้งจึงจะทำให้นักโทษถึงแก่ความตาย

## 2. วิธีการแขวนคอ (Hanging)

การประหารชีวิตด้วยการแขวนคอนับเป็นวิธีการประหารชีวิตที่ใช้กันมากในสมัยโบราณ ในอดีตนั้นได้นำวิธีการแขวนคอมาใช้ก็เพื่อเป็นการประจานผู้ที่กระทำความผิดให้ได้รับความอับอาย เช่น ในภาพยนตร์ควาบอยลูกทุ่งตะวันตก เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้และเกรงกลัว และในบางครั้งแม้ว่าผู้กระทำผิดจะเสียชีวิตก่อนหน้านี้แล้ว ก็ยังมีการนำศพมาแขวนประจานในที่ชุมชน การแขวนคอในปัจจุบันมีขั้นตอนเช่นเดียวกับการประหารชีวิตด้วยอาวุธปืน คือต้องมีการอ่านคำสั่ง มีการตรวจสอบบุคคล มีการเขียนพินัยกรรม จากนั้นนำถุงสีดำมาสวมที่ศีรษะแล้วนำตัวไปยังห้องประหารที่มีเสาหรือชื่อค้ำสำหรับโยงเชือกที่ทำเป็นบ่วงร้อยคอกนักโทษประหารชีวิต เมื่อได้รับสัญญาณผู้ทำหน้าที่เพชฌฆาตก็จะดึงคันโยก เพื่อเปิดประตูกลที่ทำเป็นพื้นให้นักโทษยืนอยู่ โดยการเปิดนี้จะเปิดลงแบบทันที ซึ่งก็เหมือนกับการกระโดดลงจากที่สูง โดยวิธีการนี้จะทำให้เกิดการเคลื่อนของกระดูกบริเวณต้นคอและเกิดภาวะการสั่นไหวเพราะขาดออกซิเจนจนกระทั่งทำให้เสียชีวิตในที่สุด จากนั้นก็มีศพนำไปจัดการตามประเพณีต่อไป นอกจากนี้บางประเทศยังได้กำหนดขั้นตอนอื่นเสริมเข้าไปด้วยเพื่อมิให้นักโทษเกิดความทุกข์ทรมานก่อนตาย เช่น การชั่งน้ำหนักตัวของนักโทษให้สัมพันธ์กับแรงตกกระทบ เช่น ต้องอยู่ที่ 160 foot pound หรือการกำหนดความยาวของเชือกเพื่อมิให้นักโทษขาดหรือตกลงสู่พื้นด้านล่างโดยไม่เสียชีวิต เป็นต้น

การประหารชีวิตด้วยการแขวนคอนี้ ในบางมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้เป็นทางเลือกสำหรับผู้ต้องโทษประหารชีวิตอีกด้วยว่าจะเลือกใช้วิธีนี้หรือวิธีอื่นใดที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่น นั่งเก้าอี้ไฟฟ้า การรมแก๊สพิษหรือการฉีดสารพิษ ทั้งนี้เนื่องจากในบางมลรัฐมีการ



แก้ไขกฎหมายว่าด้วยวิธีการประหารชีวิต ทำให้นักโทษที่กระทำผิดก่อนหน้าที่จะมีการแก้ไขมีสิทธิที่จะเลือกวิธีการประหารชีวิตได้

การแขวนคอจะเป็นวิธีการที่ค่อนข้างได้ผล เพราะทำให้นักโทษถึงแก่ความตายโดยเร็ว มีความผิดพลาดน้อยและสภาพศพดูไม่อุจาดหากนักโทษจะให้บริจาคอวัยวะก็สามารถดำเนินการได้ เพราะสภาพศพยังคงสมบูรณ์อยู่ ยกเว้นกระดูกส่วนคอที่อาจผิครูปทรงไป

### 3. วิธีการฉีดสารเคมีเข้าสู่ร่างกาย (Lethal Injection)

การประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารเคมีเข้าสู่ร่างกาย ในปัจจุบันนี้มองกันว่าน่าจะเป็นวิธีการประหารชีวิตที่มีความรุนแรงน้อยที่สุดและรวมทั้งยังน่าจะมีความมนุษยธรรมมากที่สุดด้วย สำหรับประเทศที่จะยังคงให้มีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่ ในทางการแพทย์พบว่า การฉีดสารเคมีเข้าสู่ร่างกายนั้นจะทำให้ยากในผู้ที่ใช้ยาเสพติดและผู้ป่วยที่เป็นโรคเบาหวาน เนื่องจากในบางรายเจ้าหน้าที่ไม่สามารถหาเส้นเลือดเพื่อฉีดสารเคมีเข้าสู่ร่างกายได้ โดยเฉพาะในรายของนักโทษชาย Ricky Ray Rector ในประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ.1992 เจ้าหน้าที่ต้องใช้เวลาจนถึง 45 นาที จึงหาเส้นเลือดพบ ทำให้นักโทษที่รอการประหารได้รับความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ

สำหรับวิธีการใช้โทษประหารชีวิตโดยการฉีดสารเคมีเข้าสู่ร่างกายนั้น จะเป็นการฉีดสารเคมีเข้าสู่เส้นเลือด โดยมีการใช้ตัวยา 3 ประเภท การฉีดจะฉีดให้กับนักโทษที่ถูกมัดตรึงทั้งมือเท้าและลำตัว อยู่บนเตียงประหารชีวิต โดยมีฟ้าคลุมตัวและยังต้องมีเครื่องมือทางการแพทย์สำหรับตรวจวัดการเต้นของหัวใจและชีพจรด้วย เมื่อเตรียมการทุกอย่างพร้อมแล้ว แพชฉณาตจะเปิดสายให้น้ำเกลือไหลเข้าสู่เส้นเลือด โดยผ่านทางแขนทั้ง 2 ข้าง ของนักโทษ จากนั้นก็ปล่อยให้ สารเคมีเข้าสู่ร่างกาย โดยแบ่งการดำเนินการเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. ฉีดสาร Sodium Thiopental, Barbiturate เพื่อให้นักโทษหมดสติและหลับลึก
2. ฉีดสาร Pancuronium Bromide เพื่อให้กล้ามเนื้อผ่อนคลายและทำให้ปอดและกระบังลมหยุดทำงาน
3. ฉีดสาร Potassium Bromide เข้าไปเพื่อทำให้หัวใจหยุดทำงานและเสียชีวิต

การประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารเคมีนี้ อาจทำให้อวัยวะภายในของนักโทษเสียหายหรือหากปล่อยสารเคมีน้อยเกินไปอาจทำให้นักโทษไม่ตายในทันที และบางครั้งอาจมีปัญหาเรื่อง

การพิสูจน์การตายว่าบุคคลดังกล่าวเสียชีวิตแล้วหรือยังเพราะสภาพศพดูเหมือนคนนอนหลับ นอก  
จากนี้ยังมีปัญหาด้านค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูง และจริยธรรมทางการแพทย์ ซึ่งมีหน้าที่รักษาชีวิตแต่  
ต้องมาทำหน้าที่ฉีดสารเคมีให้นักโทษ อาจทำให้แพทย์และบุคลากรทางการแพทย์ไม่มา ดำเนิน  
การให้อีกด้วย

#### 4. วิธีการประหารด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า (Electrocution)

การประหารชีวิตด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า ปัจจุบันมีการใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาเพียง  
ประเทศเดียว โดยมีขั้นตอนการดำเนินการคือ เจ้าหน้าที่จะต้องโกนผมของนักโทษ หรือบางครั้งก็  
ใช้แผ่นฟองน้ำชุบน้ำให้เปียกวางไว้บนศีรษะของนักโทษ เพื่อให้กระแสไฟฟ้าสามารถเข้าสู่ร่างกาย  
ได้สะดวกขึ้น โดยมีเก้าอี้ที่มีหมวกสวมไว้บนศีรษะพร้อมทั้งสายรัดตามข้อมือ ข้อเท้า และร่างกาย  
ของนักโทษ ในการประหารชีวิตนั้นจะใช้เพศฆาต จำนวน 3 คน หรือมากกว่านั้น ทำหน้าที่  
กดปุ่มปล่อยกระแสไฟฟ้า ส่วนที่เหลือจะเป็นสวิตช์หลอกเพื่อเลี่ยงความรู้สึกที่ไม่ดีในการทำหน้าที่  
เพศฆาต นอกจากนี้ขนาดกำลังของไฟฟ้าที่จะปล่อยลงสู่ศีรษะนักโทษนั้น จะมีความแตกต่างกัน  
กันไปในแต่ละรัฐ โดยจะต้องคำนึงถึงน้ำหนักตัวที่จะต้องสัมพันธ์กับกำลังไฟฟ้า เพราะหากใช้  
กระแสไฟฟ้าแรงเกินไปอาจทำให้ร่างกายนักโทษไหม้เกรียมได้ หรือหากน้อยเกินไปก็อาจทำให้  
เสียชีวิตช้า อันเป็นการทรมานนักโทษ ตัวอย่าง เช่น ในมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา จะ  
ปล่อยกระแสไฟฟ้าครั้งแรกขนาด 2,000 โวลต์ เป็นเวลา 4 วินาที จากนั้นจะปล่อยกระแสไฟฟ้า  
ขนาด 1,000 โวลต์ เป็นเวลา 7 วินาที และครั้งที่ 3 จำนวน 208 โวลต์ เป็นเวลา 2 นาที การ  
ปล่อย กระแสไฟฟ้าเข้าสู่ร่างกายสลับกันไปมาเช่นนี้จะส่งผลให้อวัยวะภายในร่างกายของผู้ถูก  
ประหารชีวิตหยุดทำงาน และในขณะที่ผู้ถูกประหารถูกกระแสไฟฟ้าช็อตจะพบว่า ผู้ถูกประหารจะ  
เกิดอาการกระตุกไปมา ในบางครั้งทำให้สภาพร่างกายจะเปลี่ยนสีไป มีการบวมของร่างกาย บาง  
ครั้งมีไฟลุกตามร่างกาย มีอุจจาระ ปัสสาวะราด และอาจจะมีการอาเจียนปนเลือด จนกระทั่งร่าง  
กายทนไม่ไหวและเสียชีวิตในที่สุด

#### 5. วิธีการประหารชีวิตด้วยการเข้าห้องรมแก๊ส (Gas Chamber)

การประหารชีวิตด้วยการรมแก๊สพิษนั้นนับเป็นอีกวิธีหนึ่งที่มีใช้มานาน โดยเฉพาะในช่วงสงคราม  
โลกครั้งที่ 2 ที่กองทัพนาซีนำไปใช้กับชาวนิวเดินเป็นจำนวนมาก เนื่องจากสามารถประหารชีวิตได้คราวละหลาย  
คน แต่ในปัจจุบันมีการใช้วิธีการดังกล่าวในรูปแบบที่เป็นธรรม และมีขั้นตอนที่ได้รับการยอมรับมากขึ้น

วิธีการนั้น จะมีการนำผู้ถูกประหารเข้าไปในห้องที่ทำเป็นสุญญากาศได้ เช่นเดียวกับ  
ห้องแคปซูล เมื่อนำนักโทษเข้าไปแล้วก็จะนำไปผูกตรึงไว้บนเตียงเพื่อไม่ให้นักโทษดิ้นทุรนทุราย

จากนั้นก็จะได้เอาอากาศที่อยู่ในห้องประหารชีวิตออกแล้วก็ปล่อยแก๊สพิษ Hydrochloric acid เข้าไปแทนที่ จากนั้นก็ปล่อยสารตัวที่ 2 คือ Potassium cyanide หรือ Sodium cyanide crystal ให้ผสมกับ Hydrochloric acid จนกระทั่งทำให้เกิด Hydrocyanic gas เข้าไปในร่างกาย แก๊สดังกล่าวจะเข้าไปทำลายกระบวนการผลิตเฮโมโกลบินในเลือดและทำให้ไม่รู้สึกรู้สิดและหลับลึกลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียชีวิต ในกรณีที่นักโทษสุดลมหายใจเข้าไปอย่างแรงก็อาจเสียชีวิตได้ภายในเวลาเพียง 2-3 วินาที อย่างไรก็ตามหากนักโทษสามารถกลืนลมหายใจ ก็สามารถมีชีวิตอยู่ได้นานถึง 6-18 นาที เช่นกัน การประหารชีวิตด้วยวิธีรมด้วยแก๊สพิษนี้อาจมีอันตรายต่อเจ้าหน้าที่และเพศฆาตอยู่บ้าง ในเรื่องของสารพิษตกค้างหรือสารพิษรั่วไหล ในกรณีที่อุปกรณ์เสื่อมสภาพ ซึ่งเจ้าหน้าที่จะต้องสวมอุปกรณ์และหน้ากากป้องกันแก๊สพิษ รวมทั้งชำระล้างร่างกายให้สะอาด มิฉะนั้นก็อาจได้รับอันตรายได้เช่นกัน

## 6. การประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยหิน (Lapidarian or Stoning)

วิธีการประหารชีวิตด้วยการขว้างด้วยก้อนหินฟังดูแล้วค่อนข้างน่ากลัว เพราะต้องใช้บุคคลจำนวนมากนำก้อนหินมาขว้างนักโทษที่ถูกผูกไว้กับหลักในที่สาธารณะในชุมชนจนเสียชีวิต และในส่วนของนักโทษเองค่อนข้างที่จะได้รับความทุกข์ทรมาน น่าอับอายเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจาก ผู้ที่นำก้อนหินมาขว้างใส่ตนคือ ประชาชนทั่วไปในชุมชนนั่นเอง

การประหารชีวิตด้วยการใช้ก้อนหินขว้างให้ตายนี้มีใช้กันในประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามแถบตะวันออกกลางและแอฟริกา บางประเทศที่ใช้หลักศาสนาเป็นกฎหมายในการปกครองประเทศ การประหารชีวิตด้วยวิธีนี้มุ่งให้ผู้กระทำผิดได้รับความอับอาย ได้รับการเจ็บปวดทรมานก่อนจะถึงแก่ความตาย ซึ่งสังคมนั้นเชื่อว่าจะมีผลในการยับยั้งการกระทำความผิด

## 7. การประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ (Beheading)

การประหารชีวิตด้วยวิธีการตัดศีรษะนั้น เป็นการประหารชีวิตที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในอดีต แม้กระทั่งในปัจจุบันก็ยังคงมีใช้อยู่ในหลายประเทศ โดยเฉพาะประเทศทางตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ

การลงโทษผู้กระทำผิดด้วยวิธีการตัดศีรษะนี้ ไม่ได้จำกัดเพศคือใช้ทั้งเพศชายและหญิง ขึ้นตอนจะเริ่มตั้งแต่การนำตัวนักโทษที่ถูกตาแล้วไปยังที่ชุมชน เพื่อให้สาธารณชนได้เห็นกันโดยทั่วไป จากนั้นก็ให้ก้มหน้าคุกเข่าหรือมัดไว้กับหลักแล้วแต่กรณีเพื่อให้เพศฆาตนำดาบมาตัดศีรษะจนขาดออกจากร่าง ยกตัวอย่างบางประเทศในตะวันออกกลาง การประหารจะเริ่มตั้งแต่การ

นำนักโทษออกจากที่คุมขังไปยังจัตุรัสอันเป็นที่สาธารณะภายหลังจากการทำพิธีละหมาดในตอนเที่ยงวัน แล้วจะนำเอานักโทษใส่เครื่องพันธนาการและให้กัมหน้าคุกเข่าลง โดยหันหน้าไปยังทิศที่นครเมกกะซึ่งเป็นนครศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาอิสลามตั้งอยู่ หลังจากนั้นจะใช้ผ้าผูกตาค้นักโทษประหารแล้วเพชฌฆาตจะใช้ดาบที่มีลักษณะสั้นแบบโค้ง ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันในประเทศแถบอ่าวเปอร์เซียมาฟันลงบริเวณคอของนักโทษประหาร 2-3 ครั้ง จนกระทั่งศีรษะขาดออกจากร่างกาย หลังจากนั้นจะทำความสะอาดที่ประหารชีวิต และเคลื่อนย้ายศีรษะ ร่างกายของนักโทษไปยังสุสานนักโทษ โดยจะไม่มีการทำเครื่องหมายใด ๆ ไว้ยังหลุมฝังศพ

สรุปได้ว่า วิธีการประหารชีวิตในที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าในแต่ละประเทศจะมีวิธีใช้แตกต่างกันไปแต่ที่สำคัญมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือตัดผู้กระทำผิดออกจากสังคม บางประเทศก็ดำเนินการประหารชีวิตแบบปกปิด แต่ในบางประเทศมุ่งหวังผลในทางยับยั้งด้วย จึงกำหนดให้ประหารชีวิตในที่สาธารณะ

จากการสำรวจข้อมูลขององค์การนิรโทษกรรมสากล ณ วันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ.2542 (ยศวันต์ บริบูรณ์ธนา,2543:21) ปรากฏสถิติของวิธีการประหารชีวิตกับจำนวนประเทศที่ใช้ ดังนี้

1. ยิงเป้า	73 ประเทศ
2. แขวนคอ	58 ประเทศ
3. ให้หินขว้าง	6 ประเทศ
4. ฉีดสารพิษ	5 ประเทศ
5. ตัดศีรษะ	3 ประเทศ
6. แก๊อไฟฟ้า	1 ประเทศ
7. รมแก๊ส	1 ประเทศ

นอกจากนี้ กรมราชทัณฑ์ (2543:31-35) ได้รวบรวมรายชื่อประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต และประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตปรากฏรายละเอียดดังนี้

รายชื่อประเทศที่ยกเลิกการใช้โทษประหารชีวิต

ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตในอาชญากรรมทุกประเภทมี ดังต่อไปนี้

อันดอร์รา อังโกลา ออสเตรเลีย ออสเตรีย อาเซอร์ไบจัน เบลเยียม บัลกาเรีย กัมพูชา แคนาดา เกปเวร์ต โคลัมเบีย คอสตาริกา โครเอเชีย สาธารณรัฐเชก เดนมาร์ก สาธารณรัฐโดมินิกัน

ติมอร์ตะวันออก เอกวันคอร์ด เอสโทเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส จอร์เจีย เยอรมันนี กรีซ กินีบิสเซา  
 เติร์กเมนิสถาน ฮังการี ไอร์แลนด์ อิตาลี กิรีบาติ ลิกเตนสไตน์ ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มาซิโดเนีย  
 หมู่เกาะมาร์แชลล์ มอริเชียส ไมโครนีเชีย มอลโดวา โมนาโก โมซัมบิก นามิเบีย เนปาล  
 เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นิการากัว นอร์เวย์ ปาเลา ปานามา ปารากวัย โปแลนด์ โปรตุเกส  
 โรมานีเย ซานมาลีโน เซาโตเมและปรินซิเป เซเชลล์ สาธารณรัฐชาโลวัก สโลเวเนีย หมู่เกาะ  
 โซโลมอน แอฟริกาใต้ สเปน สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ เติร์กเมนิสถาน ตูวาลู ยูเครน สหราชอาณาจักร  
 อูรุกวัย วานูอาตู รั้ววาทิกัน เวเนซุเอลลา รวม 72 ประเทศ

### ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตสำหรับอาชญากรรมโดยทั่วไป มีดังต่อไปนี้

อาร์เจนติน่า โบลิเวีย บอสเนีย และเฮอร์เซโกวีนา บราซิล หมู่เกาะคุก ไชปรัส เอลซัลวาดอร์  
 ฟิจิ อิสราเอล แลตเวีย มอตา เม็กซิโก เปรู รวม 13 ประเทศ

### ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตอย่างไม่เป็นทางการ มีดังต่อไปนี้

แอลมาเนีย เบอร์มิวดา ภูฐาน บรูไน ดารุสซาลาม สาธารณรัฐแอฟริกากลาง คองโก โกตดิ  
 วัวร์ จิบูตี แกมเบีย เกรเนดา มาดากัสการ์ มัลดีฟส์ มาลี นาอูรู ไนเจอร์ ปาปัวนิวกินี เซเนกัล ศรี  
 ลังกา ซูรินามе โตโก ตองกา ตูรกี ซามัวตะวันตก รวม 23 ประเทศ

### รายชื่อประเทศที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตในปัจจุบัน

อัฟกานิสถาน แอลจีเรีย อันติกัวและบาร์บูดา แอลบาเนีย บาฮามาส บาเรน บังกลาเทศ  
 บาร์เบโดส เบริซูล เบลีซ เบนิน บอตสวานา บูกินาฟาโซ บุรุนดี แคเมอรูน ชาด ซิลี จีน คอโมโรส สาธารณ  
 รั้วคองโก คิวบา โดมินีกา อียิปต์ อิควทอเรียลกินนี เอิเรเตเรีย  
 เอธิโอเปีย กาบอง กานา กัวเตมาลา กินี ภายอานา อินเดีย อินโดนีเซีย อิหร่าน อิรัก จาไมกา ญี่ปุ่น  
 จอร์แดน คาซัคสถาน เคนยา คูเวต คีร์กีซสถาน ลาว เลบานอน เลโซโท ไลบีเรีย ลิเบีย มาเลเซีย มาเล  
 เซีย มอริเตเนีย มองโกเลีย โมร็อกโก พม่า ไนจีเรีย เกาหลีเหนือ โอมาน ปากีสถาน ดินแดนปาเลสไตน์ พิ  
 ลิปินส์ กาตาร์ รัสเซีย เรวัลดา เซนต์คริสโตเฟอร์และเนวิส เซนต์ลูเชีย เซนต์วินเซนต์และเกรนาดีนส์ ซาอุดี  
 อาระเบีย เซลาลีโอนสิงคโปร์ ไชมาเลียเกาหลีใต้ ซูดาน ซวาซิแลนด์ ซีเรีย ใต้หวัน ทาจิกิสถาน แทนซาเนีย  
 ไทย ตรินิแดดและโตเบโก ตูนิเซีย เติร์กเมนิสถาน ยูกันดา ยูเครน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สหรัฐอเมริกา  
 ออสเตรเลีย เวียดนาม เยเมน ยูโกสลาเวีย แซมเบีย ซิมบับเว รวม 90 ประเทศ

## 2.6 แนวคิดฝ่ายที่สนับสนุนการลงโทษประหารชีวิต และแนวคิดฝ่ายที่คัดค้านการลงโทษประหารชีวิต

ณรงค์ ใจหาญ (2539 :21-20) ได้แสดงความคิดเห็นว่า โทษประหารชีวิตสอดคล้องกับเป้าหมายการลงโทษถึง 3 ประการ กล่าวคือ ประการแรกเป็นการตัดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้กระทำผิดอีกต่อไป ประการที่สอง เป็นการกระทำเพื่อข่มขู่ให้บุคคลทั่วไปกลัวเกรงต่อโทษไม่กล้ากระทำผิด และประการสุดท้ายเป็นการทดแทนความทารุณโหดร้ายของผู้กระทำผิดที่ได้กระทำต่อผู้เสียหาย นอกจากนี้การลงโทษประหารชีวิตยังเป็นการลงโทษที่กระทำได้โดยรวดเร็วและประหยัดกว่าโทษจำคุก อย่างไรก็ตามด้วยอิทธิพลทางศาสนาและแนวความคิดของความมีมนุษยธรรม โทษประหารชีวิตถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่า ไม่ควรบัญญัติไว้เป็นโทษทางอาญา ซึ่งผลของแนวความคิดที่ได้แย้งนี้ทำให้ประเทศส่วนใหญ่ในยุโรปและอเมริกายกเลิกโทษประหารชีวิต คงเหลือแต่โทษ จำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษสูงสุด ซึ่งเหตุผลในการโต้แย้งว่าควรยกเลิกโทษประหารชีวิตสรุปได้ 4 ประการคือ

1. โทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ขาดมนุษยธรรม (Inhuman) ในสังคมที่มีอารยธรรมไม่ควรจะตอบแทนคนกระทำผิดโดยการที่ผู้กระทำผิดได้ฆ่าผู้เสียหายเพื่อเป็นการตอบแทนหรือป้องกันการกระทำผิดอีกต่อไป เพราะถ้าสังคมปฏิบัติเช่นนั้น ต่อเขาก็แสดงว่า คนในสังคมได้ลดคุณค่าความเป็นคนลงเท่ากับสัตว์อื่น ๆ เมื่อประสบภัยอันตราย และอีกเหตุผลหนึ่ง เมื่อสังคมห้ามการฆ่ากัน โดยถือว่าเป็นความผิด เหตุใดจึงมีสิทธิฆ่าผู้ที่ไปฆ่าผู้อื่น โดยอ้างว่าเป็นการลงโทษตาม

กฎหมาย โดยในเหตุผลข้อนี้ เบนทัม (Bentham, Jeremy อ้างถึงใน ประเสริฐ เมฆมนั, 2523:77) ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกในด้านมนุษยธรรมเกี่ยวกับการลงโทษโดยตรง ได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนว่า การแสดงออกซึ่งความมีมนุษยธรรมในสังคมนั้น ไม่ควรจำกัดขอบเขตแคบ ๆ เฉพาะแก่เด็กผู้เยาว์หรือสัตว์เลี้ยงเท่านั้นแต่ควรครอบคลุมไปถึงอาชญากร ซึ่งได้กระทำผิดอย่างรุนแรง

ด้วย

2. โทษประหารชีวิตไม่ใช่วิธีที่แก้ไขหรือฟื้นฟูจิตใจผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นคนดี โทษชนิดนี้ เป็นโทษซึ่งไม่เปิดโอกาสให้ผู้ต้องโทษมีโอกาสกลับใจเชื่อฟังกฎหมายอีกต่อไป

3. เป็นโทษที่ไม่อาจแก้ไขความผิดพลาดได้ หมายความว่า ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานภายหลังว่าบุคคลผู้ต้องรับโทษประหารชีวิตตามคำพิพากษามีผู้กระทำผิด การแก้ไขคำพิพากษามีอาจทำได้เพราะผู้นั้นถูกประหารชีวิตไปแล้ว ซึ่งต่างจากโทษจำคุกหรือโทษอื่น ๆ

4. ไม่แน่นอนเสมอไปว่าโทษประหารชีวิตจะมีผลเป็นการข่มขู่โดยทั่วไป ในประเด็นนี้มีผู้โต้แย้งว่าโทษประหารชีวิตแม้ว่าจะมีความร้ายแรงสามารถทำให้คนเกรงกลัว แต่จากการรวบรวมสถิติคดีอาญาในความผิดที่มีโทษประหารชีวิตและต่อมายกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมเดียวกันภายในเวลาใดเวลาหนึ่งพบว่า สถิติ

การเกิดอาชญากรรมประเภทนั้นได้เพิ่มสูงขึ้น นั่นแสดงว่าโทษประหารชีวิตมิได้มีผลเป็นการข่มขู่ให้ผู้อื่นกระทำความผิด นอกจากนี้การที่จะวัดว่าบุคคลไม่คิดที่จะกระทำความผิดกฎหมายฐานใดฐานหนึ่ง เพราะกลัวโทษประหารชีวิตหรือไม่ เป็นสิ่งที่ไม่อาจทำได้ คงทราบได้แต่เพียงว่าคนที่ไม่กลัวโทษประหารชีวิตแล้วทำความผิดมีเพียงไร กล่าวอีกนัยหนึ่งเราไม่อาจตรวจสอบความสำเร็จของโทษประหารชีวิตในการข่มขู่โดยทั่วไปได้

แม้ว่าจะมีข้อโต้แย้งที่สมเหตุสมผลอยู่มาก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าผลในทางจิตวิทยา โทษประหารชีวิตยังคงมีอิทธิพลในจิตใจของบุคคลโดยทั่วไปที่หยุดคิดทบทวนก่อนที่จะกระทำความผิดว่าจะเสี่ยงต่อการรับโทษชนิดนี้หรือไม่ แต่ผลของการข่มขู่จะมีมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและสภาพจิตใจของผู้กระทำว่าถือเอาเหตุดังกล่าวเป็นข้อสำคัญในการตัดสินใจเพียงใด อย่างไรก็ตามโทษประหารชีวิตยังคงมีปรากฏในกฎหมายอาญาหลายประเทศทั่วโลก ยิ่งไปกว่านั้นในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา บางมลรัฐได้นำมาบัญญัติใหม่หลังจากที่ได้มีการยกเลิกไปแล้ว เพราะสถิติคืออาญาในความผิดที่ขกเลิกโทษประหารชีวิตมีอัตราสูงขึ้นกว่าเดิม

กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ (2539 : 2-3) ได้ให้ความเห็นว่า ในเรื่องโทษประหารชีวิตนั้น ความรู้สึกในทั่วโลกมีความเห็นทั้งสนับสนุนและคัดค้าน สรุปได้ดังนี้

ส่วนที่สนับสนุนโทษประหารชีวิตนั้น ส่วนใหญ่จะมองปัญหาในเรื่องวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ซึ่งการลงโทษประหารชีวิตมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เป็นเรื่องการแก้แค้นทดแทน ความรู้สึกเรื่องตาต่อตา ฟันต่อฟัน ชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต เป็นส่วนหนึ่งที่สนองความต้องการของสังคม
2. การยับยั้ง ข่มขู่ เพื่อให้คนส่วนใหญ่กลัว ไม่กล้ากระทำความผิดอีก
3. เป็นการตัดโอกาสไม่ให้กระทำความผิดอีก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าโทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ได้รับการสนับสนุนจากหลาย ๆ ฝ่ายว่าเป็นโทษที่ตรงกับความต้องการของสังคมของมนุษย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในส่วนที่คัดค้านการลงโทษประหารชีวิตมีเหตุผลดังนี้

1. โทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ขัดต่อสิทธิมนุษยชน ซึ่งเหตุผลข้อนี้ จากการประกาศใช้หลักปฏิญญาสากล ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ( The Universal Declaration of Human Right ) ในสมัยชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2491 เป็นผลให้ประเทศในเครือสมาชิกสหประชาชาติยินยอมรับรู้ถึงการให้หลักมนุษยธรรมปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้ สอดคล้องกับหลักมนุษยธรรม แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 5 ที่ กำหนดว่าบุคคลใดจะถูกทรมานทารุณกรรม หรือได้รับการปฏิบัติ หรือถูกลงโทษในลักษณะไร้มนุษยธรรม หรือ ลดคุณค่าศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ มิได้ ( ประเสริฐ เมฆมณี, 2523:77)

2. การยับยั้งไม่ได้ผล เนื่องจากสถิติคดีอาชญากรรมก่อนการประหารชีวิตและหลังการลงโทษประหารชีวิตก็ไม่ได้มีความแตกต่างกัน ดังนั้นจะเกิดผลยับยั้งจริงหรือไม่ อย่างไร

3. ความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นเพราะถ้าจะมีความผิดพลาดขึ้นมาแล้ว โทษประหารชีวิตไม่สามารถแก้ไขความผิดพลาดได้เลย

หยุด แสงอุทัย (2539:176-177) ได้อธิบายถึงเหตุที่เห็นควรยกเลิกโทษประหารชีวิต และเหตุผลที่สนับสนุนการคงให้มีโทษประหารชีวิตต่อไป ดังนี้

เหตุผลที่สนับสนุนการคงให้มีโทษประหารชีวิตต่อไป คือ

1. โทษประหารชีวิตเป็นโทษที่สามารถยับยั้งความคิดร้ายของผู้ที่คิดจะกระทำผิดได้มาก เพราะทุกคนย่อมจะรักชีวิตของตนเองยิ่งกว่าสิ่งอื่น ๆ
2. แม้ยังมีโทษประหารชีวิตอยู่ คดีอุกฉกรรจ์ก็เกิดขึ้นมากแล้ว ถ้ายกเลิกโทษประหารชีวิตเสียแล้ว ก็ไม่สามารถคำนวณได้ว่าคดีอุกฉกรรจ์จะเพิ่มมากขึ้นเท่าใด
3. คดีบางคดีแสดงให้เห็นว่าจะลงโทษอย่างอื่นย่อมไม่เหมาะสม เช่น คดีที่ผู้กระทำผิดมีใจคอโหดร้าย ซ้ำคนคราวเดียวกันหลาย ๆ คน หรือฆ่าคนไปคนหนึ่งแล้วยังฆ่าเพื่อนนักโทษ ผู้คุมในเรือนจำภายหลังอีก

เหตุผลที่เห็นควรยกเลิกโทษประหารชีวิตก็คือ

1. เป็นโทษที่ไม่สามารถแก้ไขภายหลังได้ เช่น ถ้าภายหลังปรากฏว่าจำเลยไม่มีความผิดก็แก้ไขอย่างไรไม่ได้ เพราะจำเลยต้องถูกประหารชีวิตไปเสียแล้ว
2. เป็นการผิดมนุษยธรรมที่มนุษย์ต้องประหารชีวิตกันเอง
3. ข้อหว่าดกลัวที่ว่าถ้ายกเลิกโทษประหารชีวิตเสียแล้ว จะมีความผิดอุกฉกรรจ์เกิดขึ้นมากเพราะผู้กระทำผิดรู้สึกว่ แม้ตนจะกระทำความผิดร้ายแรงอย่างไรก็ไม่ต้องถูกประหารชีวิตนั้น ในประเทศที่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้วก็ไม่ปรากฏว่าเป็นความจริง และถ้ามองในทางกลับกัน โทษประหารชีวิตมิได้ทำให้ความผิดอุกฉกรรจ์มานานแล้ว แต่ความผิดอุกฉกรรจ์มิได้ลดจำนวนลง



อรรถสิทธิ์ ทองแสง (2543:37-38) ได้รวบรวมแนวคิดของฝ่ายที่สนับสนุนให้ลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน ไว้ดังนี้

1. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการปกป้องคุ้มครองไว้ซึ่งระบบอาญาภิธรรม (Protection of System of Criminal Justice) เพราะเห็นว่าเป็นการลงโทษที่รุนแรง ที่จะทำให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัวหวาดหวั่นมากที่สุดและการลงโทษประหารชีวิตสามารถใช้เป็นเครื่องมือต่อรองที่จะจูงใจหรือผลักดันให้ผู้กระทำผิดยอมรับสารภาพผิดเพื่อที่จะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ (Plea Bargaining) ซึ่งในทางข้อเท็จจริงมีผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมากยอมรับสารภาพผิด หรือให้ ข้อเท็จจริง โดยมุ่งหวังจะได้รับการบรรเทาโทษ มิให้ถูกประหารชีวิต นอกจากนี้โทษประหารชีวิตยังช่วยแบ่งเบาภาระเงินงบประมาณของรัฐที่มีผลสูญเสียน้อยกว่าการลงโทษจำคุกตลอดชีวิตอย่างมาก ทั้งในด้านการประหยัดค่าใช้จ่ายเลี้ยงดูผู้กระทำความผิดนานเกินจำเป็น และยังช่วยผ่อนคลาย ความตึงเครียดของเจ้าหน้าที่ที่จะต้องควบคุมผู้กระทำผิด หรือลดภาวะเสี่ยงภัยจากการหลบหนีจากที่คุมขังของนักโทษประหารชีวิต

2. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการยับยั้งการกระทำผิดอย่างเด็ดขาด (Capital Punishment is a Unique Deterrent) ในแง่ทฤษฎีจิตวิทยา เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นวิธีการที่สามารถยับยั้งผู้อื่นให้เกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์ และเป็นการข่มขวัญผู้กระทำผิดยิ่งกว่าการลงโทษอย่างอื่น เนื่องจากโดยสภาพธรรมชาติแล้ว มนุษย์ย่อมรักและหวงแหนชีวิตตน และพร้อมเสียสละทุกอย่างเพื่อรักษาชีวิตของตนไว้ ซึ่งจากข้อมูลการศึกษาวิจัย (The American Bar Association) พบว่าการลงโทษประหารชีวิตมีส่วนยับยั้งการก่ออาชญากรรมประเภทรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

2.1 ผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ในสหรัฐอเมริกาส่วนมากยินยอมให้ตำรวจจับกุม แต่โดยดี ทั้ง ๆ ที่มีโอกาสจะใช้ปืนยิงต่อสู้หรือใช้อาวุธปืนขัดขวางการจับกุม แต่ก็มีได้กระทำเช่นนั้น เพราะเหตุว่าหากใช้อาวุธปืนทำร้ายเจ้าหน้าที่แล้วย่อมถูกลงโทษสถานหนักถึงขั้นประหารชีวิตได้

2.2 ผู้กระทำความผิดโจรกรรมประเภทลักเล็กขโมยน้อยที่ถูกตำรวจจับได้ และจากการตรวจค้นไม่ปรากฏว่าผู้กระทำความผิดเหล่านั้นพกอาวุธร้ายแรงติดอยู่กับตัว เนื่องจากกฎหมายบัญญัติให้ลงโทษสถานหนักแก่ผู้กระทำความผิดที่พกอาวุธไว้ด้วย

3. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการตอบแทนแก้แค้น (Retribution) เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษในสถานหนักเท่าเทียมกับความผิดที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง เช่น ผู้กระทำความผิดประทุษร้ายต่อชีวิตผู้อื่น ก็ย่อมเป็นการชอบธรรมที่จะต้องถูกลงโทษประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกัน หรือโดยกฎแห่งการแก้แค้นในลักษณะทำนองชีวิตต่อชีวิต (Life for Life)

4. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการป้องกันสังคม (The Protection of Society) เพราะถือว่าการกำจัดอาชญากรออกไปจากสังคม อย่างเด็ดขาด เป็นการตัดโอกาสมิให้อาชญากรไปกระทำผิดซ้ำอีก ดังจะเห็นได้ในทางปฏิบัติว่าอาชญากรซึ่งต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือต้องโทษจำคุกเป็นเวลานานก็ย่อมแสวงหาโอกาสที่จะหลบหนี หรืออาศัยวิถีทางแห่งกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ได้รับการปล่อยตัวหรือลดโทษ เช่น การลดวันต้องโทษจำคุก การพักการลงโทษ การพระราชทานอภัยโทษ แต่การลงโทษประหารชีวิตเป็นวิธีการที่เด็ดขาด ที่จะกำจัดอาชญากร ร้ายแรงบางประเภทที่ไม่สามารถแก้ไขให้กลับคืนดีดังเดิมได้ มิให้มีโอกาสไปก่อความสงบสุขของชุมชนได้อีก

5. การลงโทษประหารชีวิตเป็นการสนองตอบความต้องการแห่งมิตินาชน เนื่องจากมีความเชื่อว่า การลงโทษประหารชีวิตเป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพยิ่งต่อการป้องกันอาชญากรรม และถือเป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐที่จะสนองตอบทดแทนการแก้แค้นโดยส่วนบุคคล

6. การลงโทษประหารชีวิตจำต้องคำนึงถึงลักษณะความรุนแรงของอาชญากรรมในสังคมที่เปลี่ยนแปลง เช่น อาชญากรประเภทจับคนเรียกค่าไถ่ ข่มขืนกระทำชำเราจนถึงแก่ความตาย หรือฆาตกรรมโดยวิธีการทารุณโหดร้าย การจำหน่ายยาเสพติดฯ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นผลให้สังคมต้องมีปฏิกริยาโต้ตอบรุนแรงต่ออาชญากรรมมากยิ่งขึ้นเพราะเชื่อว่าเป็นมาตรการ เด็ดขาด จำเป็นต้องป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่ไม่อาจจะยกเลิกได้

ในทางตรงข้าม อรรถสิทธิ์ ทองแสง (2543:39-40) ได้รวบรวมแนวคิดของฝ่ายที่

ต้องการยกเลิกโทษประหารชีวิตไว้ ซึ่งแนวความคิดในการล้มเลิกโทษประหารชีวิตมาจากเหตุผลความเชื่อทางศาสนา ศิลธรรม และมนุษยธรรม โดยมีเหตุผลโต้แย้งที่สำคัญดังนี้

1. การลงโทษประหารชีวิตเป็นผลกระทบต่อ การบริหารงานกระบวนการยุติธรรม (Impact of the Death of the Administration of Justice) เพราะถือเป็นหลักพื้นฐานเบื้องต้นของระบบอาญายุติธรรม เป็นการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะวิศวกรสังคม เพื่อผดุงไว้เพื่อความเป็นธรรมและศีลธรรมอันดีในสังคม จึงเป็นการไม่ชอบธรรมที่จะใช้อำนาจทางกฎหมายประหารชีวิตประชาชนของรัฐ เพราะจะส่งผลให้ประชาชนมีความเสื่อมโทรมทางจิตใจไม่มีคุณค่าแห่งการมีชีวิตอยู่ของประชาชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นอกจากนี้เป็นการไม่สมเหตุสมผลที่รัฐจะใช้อำนาจกฎหมายมาพรากชีวิตของประชากรแห่งรัฐ ในเมื่อรัฐสามารถที่จะใช้มาตรการลงโทษอย่างรุนแรงในรูปอื่นชดเชยถึงความผิดที่เกิดขึ้นได้ เช่น การลงโทษจำคุกตลอดชีวิต

และที่สำคัญในกรณีการ ตัดสินใจพิจารณาคดีผิดพลาดอันเกิดจากความคลาดเคลื่อนของพยานหลักฐาน หรือโดยเหตุอื่นจนถึงขั้นประหารชีวิตผิดตัว หรือเป็นการลงโทษผู้บริสุทธิ์แล้วก็จะไม่มีทางแก้ไขชีวิตให้ฟื้นกลับมาได้

2. การลงโทษประหารชีวิตมิได้เป็นการข่มขู่ยับยั้งอาชญากรรมเสมอไป เนื่องจากวิธีการประหารชีวิตในปัจจุบันได้กระทำไปโดยไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ทั้งได้พยายามเสาะหาวิธีการประหารชีวิตที่บรรเทาความเจ็บปวดทรมานแก่ผู้ต้องโทษประหารชีวิตน้อยที่สุดจึงย่อมลดความรุนแรงหวาดกลัวในทางที่จะก่อผลต่อการยับยั้งอาชญากรรม

ในประเด็นเรื่องการข่มขู่ยับยั้งอาชญากรรม บทกำหนดโทษหรือการรับโทษไม่มีความเกี่ยวข้องกับการข่มขู่ยับยั้งให้คนเกิดความเกรงกลัวหรือยับยั้งในการกระทำความผิดเพราะผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าการกระทำความผิดของตนนั้นมีบทลงโทษเท่าใด (Canadian Sentencing Commission, 1986) และในหลายกรณีขณะที่ผู้กระทำผิดไปโดยมิได้คำนึงถึงโทษที่จะได้รับ แต่ ทำไปเพราะแรงผลักดันทางอารมณ์ หรือสภาพแวดล้อม และในคดีที่มีการวางแผน หากจะคำนึงถึงผลของการกระทำก็จะพิจารณาว่าโอกาสที่จะถูกจับกุมหรือมีผู้รู้เห็นมีมากน้อยเพียงใด มากกว่าจะคำนึงโทษทัณฑ์ (Jeffery, 1971:45) ดังนั้นการลงโทษรุนแรงจึงแทบจะไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการข่มขู่ยับยั้งในการประกอบอาชญากรรม

จากการศึกษาสถิติคดีฆาตกรรมในสหรัฐอเมริกาที่มีข้อหาพิจารณาข้าง เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติคดีฆาตกรรมในจำนวนประชากร 100,000 คน ระหว่างมลรัฐที่มีโทษประหารชีวิตกับมลรัฐที่ยกเลิกประหารชีวิตในทศวรรษ 5 ปี ระหว่าง ค.ศ. 1928-1945 ปรากฏว่าสถิติการกระทำผิดในมลรัฐที่มีโทษประหารชีวิตกลับมีอัตราสูงกว่ามลรัฐที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว จากการวิจัยพบว่าโทษประหารชีวิตไม่มีผลในด้านข่มขู่ยับยั้งอาชญากรรมว่าบุคคลประเภทนี้จะทำไปด้วยอารมณ์โดยที่ไม่มองถึงผลที่จะเกิดขึ้นภายหลัง

3. การลงโทษประหารชีวิตเพื่อตอบแทนแก่เส้นผู้กระทำผิดย่อมเป็นผลกระทบต่อปรัชญาแก้ไขอาชญากรรม (Impact of Death Penalty on Correction Philosophy) การลงโทษประหารชีวิตเป็นวิธีการขจัดผู้กระทำผิดออกจากสังคมเด็ดขาดถาวร นับเป็นการตัดโอกาสมิให้ผู้กระทำผิดได้แก้ไขปรับปรุงตนเอง (Reformation or Rehabilitation) เสียโดยสิ้นเชิง และยังเป็นวิธีการขจัดวัตถุประสงค์แห่งการลงโทษที่มุ่งแก้ไขปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล (Individualization of Treatment) และกฎแห่งการป้องกันสังคม (Law of Social Defense) ซึ่งได้พัฒนามาจากความเชื่อที่ว่า อาชญา

กรรมเป็นโรคร้ายและเป็นภัยต่อสังคม ทั้งมูลเหตุของ อาชญากรรมก็ประกอบด้วยปัจจัยจิตใจที่แตกต่างกันทั้งในแง่กายภาพ สังคม และจิตใจ

4. ปัญหาความผิดที่เกี่ยวเนื่องกับโทษประหารชีวิต การสำรวจความผิดเกี่ยวกับ การลงโทษประหารชีวิต จำเป็นต้องคำนึงถึงค่านิยมทางสังคม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม จำนวน ประชากรและสภาพอาชญากรรมในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงเป็นตัวแปร การวิจัยในประเทศ สหรัฐอเมริกาในปี 1978 พบว่าร้อยละ 62 เห็นด้วยกับโทษประหารชีวิต ในขณะที่ร้อยละ 27 ไม่เห็นด้วย และ ร้อยละ 11 ไม่ตัดสินใจ โดยประชาชนส่วนมากเห็นว่าเป็นการยับยั้งชั่งใจ ในขณะที่บางกลุ่มเห็นว่า แม้จะไม่มีผลในการยับยั้งชั่งใจก็ยังสนับสนุน ซึ่งคำตอบดังกล่าวสะท้อนถึง แนวคิดในเรื่องการแก้แค้นมากกว่าการยับยั้งชั่งใจ

5. การลงโทษประหารชีวิต เป็นปฏิกริยาต่อความเจริญของอารยธรรมในปัจจุบัน เพราะว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดจำเป็นต้องคำนึงถึงระดับมาตรฐาน อารยธรรมและความเจริญ ก้าวหน้าทางวิชาการในสังคมปัจจุบัน ด้วย การลงโทษประหารชีวิตเป็นรูปแบบการลงโทษที่นับว่า เก่าแก่ ทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม ถือเป็นการปฏิบัติที่มีลักษณะเป็นปฏิปักษ์ต่อหลัก ศิลปธรรม และอรรถประโยชน์สูงสุดของสังคม

## 2.7 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

### 2.7.1 ความหมายของทัศนคติ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า หมายถึง แนวความคิดเห็น

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2543:108) ได้อธิบายว่า ทัศนคติมาจากคำศัพท์ภาษาละตินว่า “Aptus” หมายความว่า “เหมาะสม” หรือการปรับให้เหมาะสม (Adaptation) ในทางจิตวิทยาถือว่า ทัศนคติเป็นตัวแปรหนึ่งที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยง่าย แต่จะต้องศึกษาด้วย

กรรมวิธีที่ ซับซ้อนซึ่งความหมายของทัศนคตินั้น หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยการตอบสนองจะแสดงออกในลักษณะชอบ หรือ ไม่ชอบ

ชวนะ ภากานันท์ (2527:27) ได้อธิบายว่า ทัศนคติ (attitude) หมายถึง สภาพความคิดและจิตใจของบุคคล

นักวิชาการได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ทัศนคติ” ไว้ สรุปได้ดังนี้  
แอส (Asch ,1952:585) ให้ความหมายทัศนคติว่าหมายถึง รูปแบบความคิดของบุคคลที่เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในอดีต

เบอร์โกวิทซ์ (Berkowitz อ้างถึงใน พัทณี เศษจรรยา และคณะ, 2541:123 ) ได้ให้นิยามของ “ทัศนคติ” ไว้ 3 นิยาม นิยามแรก ทัศนคติ คือการประเมิน หรือปฏิกิริยาทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ฉะนั้น ทัศนคติของบุคคลต่อวัตถุทางสังคมคือ ความรู้สึก “ชอบ” หรือ “ไม่ชอบ” ต่อสิ่งนั้น ๆ นิยามที่สอง ทัศนคติ คือ การเตรียมพร้อมที่จะตอบสนองในทางหนึ่งทางใดต่อวัตถุทางสังคมและการเตรียมนี้มีธรรมชาติเป็น “เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วย” และนิยามที่สาม ทัศนคติ คือ กลุ่มของความเข้าใจ ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ประสานกันต่อวัตถุของสังคม

เคิร์ชและครัชฟิลด์ (Kerch And Crutchfield,1948:52 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย,2543:109) อธิบายว่า ทัศนคติ หมายถึง ผลรวมของกระบวนการที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจ อารมณ์ การรับรู้ และการตระหนักถึง ซึ่งกระบวนการนี้เป็นผลมาจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

เทอร์สโตน และ เซฟ (Thurstone L. and Chave E. ,1929:7) ให้ความหมายของ ทัศนคติว่า หมายถึง สิ่งที่สร้างให้บุคคลมีพฤติกรรม ความคิดเห็น หรือคำพูด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวัดทัศนคติได้

นิวคอมบ์ เทอร์เนอร์ และ คอนเวิร์ส (Newcomb Turner and Converse,1965:41-42) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติเป็นการรวมของประสบการณ์ในอดีตที่สะสมและจัดเรียงเป็นระบบ ซึ่งจะสะท้อนออกมาเมื่อปัจเจกบุคคลเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ

จากความหมายต่าง ๆ ของนักวิชาการผู้ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติได้อธิบายกันไว้หลายลักษณะด้วยกัน สามารถสรุปความหมายของทัศนคติได้ว่า ทัศนคติเป็นนามธรรม (Abstract) ในรูปของความคิดเห็นที่มีอารมณ์เป็นส่วนประกอบเป็นสิ่งที่พร้อมจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบ (state of readiness) ต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์และอื่น ๆ รวมทั้งทำที่ที่แสดงออกบ่งถึงสภาพจิตใจ ซึ่งมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

### 2.7.2 ส่วนประกอบของทัศนคติ

เซียร์ พีเพลน และ เทเลอร์ (Sear Peplan And Taylor, 1991:136-139 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2543:109) อธิบายว่า ทัศนคติ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ประการ คือ ความรู้ (Cognitive) ความรู้สึก (Affective) และ พฤติกรรม (Behavior) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ประกอบด้วยองค์ความรู้ ทั้งหมดที่บุคคลมีอยู่ หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นเป้าหมายของทัศนคติ (Attitude Object) และได้รับรู้ข้อเท็จจริง ได้รับความรู้ รวมถึงความเชื่อต่าง ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affect or Evaluative Component) ประกอบด้วยความรู้สึกและอารมณ์ของบุคคลนั้นต่อเป้าหมายของทัศนคติ ซึ่งเป็นการประเมินค่าความรู้สึก เชิงบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ หรือความรู้สึกเชิงลบ ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่พอใจ ซึ่งจะสอดคล้องกับ องค์ประกอบด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) ประกอบด้วยความพร้อมของบุคคลที่จะตอบสนอง (Readiness To Respond) หรือแนวโน้มที่จะแสดงออก (Tendency to act) ต่อเป้าหมายของทัศนคติ เมื่อมีการประมวลความรู้และประเมินความรู้สึกต่อสิ่งนั้นแล้ว

### 2.7.3 การเกิดของทัศนคติ (Attitude Formation)

แอลพอร์ต (Allport, 1960:211) กล่าวว่า ทัศนคติเกิดจาก

1. การเรียนรู้ เช่น ทารกจะได้รับการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณี แนวทางการดำรงชีวิต ทั้งโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม แล้วนำมาปฏิบัติตามต่อไป

2. ความสามารถในการแยกแยะความแตกต่าง แยกสิ่งใดดี ไม่ดี เช่น ผู้ใหญ่กับเด็กจะมีการกระทำที่แตกต่างกัน

3. ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งแตกต่างกันออกไป เช่น นักเรียนบางคนมี

ทัศนคติไม่ดีต่อครู เพราะเคยตำหนิตน แต่นักเรียนบางคนมีทัศนคติที่ดีต่อครูคนเดียวกันนั้นเพราะได้รับคำชมเชยเสมอ

4. การเลียนแบบหรือการรับเอาทัศนคติของผู้อื่นมาเป็นของตน เช่น เด็กอาจรับทัศนคติของเพื่อนสนิทมาเป็นทัศนคติของตน

## 2.7.4 แหล่งที่มาของทัศนคติ (Source of Attitude)

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience) เมื่อบุคคลมีประสบการณ์เฉพาะอย่างต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ในทางที่ดีหรือไม่ดี จะทำให้เขาเกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นไปตามทิศทางที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน เช่น นาย ก.เคยพุดคุยกับนาย ข. ด้วยไมตรีที่ดีก็จะทำให้นาย ก.รู้สึกชอบหรือมีทัศนคติที่ดีต่อนาย ข. เป็นต้น

2. การติดต่อสื่อสารจากบุคคลอื่น ๆ (Communication from Others) การได้รับการติดต่อสื่อสารจากบุคคลอื่นจะทำให้เกิดทัศนคติจากการรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ จากผู้อื่นได้ เช่น เด็กที่เคยได้รับการสั่งสอนจากผู้ใหญ่ว่า ทำอย่างนี้ดี อย่างนี้ไม่ดี ก็จะทำให้เด็กมีทัศนคติต่อการกระทำต่าง ๆ ตามที่ได้รับทราบมา

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) การเลียนแบบผู้อื่นทำให้เกิดทัศนคติขึ้นได้ เช่น เด็กมีความเคารพเชื่อฟังพ่อแม่ เมื่อเห็นว่าพ่อแม่แสดงที่ท่าไม่ชอบสิ่งใดก็ตาม เด็กจะเลียนแบบคือไม่ชอบสิ่งนั้นด้วย

4. ความเกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional factor) ทัศนคติของบุคคลหลายอย่าง เกิดขึ้นเนื่องจาก ความเกี่ยวข้องกับสถาบัน เช่น โรงเรียน วัด หน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งสถาบันเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่มาและสนับสนุนให้คนเกิดทัศนคติบางอย่างขึ้นได้

## 2.7.5 ความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย (2543:11-12) ได้อธิบายเกี่ยวกับหลักสำคัญในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่มียอดประกอบทางด้านอารมณ์ความรู้สึกผสมผสานอยู่ในความชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ ฯลฯ แม้จะมีความความคงทนถาวรแต่ก็เปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากทัศนคติของมนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคนอื่น หรือที่เรียกว่า “กระแสสังคม” เนื่องจากทัศนคติ มียอดประกอบ 3 อย่าง คือ ความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรม ดังนั้นหากจะมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ จึงต้องก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบใด องค์ประกอบหนึ่ง หรือในทุก

องค์ประกอบคือ ให้ข้อมูลเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ ๆ หรือทำให้ความรู้สึกแตกต่างไปจากเดิม หรือทำให้พฤติกรรมไม่เหมือนเดิม ก็จะสามารทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลได้

นักจิตวิทยาหลายท่าน (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2543 อ้างถึงใน สุวิไล เรียงวัฒนสุข, 2535) กล่าวว่า สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ มีดังนี้ คือ

แหล่งข้อมูลข่าวสาร (Source) แหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนทัศนคติ มีทั้งที่เป็นบุคคล สถาบัน และสื่อมวลชนต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีลักษณะอย่างใด อย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง คือ เป็นผู้มีความสามารถ น่าเชื่อถือ มีอำนาจ มีเสน่ห์น่าสนใจ หรือมีความคุ้นเคยกับผู้รับข่าวสาร จึงจะก่อให้เกิดความสนใจ ฯลฯ

ข้อมูลหรือข่าวสาร (Message) ข่าวสารที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ คือ ข่าวสารที่มีการส่งข่าวสารซ้ำ ๆ บ่อยครั้ง

ผู้รับข้อมูลข่าวสาร (Audian) ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติพบว่า ลักษณะต่าง ๆ ของผู้รับข่าวสาร เช่น เพศ อายุ ระดับสติปัญญา บุคลิกภาพ ประสบการณ์เดิม และสิ่งแวดล้อม มีความสำคัญ

วิธีการส่งข้อมูลหรือข่าวสาร (Chanel) การส่งข่าวสารด้วยภาพเคลื่อนไหว ประกอบเสียงได้ผลดีกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว

## 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

### 2.8.1 ในประเทศ

บงกช สัจจานิตย์ (2534) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอน ที่มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัยและสภาการศึกษามหามกุฏราชกุมาร โดยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์พระสงฆ์ จำนวน 75 รูป ผลการศึกษาพบว่า พระอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับเหตุผลที่ใช้สนับสนุนการใช้โทษประหารชีวิตคือ โทษประหาร



ชีวิตสามารถข่มขู่คนในสังคมให้เกรงกลัวไม่คิดที่จะกระทำผิด อีกทั้งยังทำให้คนในสังคมพอใจว่า เมื่อมีผู้กระทำผิดเขาก็จะได้รับโทษแม้ว่าโทษนั้นจะมีความรุนแรงที่สุดก็ตาม แต่ในขณะเดียวกัน พระอาจารย์ไม่แน่ใจว่า โทษประหารชีวิตช่วยลดงบประมาณของรัฐที่จะนำมาใช้แก้ไขและพัฒนา พฤติกรรมผู้กระทำผิดและไม่แน่ใจว่าโทษประหารชีวิตนำความพึงพอใจมาสู่สังคมมากกว่าจะเป็น ประโยชน์

ชนินันท์ ศรีธีระวิศาล (2523) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การลงโทษประหารชีวิต โดยศึกษา ข้อมูลความคิดเห็นจากกลุ่มประชากรดังนี้ ผู้พิพากษา 100 ราย อัยการ 100 ราย เจ้าพนักงาน ตำรวจ 100 ราย และประชาชนทั่วไป 100 ราย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ทัศนคติมีความคิดเห็น แตกต่างกันเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายที่สนับสนุนให้มีโทษประหารชีวิต กับฝ่ายที่เห็นว่าควรยกเลิกโทษ ประหารชีวิต ซึ่งแต่ละฝ่ายต่างก็มีเหตุผลแต่เมื่อพิจารณาจากทัศนคติของประชากรที่ศึกษาทั้งหมด แล้วกล่าวได้ว่า อิทธิพลของการลงโทษประหารชีวิตยังคงมีอยู่และประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความ ต้องการให้คงไว้ซึ่งโทษประหารชีวิตและต้องการให้ฝ่ายบริหารเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจ ลงโทษประหารชีวิตเป็นอย่างยิ่ง

เยาวลักษณ์ ศรีเผด็จ (2523) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่ และได้รวบรวมผลดี ผลเสีย ตลอดจนข้อโต้แย้งและสนับสนุนในการใช้โทษประหารชีวิตและได้ แสดงความคิดเห็นว่า ประเทศไทยควรมีโทษประหารชีวิตต่อไปเพราะเป็นโทษที่สามารถ ควบคุมความประพฤติของประชาชนให้เป็นไปในทางที่ดีได้ ซึ่งถ้าไม่มีโทษประหารชีวิตแล้วก็จะ ทำให้มีการกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์เพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

การที่ประเทศไทยจะยกเลิกโทษประหารชีวิตได้นั้น ประชาชนส่วนใหญ่จะต้องรู้จัก เคารพต่อสิทธิของผู้อื่น เกรงครัดต่อหน้าที่ของตน มีความโอบอ้อมอารี มีศีลธรรมประจำใจจนถึง กับเห็นว่า การกระทำผิดเป็นที่น่ารังเกียจ และรวมถึงเศรษฐกิจของประเทศจะต้องไม่ตกต่ำอย่างเช่น ทุกวันนี้

ประคนธ์ พันธุ์วิชาติกุล (2521) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การลงโทษสถานหนักต่อผู้ กระทำผิดกฎหมาย โดยได้รวบรวมความคิดเห็นของนักวิชาการ ตำรวจวิชาการและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ต่าง ๆ แล้ว ในการศึกษาปัญหาที่ว่า ประเทศไทยควรจะยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่นั้น การพิจารณาปัญหาดังกล่าวควรคำนึงถึงเหตุผลและข้อเท็จจริง สรุปได้ดังนี้

1. หลายประเทศหรือในหลายรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้ยกเลิกโทษประหาร ชีวิตแล้ว กลับนำโทษประหารชีวิตมาใช้อีก ซึ่งแสดงว่าภายหลังจากที่ได้ยกเลิกการใช้โทษประหาร

ชีวิตแล้ว คดีอุกฉกรรจ์ได้เพิ่มขึ้นจึงได้นำโทษประหารชีวิตมาใช้อีก ถึงแม้จะไม่สามารถยืนยันได้ว่า คดีอุกฉกรรจ์เพิ่มขึ้นเพราะการยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือเพิ่มขึ้นเพราะปัจจัยอย่างอื่นก็ตาม การยกเลิกโทษประหารชีวิตมีข้อเสียที่ว่าประชาชนหรือเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องจะโยนปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นให้เป็นความรับผิดชอบของการยกเลิกโทษประหารชีวิตแต่เพียงอย่างเดียว

2. ประเทศที่ยกเลิกโทษประหารชีวิตนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นประเทศในทวีปยุโรปและอเมริกาเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งมีมาตรฐานด้านการศึกษาสูงกว่าประเทศไทยมาก ความนึกคิดและความขบขึ้งจึงดีกว่า ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนก็อยู่ในสภาพที่ดีกว่า ส่วนประเทศไทยเป็นประเทศในเขตร้อน ประชาชนส่วนใหญ่มีสภาพความเป็นอยู่ที่ยังไม่ดี การกำหนดโทษจำคุกอย่างเดียว จึงไม่ทำให้เกิดความเกรงกลัวเท่ากับโทษประหารชีวิต

3. ถ้ายกเลิกโทษประหารชีวิต ผู้คิดที่จะกระทำความผิดร้ายแรงอาจจะเกิดการเปรียบเทียบได้ว่า ถ้าหากคนที่ตนเกลียดแค้นให้ตายไปเสียก็เพียงแต่ถูกจำคุกเท่านั้น เมื่อมีการ อภัยโทษอาจจะมีโอกาสออกจากคุกได้อีก ตนจึงเป็นฝ่ายได้เปรียบฝ่ายตรงข้าม จึงเป็นเหตุให้มีการกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ง่ายขึ้น

4. วัตถุประสงค์ในการลงโทษนั้น บางกรณีจะต้องใช้ทฤษฎีแก้แค้นทดแทน หรือข่มขู่เช่น การฆ่าคนอย่างโหดร้ายทารุณ หรือโดยไตร่ตรองไว้ก่อน โทษที่ควรได้รับก็คือประหารชีวิต ถ้าหากยกเลิกโทษประหารชีวิตแล้วก็เท่ากับว่ากฎหมายบ้านเมืองหมดสภาพบังคับ ญาติพี่น้องของผู้เสียชีวิตก็จะกระทำการแก้แค้นตอบแทนกันเอง

5. ข้ออ้างที่ว่า โทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ทารุณ ผิดมนุษยธรรม บางกรณีผู้กระทำความผิดไม่ควรจะต้องรับโทษถึงขั้นประหารชีวิตนั้นก็มิกรณีเหตุบรรเทาโทษ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ก็ได้เปิดโอกาสให้ศาลลดโทษให้จำเลยได้อยู่แล้ว ในกรณีที่มีเหตุผลอันสมควร

6. กรณีที่เกรงว่าจะมีการประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ หรือผิดตัว ระบบศาลของไทยได้แบ่งเป็น 3 ศาล เปิดโอกาสให้จำเลยอุทธรณ์จนถึงขั้นฎีกาได้และขณะเดียวกันก็ผ่านการกลั่นกรองจากผู้พิพากษาที่มีประสบการณ์สูงในศาลชั้นเหนือขึ้นไปย่อมมีความมั่นใจได้ว่าการพิจารณา ตัดสินลงโทษประหารชีวิตผิดตัวย่อมเกิดขึ้นได้ยาก

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้แสดงความคิดเห็นอีกว่า ประเทศไทยยังไม่ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตและให้ข้อสังเกตว่าควรจะมีโทษประหารชีวิตในความคิดที่ร้ายแรงเท่านั้นไม่ควรบัญญัติโทษประหารชีวิตไว้ในกฎหมายมากนัก

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (เอแบคโพล) ได้สำรวจความคิดเห็นประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 1,092 ราย พบว่า ร้อยละ 55.4 เห็นด้วยกับการ

ประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารพิษ ร้อยละ 34.5 เห็นด้วยกับวิธีการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า และร้อยละ 11.2 ไม่มีความเห็น (ข่าวสด,2543:20)

มหาวิทยาลัยมหิดล (ราชพฤกษ์โพล) ได้สำรวจความคิดเห็นประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการเปลี่ยนการลงโทษประหารชีวิต ระหว่างวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2543 –10 มีนาคม พ.ศ.2543 จากกลุ่มตัวอย่าง 984 ราย พบว่า ร้อยละ 50.5 เห็นด้วยกับวิธีการฉีดสารพิษ ร้อยละ 33.4 เห็นด้วยการวิธีการยิงเป้า ร้อยละ 9 เห็นด้วยกับการใช้วิธีอื่น ๆ ประหารชีวิต

กรมราชทัณฑ์ ได้เปิดเว็บไซต์ ทางอินเทอร์เน็ต เพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในเรื่องวิธีการประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษ ผลปรากฏว่า มีผู้ให้ความเห็นทั้งสิ้น 192 ราย มีผู้เห็นด้วยกับวิธีฉีดสารพิษ จำนวน 86 ราย และ ไม่เห็นด้วย จำนวน 48 ราย (ข่าวสด ,2543:20)

สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ กระทรวงยุติธรรม ได้จัดสัมมนา เรื่อง “การฉีดสารพิษ วิธีการประหารชีวิตแบบใหม่ ในสังคมไทยรับได้เพียงใด” เมื่อวันที่ 28 ม.ค.2543 เพื่อรับฟังความคิดเห็นของภาครัฐและองค์กรเอกชน รวมถึงประชาชนโดยทั่วไปต่อการประหารชีวิตด้วยการ ฉีดสารพิษ ซึ่งมีผู้เข้าร่วมสัมมนา จำนวน 155 ราย พบว่า ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้วิธีการ ฉีดสารพิษ เพราะเห็นว่าเป็นการประหารชีวิตที่มีมนุษยธรรมมากกว่าวิธีการอื่น ๆ

โสภา ชูพิกุลชัย (2529) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องศาสนา โดยการนำศาสนามาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจเพื่อลดปัญหาด้านยาเสพติด ซึ่งได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างจากผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งภาครัฐบาล เอกชนในประเทศไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย อันเป็นประเทศในกลุ่ม อาเซียนที่ศาสนามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตของประชากร เพื่อให้ได้แนวคิดเกี่ยวกับการที่จะนำศาสนาเข้ามาปลูกฝังให้เกิดภูมิด้านทานของชีวิต และได้ทราบถึงวิธีการในการนำศาสนาเข้ามาช่วยป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยผู้วิจัยพบว่า ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดทั้งจากหน่วยงานภาครัฐบาลและเอกชน ต่างก็มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ควรอย่างยิ่งที่จะต้องนำศาสนาเข้ามาช่วยแก้ไขปัญหายาเสพติด ทั้งในด้านการป้องกันยาเสพติดและด้านการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้ทราบความคิดเห็นของผู้ติดยาเสพติดต่อศาสนาที่ตนยึดถือ เป็นการศึกษาความรู้สึกของผู้ติดยาเสพติดที่มีต่อศาสนา และวิธีการนำศาสนาแก้ปัญหาเสพติด โดยศึกษาผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการรักษาในสถานพยาบาล หรือศูนย์บำบัดรักษาทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนในประเทศไทย มาเลเซีย และ อินโดนีเซีย จำนวน 300 ราย ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาไม่เคยอบรมสั่งสอนหรือให้ความรู้ทางศาสนามาก่อน เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านศาสนาของครอบครัว ปรากฏว่าครอบครัวผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีความผูกพันใกล้ชิดกับศาสนา แต่ผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่กลับเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาเป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่ในระหว่างการรักษาผู้ติดยาเสพติดส่วนใหญ่มีโอกาสเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนาเป็นประจำ

## 2.8.2 ต่างประเทศ

เซลลิน (Sellin, 1967) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการลงโทษประหารชีวิตกับอัตราการการเกิดของอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเปรียบเทียบอัตราการเกิดของอาชญากรรมกับรัฐที่บังคับใช้โทษประหารชีวิตกับรัฐที่ไม่ได้บังคับใช้โทษประหารชีวิต ซึ่งรัฐที่นำมาศึกษานั้น โดยรวมเป็นรัฐที่มีความใกล้เคียงกันมากที่สุด จากผลการศึกษาสรุปได้ว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรัฐที่บังคับใช้โทษประหารชีวิตมิได้มีจำนวนน้อยไปกว่าอัตราการเกิดอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรัฐที่ไม่ได้บังคับใช้โทษประหารชีวิตแต่อย่างใด

เออร์ลิช (Ehrlich, Issac: 1975) ได้ทำการศึกษาเรื่องโทษประหารชีวิตกับการเกิดอาชญากรรม โดยวิธีการวิจัยแบบถดถอยและประยุกต์ใช้ในระดับภาพรวมทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี 1963 ถึงปี 1969 แทนที่จะศึกษาแบบเป็นรัฐ ๆ ซึ่งผลการศึกษาสรุปได้ว่า การลงโทษประหารชีวิตสามารถหยุดอัตราการเกิดอาชญากรรมได้

สแตค (Stack, Steven : 1987) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องโทษประหารชีวิตกับการเกิดคดีฆาตกรรม ซึ่งจากการศึกษาสรุปว่า การลดลงของคดีฆาตกรรมในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ นั้นเป็นผลมาจากการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงปี 1951-1971

ฟิลลิป (Philip, David : 1980) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตในประเทศอังกฤษ ซึ่งผลการศึกษาสรุปได้ว่า การประหารชีวิตด้วยการแขวนคอกกลางสาธารณะในประเทศอังกฤษระหว่างปี 1864-1921 มีผลทำให้อาชญากรรมลดลงในช่วงแรก แต่อาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นไปในช่วง 5-6 สัปดาห์ต่อมา

## 2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยดังกล่าวที่กล่าวมานั้น สามารถสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้คือ





การศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิตนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระไว้ทั้งหมด 9 ตัวแปร ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพการสมรส ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ระดับการรับรู้เกี่ยวกับ อาชญากรรม ประเภทอาชญากรรม และความห่างเหินจากศาสนา โดยมี การลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตาม

## 2.10 สมมติฐานการวิจัย

1. เพศชายต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าเพศหญิง
2. ผู้ที่มีอายุน้อยต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก
3. ผู้ที่มีการศึกษต่ำต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง
4. ผู้ที่มีอาชีพรับราชการต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ
5. ผู้ที่ยังโสดต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว
6. ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่ม่ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม
7. ผู้ที่รับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่รับรู้

เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย

8. ผู้ที่ห่างเหินจากศาสนาต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ใกล้ชิดศาสนา
9. ประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกันมีความเหมาะสมที่จะใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกัน

## 2.11 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

### 2.11.2 นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

อายุ	หมายถึง เวลาที่ดำรงชีวิตอยู่ ช่วงเวลานับตั้งแต่เกิดจนถึงเวลาที่กล่าวถึง อายุแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ อายุมาก หมายถึง อายุมากกว่า 33 ปี อายุน้อย หมายถึง อายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 33 ปี
การศึกษา	หมายถึงการได้รับการศึกษาของชาวกรุงเทพมหานคร ซึ่งการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ การศึกษาดำ หมายถึง การศึกษาต่ำกว่าการศึกษา ระดับปริญญาตรี การศึกษาสูง หมายถึง การศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ขึ้นไป
อาชีพ	หมายถึง การมีงานทำที่สุจริต และมีรายได้เป็นค่าตอบแทน เป็นรายวันหรือรายเดือน อาชีพรับราชการ หมายถึง อาชีพที่มียศ ตำแหน่ง ได้รับการบรรจุเข้ารับราชการและได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเดือนจากรัฐบาล อาชีพอื่น ๆ หมายถึง อาชีพอื่น ๆ นอกเหนือจากอาชีพรับราชการ
สถานภาพการสมรส	หมายถึง การมีครอบครัวหรือไม่มีครอบครัว

สมรสแล้ว หมายถึง ชายหญิงที่จดทะเบียนสมรสแล้วหรือยังไม่  
จดทะเบียนสมรสกัน และรวมถึงการมีบุตรหรือยังไม่มีบุตรด้วย

โสด หมายถึง ผู้ที่ยังไม่แต่งงาน และหมายความรวมถึงผู้  
ที่ย่าร้างด้วย

ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างหรือญาติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่ง  
เคยเห็นเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมด้วยตนเอง หรือเคยตก  
เป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือได้รับผลเสียหายหรือผลกระทบ  
จากอาชญากรรม

ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่  
ไม่เคยเห็นเหตุการณ์การก่ออาชญากรรม หรือไม่เคยตก  
เป็นเหยื่ออาชญากรรม หรือไม่เคยได้รับผลเสียหายหรือ  
ผลกระทบจากอาชญากรรมแต่อย่างใดเลย

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม

หมายถึง การรับทราบหรือพบเห็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการ  
กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ หรือคดี ต่าง ๆ  
ที่มีลักษณะการก่ออาชญากรรมอย่างทารุณโหดร้าย จากทาง  
สื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ ฯลฯ

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมาก หมายถึง การได้รับทราบหรือ  
พบเห็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และ  
สะเทือนขวัญ หรือคดีต่าง ๆ ที่มีลักษณะการก่ออาชญากรรมอย่าง  
ทารุณโหดร้ายจากทางสื่อมวลชน ต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ  
หนังสือพิมพ์ หรือสื่ออื่น ๆ ทางใดทางหนึ่ง หรือหลายทาง ไม่ต่ำ  
กว่า 3 ครั้ง/สัปดาห์

การรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย หมายถึง การได้รับ  
ทราบหรือพบเห็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำผิดในคดี  
อุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญหรือคดีที่มีลักษณะการ ก่อ  
อาชญากรรมที่ทารุณ โหดร้าย จากทางสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น  
โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ หรือสื่ออื่น ๆ ทางใด ทาง  
หนึ่ง หรือหลายทาง น้อยกว่า 3 ครั้ง/สัปดาห์

ประเภทอาชญากรรม

หมายถึงลักษณะการกระทำผิดกฎหมายอาญา หรือ พ.ร.บ.  
ที่มีโทษทางอาญาในฐานความผิดต่าง ๆ ซึ่งกฎหมายได้

กำหนดโทษไว้ตามฐานความผิดนั้น ๆ โดยแบ่งเป็นกลุ่มคดี ความผิดดังนี้

1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา คดีปล้นทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ วางเพลิง เป็นต้น

2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น โดยเจตนา คดีฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา คดีพยายามฆ่า คดีข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น คดีลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ คดีชิงทรัพย์ คดีปล้นทรัพย์ เป็นต้น

4. กลุ่มคดีอาญาที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีข่มขืนและฆ่า คดีหนีโจงทรัพย์ เป็นต้น

5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ประกอบด้วยคดีความผิดตามพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า) คดีความผิดตาม พ.ร.บ.การพนัน เป็นต้น

อาชญากรรมที่มีความรุนแรงมาก หมายถึง กลุ่มคดีความผิดกลุ่มที่ 1, 2 และ 5

อาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย หมายถึง กลุ่มคดีความผิด กลุ่มที่ 3 และ 4

ความห่างเหินจากศาสนา หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างได้เข้าวัดฟังธรรม ทำบุญ ตักบาตร ร่วมกิจกรรมทางศาสนาต่าง ๆ เป็นจำนวนน้อยกว่า 2 ครั้ง/เดือน

ความใกล้ชิดศาสนา หมายถึง การที่กลุ่มตัวอย่างได้เข้าวัดฟังธรรม ทำบุญ ตักบาตร ร่วมกิจกรรมทางศาสนาต่าง ๆ จำนวนตั้งแต่ 2 ครั้ง/เดือน ขึ้นไป

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต หมายถึง ความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมาก หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าคะแนนความคิดเห็นรวมมากกว่าหรือเท่ากับ



ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นรวมทั้งหมดคือมีคะแนนตั้งแต่ 65 คะแนนขึ้นไป

ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง ที่มีค่าคะแนนความคิดเห็นรวมน้อยกว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นรวมทั้งหมด (น้อยกว่า 65 คะแนน)

## 2.11.2 นิยามศัพท์ทั่วไป

ทัศนคติ	หมายถึง แนวความคิดเห็นที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะแสดงออกในลักษณะเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือ ชอบ ไม่ชอบ
ชาวกรุงเทพมหานคร	หมายถึง เพศชายและเพศหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่อยู่อาศัยในกรุงเทพมหานคร
โทษประหารชีวิต	หมายถึง โทษขั้นสูงสุดที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ สำหรับใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดให้ถึงแก่ความตายด้วยวิธีการยิงเป้า
อาชญากรรม	หมายถึง การกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งก่อให้เกิด ความไม่สงบสุขในสังคม และผู้ที่กระทำการดังกล่าวจะต้องได้รับโทษสำหรับการกระทำผิดนั้นตามที่กฎหมายกำหนดไว้
เหยื่ออาชญากรรม	หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากผลการกระทำผิดกฎหมายของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นความเสียหายทั้งทางชีวิต ร่างกาย หรือ ทรัพย์สิน

## บทที่ 3

### ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะคิดของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิตนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้การศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และการวิจัยทางมานุษยวิทยา โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนที่อยู่ใน กรุงเทพมหานคร

#### 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาวิจัยนี้ คือ ประชาชนทั่วไปทั้งชายและหญิง ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นประชากรที่มีความหลากหลายด้านอาชีพ การศึกษา มีคุณลักษณะเหมาะสมที่จะใช้เป็นตัวแทนการศึกษาเรื่อง ทักษะคิดเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตได้

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยจำนวน 200 คน โดยสุ่มตัวอย่าง จากชาวกรุงเทพมหานคร จำนวน 5,662,499 คน (สำนักงานกลางทะเบียนราษฎร:2542) โดยขั้นแรกจะสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยแบ่งตามเขตการปกครองกรุงเทพฯ ซึ่งมีทั้งสิ้น 50 เขต โดยจะสุ่มเลือกมาเพียง 10 เขต ตามต้องการ หลังจากนั้นก็สุ่มเลือกประชากรในเขตนั้น โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ตามจำนวนที่กำหนดไว้ตามสัดส่วน รวม 100 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มอาชีพ (Cluster Sampling) จำนวน เท่า ๆ กัน 5 กลุ่มอาชีพ รวม 100 คน ซึ่งเขตการปกครองกรุงเทพมหานคร กับจำนวนของประชากรที่อยู่อาศัยในแต่ละเขต มีรายละเอียดปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงรายนามเขตการปกครองกับจำนวนประชากรที่อยู่อาศัย

ลำดับ	ชื่อเขต	ชาย	หญิง	รวมประชากร (คน)
1	พระนคร	41,134	41,787	82,921
2	ดุสิต	86,156	71,175	157,331
3	หนองจอก	43,479	44,616	88,095
4	บางรัก	30,893	32,145	63,038
5	บางเขน	82,980	85,080	168,080
6	บางกะปิ	66,857	75,490	142,347
7	ปทุมวัน	51,463	52,603	104,066
8	ป้อมปราบศัตรูพ่าย	38,616	37,986	76,602
9	พระโขนง	47,422	52,649	100,071
10	มีนบุรี	47,650	50,653	98,303
11	ลาดกระบัง	54,668	58,299	112,967
12	ยานนาวา	45,795	47,979	93,774
13	สัมพันธวงศ์	19,138	18,455	37,593
14	พญาไท	46,839	44,777	91,616
15	ธนบุรี	92,786	95,824	188,610
16	บางกอกใหญ่	44,013	45,750	89,763
17	ห้วยขวาง	37,564	41,029	78,593
18	คลองสาน	55,787	58,030	113,617
19	ตลิ่งชัน	47,952	51,743	99,695
20	บางกอกน้อย	80,754	81,748	162,505
21	บางขุนเทียน	51,420	54,196	105,616
22	ภาษีเจริญ	68,959	54,196	123,155
23	หนองแขม	52,198	57,122	109,320
24	ราษฎร์บูรณะ	46,157	48,463	94,620
25	บางพลัด	59,107	63,928	123,035
26	ดินแดง	79,736	86,451	166,187
27	ปี่งกุ่ม	64,485	72,132	136,617

(ต่อ)

ลำดับ	ชื่อเขต	ชาย	หญิง	รวมประชากร (คน)
28	สาทร	54,092	56,399	110,491
29	บางซื่อ	78,397	82,996	161,393
30	จตุจักร	82,718	87,690	170,408
31	บางคอแหลม	59,083	61,305	120,388
32	ประเวศ	57,096	44,616	88,095
33	คลองเตย	69,513	72,516	142,029
34	สวนหลวง	52,705	58,342	111,047
35	จอมทอง	84,978	89,633	174,611
36	ดอนเมือง	72,187	71,550	143,737
37	ราชเทวี	52,402	54,326	106,728
38	ลาดพร้าว	50,264	57,108	107,372
39	วัฒนา	38,766	42,164	80,930
40	บางแค	82,307	89,719	172,026
41	หลักสี่	58,815	58,829	117,644
42	สายไหม	58,733	72,980	141,713
43	คันนายาว	36,400	40,135	76,535
44	สะพานสูง	33,641	37,988	71,629
45	วังทองหลาง	49,999	56,564	106,563
46	คลองสามวา	43,134	45,823	88,957
47	บางนา	48,516	51,685	100,201
48	ทวีวัฒนา	24,807	27,292	52,099
49	ทุ่งครุ	41,893	45,716	87,609
50	บางบอน	35,425	37,301	72,726
	<b>รวม</b>	2,759,879	2,902,620	5,662,499

ที่มา สำนักงานกลางทะเบียนราษฎร กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ธันวาคม 2542

จากตารางที่ 2 เป็นการแบ่งพื้นที่การปกครองของกรุงเทพมหานครเป็น 50 เขต และแต่ละเขตมีประชากรที่อยู่อาศัยดังแสดงในตาราง การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับสลากเลือกเขต จาก 50 เขต เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 เขต ซึ่งผลการสุ่มตัวอย่าง ได้ผลปรากฏดังนี้ คือ

1. เขตปทุมวัน
2. เขตพญาไท
3. เขตตลิ่งชัน
4. เขตบางพลัด
5. เขตดอนเมือง
6. เขตบางรัก
7. เขตธนบุรี
8. เขตลาดพร้าว
9. เขตหลักสี่
10. เขตประเวศ

เมื่อสุ่มได้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 เขตแล้ว ผู้วิจัยก็ได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่อยู่ในแต่ละเขตทั้ง 10 เขตดังกล่าว โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยการแจกแบบสอบถามให้กับประชาชนที่อยู่ในเขต ดังกล่าวตอบแบบสอบถาม จนกระทั่งได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ คือ 100 คน ซึ่งจำนวน กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาได้ต่อจำนวนประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตทั้ง 10 เขต นั้น ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 3

## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 แสดงรายละเอียดของสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเขต

ชื่อเขต	จำนวนประชากร ที่อาศัยอยู่ในเขต	สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง ที่สุ่มได้
1. ปทุมวัน	104,066	9
2. พญาไท	91,616	8
3. ดลิ่งชัน	99,695	9
4. บางพลัด	123,035	11
5. ดอนเมือง	143,737	13
6. บางรัก	63,038	6
7. ธนบุรี	188,610	17
8. ลาดพร้าว	107,372	9
9. หลักสี่	117,644	10
10. ประเวศ	88,035	8
รวม	1,126,848	100

ส่วนที่ 2 ดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมอีก 100 คน โดยเลือกสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มอาชีพ (Cluster Sampling) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามประเภทกลุ่มอาชีพ ซึ่งกำหนดไว้ 5 กลุ่มอาชีพ สุ่มตัวอย่างมาให้ได้จำนวนเท่า ๆ กัน โดยเลือกมากกลุ่มอาชีพละ 20 คน รวมเป็น 100 คน ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 4

## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 แสดงรายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ

ประเภทกลุ่มอาชีพ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ที่สุ่มเลือกมา
1. ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	20
2. ลูกจ้างบริษัท ห้างร้าน	20
3. ค้าขาย นักธุรกิจ	20
4. กลุ่มแม่บ้าน	20
5. กลุ่มอาชีพอื่น ๆ	20
รวม	100

หมายเหตุ 1. กลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 4 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาจากประชาชนที่อยู่ใน 10 เขต ที่สุ่มไว้แล้วในส่วนแรก

2. กลุ่มอาชีพอื่น ๆ หมายถึง กลุ่มอาชีพ นิสิต นักศึกษา และอาชีพอื่น นอกเหนือจากกลุ่มอาชีพที่ 1-4

ส่วนที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในส่วนนี้ เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) โดยผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยเลือกสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิต ซึ่งไปเยี่ยมนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง จำนวน 3 ราย และญาติของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 2 ราย (รวมเป็น 5 ราย) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดยิ่งขึ้น

### 3.2 วิธีวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิตนี้ ใช้วิธีการวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

3.2.1 การศึกษาค้นคว้าวิจัยจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Study) โดยการศึกษาค้นคว้า ทฤษฎี แนวคิด บทความ ภูมิหาย เอกสารทางวิชาการ เอกสารต่าง ๆ รวมทั้งงานวิจัยทางวิชาการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการลงพื้นที่ วิจัยภาคสนาม (Field Survey) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

### 3.2.3 การสัมภาษณ์ แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

## 3.3 การสร้างและการทดสอบแบบสอบถาม

### 3.3.1 แบบสอบถาม

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามซึ่งได้สร้างขึ้นเอง เป็นเครื่องมือในการแสวงหาข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

การสร้างแบบสอบถามมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

3.3.1.1 ทบทวนวรรณกรรม โดยการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำราวิชาการ และผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางใช้สร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดให้มีเนื้อหาครอบคลุมในเรื่องที่จะศึกษา และเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะที่ทุกคนสามารถตอบได้ตามข้อเท็จจริง

3.3.1.2 สร้างรูปแบบของแบบสอบถาม ประกอบด้วย แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถามปลายปิด โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพการสมรส และประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม

ส่วนที่ 2 เป็นตัวแปรที่มีผลต่อความประสงค์ในการใช้โทษประหารชีวิต ซึ่งคือ ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ของกลุ่มตัวอย่าง โดยจะเป็นคำถามเกี่ยวกับความถี่ในการรับรู้ข่าวสารด้านอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง ผ่านทางสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ หนังสืออาชญากรรมหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ลักษณะคำตอบจะเป็นจำนวนครั้งของการรับรู้ คือ ทุกวัน สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง เพื่อวัดระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งระดับได้ดังต่อไปนี้

1) กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมตั้งแต่สัปดาห์ละ 3-4 ครั้งและทุกวัน ถือว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของอาชญากรรมมาก

2) กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมน้อยกว่า สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง คือ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และ น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถือว่ามีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย



ส่วนที่ 3 เป็นตัวแปรเกี่ยวกับความห่างจากศาสนาและความใกล้ชิดศาสนา ซึ่งคำถามจะเป็นคำถามเกี่ยวกับการที่กลุ่มตัวอย่างได้ร่วมทำกิจกรรมทางศาสนาใดบ้าง ได้แก่ ตักบาตร ทำบุญทำทาน เข้าวัดฟังธรรม รักษาศีล สวดมนต์ ทำละหมาด หรือกิจกรรมอื่น ๆ และคำถามที่ใช้ถามความถี่ของการทำกิจกรรมดังกล่าว ลักษณะคำตอบจะเป็นจำนวนครั้งในเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ คือ ทุกวัน สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง เดือนละ 1-2 ครั้ง นาน ๆ ครั้ง และไม่เคยเลย เพื่อใช้วัดในเรื่องความห่างเหินและความใกล้ชิดศาสนา โดยแบ่งระดับได้ดังต่อไปนี้

- 1) กลุ่มตัวอย่างที่ทำกิจกรรมทางศาสนาตั้งแต่เดือนละ 1-2 ครั้ง ขึ้นไป ถือว่ามีความใกล้ชิดศาสนา
- 2) กลุ่มตัวอย่างที่ทำกิจกรรมทางศาสนาน้อยกว่าเดือนละ 1-2 ครั้ง คือ นาน ๆ ครั้ง หรือไม่เคยเลย ถือว่ามีความห่างเหินจากศาสนา

ส่วนที่ 4 ตัวแปรเกี่ยวกับประเภทของอาหารที่มีผลต่อความคิดเห็นในการใช้โทษประหารชีวิต คำถามเป็นลักษณะ Rating Scale ที่ประเมินความมากน้อย มีทั้งสิ้น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อข้อความนั้น โดยแบ่งคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทของอาหารกับการใช้โทษประหารชีวิตเป็น 6 คำถาม

สำหรับคำถาม แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ คำถามเชิงบวก และ คำถามเชิงลบ โดยเป็นคำถามเชิงบวก 4 ข้อ คือ ข้อ 1,2,3 และ 6 และ คำถามเชิงลบ 2 ข้อ คือ ข้อ 4 และ 5

คำถามเชิงบวก มีการให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	5
เห็นด้วย	"	4
ไม่แน่ใจ	"	3
ไม่เห็นด้วย	"	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	"	1

ส่วนการให้คะแนนคำถามเชิงลบ มีดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	1
-------------------	----------	---

เห็นด้วย	"	2
ไม่แน่ใจ	"	3
ไม่เห็นด้วย	"	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	"	5

ส่วนที่ 5 เป็นข้อความที่ถามความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการลงทะเบียนอาหารชีวจิตในประเทศไทย ประกอบด้วยข้อความที่เป็นคำถามในเรื่อง การใช้ทะเบียนอาหารชีวจิต วิธีการอาหารชีวจิต การเปลี่ยนแปลงวิธีการอาหารชีวจิต ประโยชน์ของทะเบียนอาหารชีวจิต ซึ่งมีข้อความที่เป็นคำถามให้แสดงความคิดเห็น รวม 17 ข้อความ โดยข้อคำถามส่วนนี้จะเป็นคำถามในการวัดตัวแปรตาม คือ ทศนคติเกี่ยวกับการลงทะเบียนอาหารชีวจิต โดย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ความต้องการให้ใช้ทะเบียนอาหารชีวจิตมากและความต้องการให้ใช้ทะเบียนอาหารชีวจิตน้อย การวัดจะใช้การหาค่าคะแนนรวมของความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 200 ราย และหาค่าเฉลี่ย (X) ของคะแนนรวมทั้งหมด ซึ่งจากการคำนวณแล้วได้คะแนนเฉลี่ย = 64.77 ได้ปรับเป็น 65 คะแนน แล้วจากนั้นจึงแบ่งคะแนนความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ ความต้องการให้ใช้ทะเบียนอาหารชีวจิตมาก หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง ที่มีค่าคะแนนความคิดเห็นรวมมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นรวม ความต้องการให้ใช้ทะเบียนอาหารชีวจิตน้อย หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าคะแนนความคิดเห็นรวมน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นรวม (น้อยกว่า 65 คะแนน) สูตรโดยทั่วไปที่ใช้คำนวณ หาค่า (X) คือ

$$(X) = \frac{\sum X}{N}$$

$$\sum X = \text{ผลรวมคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง}$$

$$N = \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่าง}$$

และนอกจากนี้มีการให้คะแนนของคำถาม ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	5
เห็นด้วย	"	4
ไม่แน่ใจ	ค่าคะแนน	3
ไม่เห็นด้วย	"	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	"	1

ส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในประเทศไทย

3.3.1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างเรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับภาษา การใช้คำ ให้ชัดเจน กระชับ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจโดยง่าย สามารถตอบคำถามได้ครบถ้วนสมบูรณ์

3.3.1.4 นำแบบสอบถามที่แก้ไข และปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปทดสอบ (Pre-Test) เพื่อทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีลักษณะพื้นฐานใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการทดสอบแบบสอบถาม (Pre-Test) จากกลุ่มตัวอย่าง 30 คน มีบางชุดที่ไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงได้ตัดออกจำนวน 3 ชุด และนำข้อมูลที่เหลือ จำนวน 27 ชุด ไปทำการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของแบบสอบถามโดยนำไปประมวลผลทางคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรม SPSS For Windows รุ่น 7.5 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Reliability Coefficient Alfa) เพื่อดูความสอดคล้องของข้อความต่าง ๆ ในส่วนของข้อความที่ใช้มาตรวัดแบบเดียวกัน ส่วนข้อความที่ไม่สามารถหาค่าความน่าเชื่อถือทางคอมพิวเตอร์ได้ ก็ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อความแต่ละข้อ โดยปรับปรุงแก้ไขและตัดคำถามที่ทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ หรือมีข้อผิดพลาดออกไป โดยนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบปรับปรุงอีกครั้ง

การดำเนินการใช้ สัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alfa) เพื่อวัดขนาดค่าของความเชื่อถือได้ภายใต้ความหมายของความคงเส้นคงวาภายใน (Internal Consistency) กล่าวคือขนาดของความเชื่อถือได้ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าเพียงพอสำหรับใช้เป็นมาตรฐานของมาตรวัดการวิจัยทางวิชาการ ในหลักการมาตรวัดที่มีขนาดสูงกว่า 0.5 มากขึ้นเพียงใด จะจัดว่าเป็นคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของมาตรวัดมากขึ้นเพียงนั้น ซึ่งสามารถหาค่าได้โดยวิธีหาค่าจากนิยามทางคณิตศาสตร์ ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left( 1 - \frac{\sum x^2}{n \sum y^2} \right)$$

- เมื่อ  $\alpha$  = ความเชื่อมั่นแบบวัดทัศนคติทั้งหมด  
 $\sigma^2$  = ความแปรปรวนของข้อทดสอบแต่ละข้อ  
 $\sigma_y^2$  = ความแปรปรวนของข้อทดสอบทั้งหมด  
 $n$  = จำนวนของแบบวัดทัศนคติ

ในการพิจารณาความน่าเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม จะทำการทดสอบแบบสอบถามใน 2 ส่วน ดังนี้ คือ

1. ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทอาชญากรรมกับการใช้โทษประหารชีวิต
2. ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Reliability Coefficient Alfa) ในการทดสอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทอาชญากรรมกับการใช้โทษประหารชีวิต มีค่า  
 $\alpha = 0.6764$

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย มีค่า  
 $\alpha = 0.7412$

{ การทดสอบแบบสอบถาม และการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Reliability Coefficient Alfa) จะนำเสนอในส่วนของภาคผนวก ก. }

3.3.1.5 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขถ้อยคำแบบสอบถามอีกครั้ง จากนั้นจึงนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มประชากรเป้าหมายต่อไป

### 3.3.2 แบบสัมภาษณ์

สำหรับวิธีการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ญาติของนักโทษประหารชีวิต จำนวน 3 ราย และสัมภาษณ์ญาติของเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 3 ราย ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview)

ก่อนสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า และมีการจัดเรียงคำถามไว้อย่างเป็นระบบ โดยได้นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการตรวจและแก้ไข ซึ่งคำถามนี้ผู้วิจัยใช้คำถามที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับแบบสอบถาม แต่จะมีเนื้อหาคำถามที่ละเอียดเพิ่มขึ้น โดยจะเน้นถามเพื่อให้ได้ข้อมูลในส่วนของคุณความรู้สึกและทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต ความรู้สึกและผลกระทบต่อการใช้โทษประหารชีวิตแก่นักโทษในฐานะที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิต และอีกด้านหนึ่งคือญาติของเหยื่ออาชญากรรม สอบถามถึงพฤติการณ์ก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และถามถึงความรู้สึกและผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากการสูญเสียชีวิตของเหยื่ออาชญากรรม อีกทั้งทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตอาชญากร ซึ่งข้อมูลที่ได้จะนำมาวิเคราะห์ด้วยการพรรณนา (Content Analysis) เนื้อหาต่อไป

### 3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ทดสอบความน่าเชื่อถือ และปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปเก็บข้อมูล โดยส่วนใหญ่ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลด้วยวิธีการส่งให้ถึงมือผู้ตอบเอง (Self-Administered Questionair) โดยการนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือกับประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร และที่พบอยู่ในเขต ทั้ง 10 เขต ตามที่ได้สุ่มตัวอย่างไว้ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) คือ เมื่อเดินทางไปแต่ละเขตเจอประชาชนผ่านไปมาหรือพบเห็นอยู่ในเขตนั้นก็เข้าไปขอความร่วมมือให้ทำแบบสอบถาม นอกจากนี้ตามบ้านเรือนต่างๆ ผู้วิจัยก็ได้เข้าไปและขอความร่วมมือทำแบบสอบถาม รวมทั้ง ประชาชนที่อยู่ในสถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลลาดพร้าว ห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง ร้านค้าและร้านอาหาร เครื่องดื่ม ที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่สุ่มตัวอย่างไว้ทั้ง 10 เขตดังกล่าว โดยก่อนตอบแบบสอบถามผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงและทำความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการตอบคำถาม และการรักษาความลับทางข้อมูล โดยให้เข้าใจว่าข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ในการศึกษาและนำไปประมวลผลอธิบายในภาพรวม ข้อมูลที่ได้จะไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้ให้ความร่วมมือในการตอบ แบบสอบถามแต่อย่างใด เนื่องจากการเก็บข้อมูลประสบปัญหาด้านระยะเวลาจำกัดจะต้องมีกระจายเก็บข้อมูลตามเขตจำนวนมากเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุด แบบสอบถามบางส่วนผู้วิจัยได้มอบหมายให้เพื่อนซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจรับราชการอยู่ตามสถานีตำรวจนครบาลในเขตเป้าหมาย อีกทั้งผู้ได้บังคับบัญชาของผู้วิจัยที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่เป้าหมายช่วยดำเนินการนำแบบสอบถามไปให้กับประชาชนกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในเขตนั้นๆ โดยผู้วิจัยได้อธิบายและทำความเข้าใจเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูล วิธีการตอบแบบสอบถามจนเป็นที่เข้าใจแล้ว ก่อนที่จะให้เพื่อนและผู้ได้บังคับบัญชาไปทำการเก็บข้อมูล ระยะเวลาในการเก็บ รวบรวมข้อมูลนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544 ถึงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ.2544 ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มีจำนวน

240 ชุด ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อมูลชุดที่สมบูรณ์และเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ 200 ชุด อีก 40 ชุด เป็นข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงตัดออกไป หลังจากนั้นนำข้อมูลจำนวน 200 ชุด ไปวิเคราะห์ ต่อไป

## 2. การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.1 สัมภาษณ์ญาติของนักโทษประหารชีวิต จำนวน 3 ราย โดยผู้วิจัยได้ทำหนังสือถึงผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลจากญาติของ นักโทษประหารชีวิต ซึ่งไปเยี่ยมนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง ในวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ.2544 โดยก่อนเข้าสัมภาษณ์ได้รับความอนุเคราะห์จากเจ้าหน้าที่เรือนจำช่วยอธิบายและชี้แจงกับญาติของนักโทษประหารชีวิตในการให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ โดยก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างความไว้วางใจและสร้างความคุ้นเคยกับญาติของนักโทษ ด้วยการพูดคุยกับญาติของนักโทษในเรื่องทั่ว ๆ ไป การสัมภาษณ์นั้น อยู่ในห้องที่โปร่ง มีบรรยากาศดี มีโต๊ะนั่ง ซึ่งทางเรือนจำกลางบางขวางได้ช่วยอนุเคราะห์จัดให้ ซึ่งได้รับความร่วมมือจากผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยดี เนื่องจากเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์เรือนจำกลางบางขวางได้ช่วยชี้แจง อธิบายเกี่ยวกับเรื่องที่จะให้สัมภาษณ์ไว้ก่อนที่ผู้วิจัยจะเริ่มสัมภาษณ์แล้วส่วนหนึ่ง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์ตามหัวข้อของคำถามที่ได้เตรียมไว้แล้ว โดยเป็นการสอบถามแบบสบาย ๆ ไม่เครียด และมีการหยุดพักเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เบื่อหน่าย หรือรู้สึกอึดอัด ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ใช้เวลาประมาณ 40-50 นาที ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ได้นำไปวิเคราะห์ต่อไป

2.2 สัมภาษณ์ญาติของเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งกรณีนี้มีปัญหาในเรื่องการหาตัวอย่างมากเพราะในเนื้อหาที่จะสัมภาษณ์เป็นเรื่องกระทบกระเทือนจิตใจของผู้ที่จะให้สัมภาษณ์แต่ผู้วิจัยก็สามารถหาตัวอย่างได้จำนวน 2 ราย การดำเนินการผู้วิจัยก็ได้ใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับเพื่อนซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในสถานีตำรวจนครบาล ช่วยประสานงานกับพนักงานสอบสวนระดับสารวัตร ซึ่งรับผิดชอบและเคยทำคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญและคดีที่มีอัตราโทษสูง เช่น คดีฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คดีฆ่าข่มขืน เป็นต้น ซึ่งจับกุมตัวนักโทษได้และถูกศาลชั้นต้นพิพากษาตัดสินประหารชีวิตช่วยติดต่อกับญาติของเหยื่ออาชญากรรมที่เกี่ยวข้องในคดีดังกล่าวและให้ผู้วิจัยไปสัมภาษณ์ ซึ่งก่อนทำการสัมภาษณ์ผู้วิจัยก็ได้ปฏิบัติเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของนักโทษคือ มีการพูดคุยสร้างความคุ้นเคย อธิบายและชี้แจงทำความเข้าใจในการสัมภาษณ์เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา และการเก็บข้อมูลเป็นความลับไม่เปิดเผยชื่อของผู้ให้สัมภาษณ์และผู้ที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ที่สัมภาษณ์ และจะนำข้อมูลไปประมวลผลโดยรวม และไม่ก่อให้เกิดผลร้ายใด ๆ แก่ผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งในช่วงแรก ๆ ก็ใช้เวลาพูดคุยอธิบายทำความเข้าใจนานพอสมควร จึงเริ่มทำการสัมภาษณ์ตามข้อคำถามที่ได้เตรียมไว้แล้ว โดยมีการพูดคุยกันแบบกันเองและมีการหยุดสัมภาษณ์และผ่อนคลายเป็นระยะเพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีความรู้สึกเครียดและไม่อยากให้สัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนี้ใช้เวลาประมาณ 30 นาที และนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์นำเสนอต่อไป

## 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่เก็บแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ก็ดำเนินการตรวจสอบแบบสอบถามโดยคัดลอกแบบสอบถามที่มีการตอบครบทุกข้อและข้อมูลครบถ้วน หลังจากนั้นก็นำข้อมูลดังกล่าวมาลงรหัสข้อมูล (Coding) แล้วบันทึกข้อมูลลงแผ่นแม่เหล็กและนำไปประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows รุ่น 7.5 ซึ่งเป็นโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ คำนวณหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด จากนั้นนำมาวิเคราะห์ข้อมูล จัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติ และสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. การวิเคราะห์เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย
2. การวิเคราะห์เพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย
3. การวิเคราะห์เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามและการพิสูจน์สมมติฐาน โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

### 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติเพื่ออธิบายลักษณะของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างและอธิบายตัวแปรที่มีผลต่อความคิดเห็นของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ไว้ดังนี้

1. ในการวิเคราะห์ข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง ประสพการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ประเภทอาชญากรรม ความห่างเหินศาสนา รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อบรรยายและพรรณนา โดยนำมาเปรียบเทียบการกระจายของข้อมูล โดยการนำเสนอในรูปแบบตารางแจกแจงความถี่ (Frequencies) และในการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทอาชญากรรมกับความเหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิต และ ความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต ผู้วิจัย ได้ใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (X) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อ แสดงถึงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง
2. ในการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเพื่อทดสอบสมมติฐาน ค่าสถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi-square) ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ โดยใช้ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ดูจากตาราง (Crosstabulation) สูตรของไคสแควร์ คือ

$$X^2 = \frac{(O-E)^2}{E}$$

เมื่อ O เป็นความถี่ที่ได้จากการสังเกต (Observed frequencies)

E เป็นความถี่ที่คาดหวังทางทฤษฎี (Expected frequencies)

3. การทดสอบสมมติฐานแบบทางเดียว (One tailed test) การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเป็นแบบมีทิศทาง (Directional hypothesis) โดยวิเคราะห์การยอมรับสมมติฐานจากการดูค่าสถิติ ไคสแควร์ (Chi-square) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กรณีที่ค่าสถิติ (Chi-square) ที่คำนวณได้ มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ถือว่ายอมรับสมมติฐานหากค่าสถิติ ไคสแควร์ (Chi-square) ที่คำนวณได้มากกว่าตาราง ถือว่าปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยนั้น

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



## บทที่ 4

### ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง “ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการ  
ลงทะเบียนประวัติ” ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลอย่างเป็นระบบจากแบบสอบถาม  
จำนวน 200 ชุด ศึกษากลุ่มตัวอย่างจากประชาชนที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำการ  
วิเคราะห์ข้อมูลและจำแนกผลการวิจัยออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังและลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับการลงทะเบียนประวัติ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นต่อการลงทะเบียนประวัติ

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างในเรื่องทัศนคติ  
ต่อการลงทะเบียนประวัติ



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## ส่วนที่ 1 ข้อมูลภูมิหลังและลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม เรื่อง “ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงทะเบียนประวัติ” สามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีทางสถิติแสดงผลในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ภูมิหลังและลักษณะทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	102	51.0
หญิง	98	49.0
รวม	200	100.0

1.1 เพศ จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 ส่วนเพศหญิง มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
18 – 25	49	24.5
26 – 32	55	27.5
33 – 39	46	23.0
40 – 46	23	11.5
47 – 53	21	10.5
54 – 60	6	3.0
61 – 67	1	0.5
รวม	200	100.0

Maximum = 66

Minimum = 18

X = 33.42

1.2 อายุ จากตารางที่ 6 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุระหว่าง 26-32 ปี มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 อายุระหว่าง 18-25 ปี มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 อายุระหว่าง 33-39 มี 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 อายุระหว่าง 40-46 ปี มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 อายุระหว่าง 47-53 มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 อายุระหว่าง 54-60 ปี มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 และอายุระหว่าง 61-67 ปี มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

กลุ่มตัวอย่างมีอายุสูงสุด 66 ปี อายุต่ำสุด 18 ปี และมีอายุเฉลี่ย  $(X) = 33.42$  ปี

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	10	5.0
มัธยมศึกษา	30	15.0
ปวช./ปวส./อนุปริญญา	32	16.0
ปริญญาตรี	110	55.0
ปริญญาโท	16	8.0
สูงกว่าปริญญาโท	2	1.0
รวม	200	100.0

1.3 ระดับการศึกษา จากตารางที่ 7 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 55.0 ระดับการศึกษาระดับปริญญาโท มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 และระดับการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาโท มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษิต่ำกว่าระดับปริญญาตรี คือการศึกษาระดับ ปวช./ปวส./อนุปริญญา มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 รองลงมาคือการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และการศึกษาระดับประถมศึกษา มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งระดับการศึกษาได้เป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูง คือมีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีจำนวน 128 คน คิดเป็น

ร้อยละ 64 และกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่ำ คือมีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 36

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	47	23.5
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	26	13.0
ลูกจ้างบริษัท ห้างร้าน	28	14.0
รับจ้าง	12	6.0
ค้าขาย	20	10.0
ประกอบธุรกิจ	14	7.0
แม่บ้าน	30	15.0
นิสิต/นักศึกษา	22	11.0
อาชีพอื่น ๆ	1	0.5
รวม	200	100.0

1.4 อาชีพ จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 รองลงมาคืออาชีพแม่บ้าน มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 อาชีพลูกจ้างบริษัท ห้างร้าน มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 อาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 อาชีพนิสิต/นักศึกษา มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 อาชีพค้าขาย มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 อาชีพประกอบธุรกิจ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 อาชีพลูกจ้าง มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 และกลุ่มอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับสถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพการสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	105	52.5
สมรส/อยู่กินฉันสามีภรรยา	85	42.5
หย่าร้าง	7	3.5
คู่สมรสเสียชีวิต	3	1.5
รวม	200	100.0

1.5 สถานภาพการสมรส จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ สถานภาพโสด มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพการสมรส/อยู่กินฉันสามีภรรยา มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 สถานภาพหย่าร้าง มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 และ คู่สมรสเสียชีวิต มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5

จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างในเรื่องสถานภาพสมรสสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม สำหรับการศึกษาคือ 1) กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด รวมถึงกลุ่มที่มีสถานภาพหย่าร้าง และคู่สมรสเสียชีวิต มีจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 57.5 2) กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส หรืออยู่กินฉันสามีภรรยา มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5

ตารางที่ 10 แสดงความถี่และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้การใช้โทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านทราบหรือไม่ ในปัจจุบันประเทศไทยมีการใช้โทษประหารชีวิตในการลงโทษผู้กระทำความผิด		
ทราบ	200	100.0
ไม่ทราบ	-	-
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0 รับรู้ว่าปัจจุบันประเทศไทยมีการใช้โทษประหารชีวิตในการลงโทษผู้กระทำความผิด จึงทำให้ทราบว่า กลุ่มตัวอย่างรู้เกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิตในสังคม ซึ่งก็ย่อมแสดงให้เห็นว่าการลงโทษประหารชีวิตเป็นบทลงโทษที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ เนื่องจากเป็นบทลงโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมาย และมีผลต่อการประพฤติปฏิบัติของคนในสังคม

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการรับรู้วิธีการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ปัจจุบันประเทศไทยใช้วิธีการประหารชีวิตนักโทษด้วยวิธีใด		
1. ยิงเป้า	200	100.0
2. ตัดศีรษะ		
3. แก้อิไฟฟ้า		
4. ฉีดสารพิษ	-	-
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 100.0 รับรู้ถึงวิธีการประหารชีวิตในปัจจุบันว่า ใช้วิธีการยิงเป้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ ว่า วิธีการประหารชีวิตนักโทษในปัจจุบันใช้วิธีการใด

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการใช้โทษประหารชีวิต

ความคิดเห็นต่อการใช้โทษประหารชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	198	99.0
ไม่เห็นด้วย	2	1.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 12 ข้อมูลที่ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิต มีจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 99.0 ในขณะที่ไม่เห็นด้วยต่อการใช้โทษประหารชีวิตมีเพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 จากผลของข้อมูลนี้สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ชนินันท์ ศรีธีระวิศาล (2523:131) ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนในเรื่องความประสงค์จะให้มีการใช้โทษประหารชีวิตในกฎหมายปัจจุบัน เมื่อปี พ.ศ.2523 โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 ตัวอย่าง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จำนวน 276 คน ร้อยละ 69.0 มีความประสงค์จะให้ใช้โทษประหารชีวิตในกฎหมายปัจจุบันต่อไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อปี 1978 ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 62.0 เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิต (วิทยา สุริยวงศ์, 2543:51)

จากผลการศึกษาของผู้วิจัยรวมถึงผลการวิจัยที่มีผลสอดคล้องกันดังกล่าวทำให้ทราบว่าทัศนคติของประชาชนต่อการใช้โทษประหารชีวิตในสังคมไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้น ไม่เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด คือส่วนใหญ่ยังคงเห็นด้วยที่จะให้ใช้โทษประหารชีวิตต่อไป แต่มีข้อสังเกตเมื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาในอดีตที่ผ่านมา จะเห็นว่าความต้องการที่จะให้ใช้โทษประหารชีวิตในปัจจุบันมีมากกว่าในอดีต ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้ว่าอาจเป็นเพราะเมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไป สังคมมีความเจริญขึ้น จำนวนคนในสังคมได้เพิ่มมากขึ้น และที่สำคัญคือ จำนวนอาชญากรรมก็เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ และกลุ่มคดียาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น อาชญากรรมดังกล่าวเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสังคม ประชาชนจึงตื่นตัวให้ความสนใจกันมาก นอกจากนี้จากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร สื่อต่างๆ ได้เผยแพร่ข้อมูลให้กับประชาชนรับทราบตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงต่าง ๆ จึงส่งผลในการกระตุ้นความรู้สึกของประชาชนให้หันไปมองถึงความเสียหายที่เกิดขึ้น และรับรู้ว่าจะเกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนอันนำไปสู่ความไม่สงบสุข ดังนั้นประชาชนจึงมีแนวโน้มของความคิดเห็นที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตสำหรับผู้ประกอบอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงดังกล่าวมากกว่าในอดีต

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงส่งผลถึงทัศนคติของประชาชนที่ต้องการให้มีการใช้โทษประหารชีวิตเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน

## ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

ส่วนนี้เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ความห่างเหินจากศาสนา ประเภทอาชญากรรม และความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ซึ่งจะนำเสนอในรูปแบบตารางและการบรรยายดังต่อไปนี้

### 2.1 ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการประสบเหตุการณ์การก่ออาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านเคยประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมหรือไม่		
เคย	50	25.0
ไม่เคย	150	75.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ไม่เคยประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรม มีจำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0 ส่วนที่เคยประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมมีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ตารางที่ 14 แสดงจำนวน และ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการประสบกับเหตุการณ์  
การก่ออาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านเคยประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรม กี่ครั้ง		
1 ครั้ง	22	44.0
2 ครั้ง	15	30.0
3 ครั้ง	7	14.0
มากกว่า 3 ครั้ง	6	12.0
รวม	50	100.0

จากตารางที่ 14 พบว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยประสบกับเหตุการณ์การ  
ก่ออาชญากรรม ทั้งหมด 50 คน นั้น ส่วนใหญ่ เคยประสบเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมเพียง  
ครั้งเดียว จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 รองลงมา คือ ประสบเหตุการณ์การ  
ก่ออาชญากรรม 2 ครั้ง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 และประสบเหตุการณ์การ  
ก่ออาชญากรรม 3 ครั้ง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 ส่วนกลุ่มที่ประสบเหตุการณ์การ  
ก่ออาชญากรรมมากกว่า 3 ครั้ง มีจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ประสบกับเหตุการณ์การก่อ  
อาชญากรรมในกลุ่มคดีต่าง ๆ

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมใน กลุ่มคดีอะไร		
1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น	10	20.0
2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น คดี ข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น	6	12.0
3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น	26	52.0
4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น	4	8.0
5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีผลิตยาบ้า จำหน่ายยาบ้า	4	8.0
รวม	50	100.0

จากตารางที่ 15 จากกลุ่มตัวอย่างที่เคยประสบเหตุการณ์การก่ออาชญากรรม  
จำนวน 50 คน พบว่ากลุ่มคดีที่กลุ่มตัวอย่างประสบมากที่สุด คือ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์  
มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาคือ กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญฯ มี  
จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 และกลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศฯ มี  
จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 ส่วนกลุ่มคดีที่น่าสนใจ และกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายฯ มี  
กลุ่มตัวอย่างที่ประสบกับการก่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีดังกล่าว มีจำนวนเท่ากัน คือ กลุ่มคดีละ  
4 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น ถูกลักทรัพย์ ถูกทำร้าย ฯลฯ หรือไม่		
เคย	69	34.5
ไม่เคย	131	65.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 16 พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 65.5 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีต่าง ๆ

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านเคยได้รับความเสียหายในกลุ่มคดีใด		
1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น	5	7.2
2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น	5	7.2
3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น	52	75.4
4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น	5	7.2
5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีผลิตยาบ้า จำหน่ายยาบ้า	2	3.0
รวม	69	100.0

จากตารางที่ 17 จากกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 69 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินมากที่สุด มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 75.4 ส่วนในกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น ความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ กลุ่มตัวอย่างเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 และกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ และกลุ่มคดีที่น่าสนใจนั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นจำนวนเท่ากันคือ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนและร้อยละของญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่างกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ญาติสนิทของท่านเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น ถูกลักทรัพย์ ถูกทำร้าย ฯลฯ หรือไม่		
เคย	111	55.5
ไม่เคย	89	44.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 18 พบว่า ส่วนใหญ่ญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่างเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมฯ มีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 ส่วนญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมฯ มีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนและร้อยละของญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีต่าง ๆ

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ญาติสนิทท่านเคยได้รับความเสียหายฯ ในกลุ่มคดีใด		
1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น	12	10.8
2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น	2	1.8
3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น	74	66.7
4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น	15	13.5
5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีผลิตยาบ้า จำหน่ายยาบ้า	8	7.2
รวม	111	100.0

จากตารางที่ 19 พบว่า ญาติสนิทของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยได้รับความเสียหายหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ฯ มากที่สุด มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 รองลงมาคือ กลุ่มคดีที่น่าสนใจ มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และกลุ่มคดีความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหายฯ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 ส่วนในกลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศฯ ญาติของกลุ่มตัวอย่างเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีดังกล่าว น้อยที่สุด คือ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8

จากข้อมูลตามตารางที่ 13-19 สามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างได้เป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่เคยประสบเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมหรือเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็น

เหยื่ออาชญากรรม หรือญาติสนิทเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือหลายกรณี ซึ่งรายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 20

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม

ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
เคย	132	66.0
ไม่เคย	68	34.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 20 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม มีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 66.0 กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0

## 2.2 ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการรับรู้และความสนใจข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านให้ความสนใจและรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับใด		
มาก	66	33.0
ปานกลาง	118	59.0
น้อย	16	8.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสนใจและรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม ในระดับ ปานกลาง มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59.0 และ รองลงมา คือ ระดับมาก มีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 ส่วนผู้ที่ให้ความสนใจและรับรู้ข้อมูล

ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับน้อย มีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0

จากผลการศึกษาที่ได้แสดงให้เห็นว่า ความสนใจในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ถึงระดับมาก ซึ่งจากข้อมูลที่พบนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์เห็นว่า ข้อมูลข่าวสารในด้านอาชญากรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มีผลกระทบเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในสังคมโดยตรง ดังนั้นประชาชนจึงให้ความสนใจและรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับปานกลางและระดับมาก

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับชนิดของสื่อที่กลุ่มตัวอย่างชอบและติดตามข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
โดยปกติท่านชอบและติดตามข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อใดมากที่สุด		
โทรทัศน์	130	65.0
วิทยุ	3	1.5
หนังสือพิมพ์	65	32.5
สื่ออื่น ๆ	2	1.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ชอบและติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากทาง โทรทัศน์ มากที่สุด มีจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 รองลงมา คือทางหนังสือพิมพ์ มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ชอบและติดตามข่าวสารอาชญากรรมจากทางวิทยุและสื่ออื่น ๆ มีจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

ซึ่งจากข้อมูลที่ศึกษาจะเห็นได้ว่าการที่ประชาชนชอบติดตามข่าวสารอาชญากรรมจากทางโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เป็นจำนวนมากก็เนื่องมาจากปัจจุบันนี้ความเจริญก้าวหน้า

ทางด้านการศึกษา และการนำเสนอข้อมูลข่าวสารนั้นค่อนข้างที่จะทั่วถึงมาก โดยเฉพาะการแพร่  
ข่าวสารทาง โทรศัพท์ หรือ ทางหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นสื่อที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 23 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร  
อาชญากรรมทางสื่อโทรศัพท์

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อ โทรศัพท์บ่อยครั้งเท่าใด		
ทุกวัน	104	52.0
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	59	29.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	31	15.5
น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	6	3.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ  
อาชญากรรมจากทางโทรศัพท์ ทุกวัน มีจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมา คือ  
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 ส่วนสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง มีจำนวน 31  
คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 และน้อยที่สุด คือ น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีจำนวน 6 คน คิดเป็น  
ร้อยละ 3.0

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ตารางที่ 24 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร  
 อาชญากรรมทางสื่อวิทยุ

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อวิทยุบ่อยครั้งเท่าใด		
ทุกวัน	31	15.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	43	21.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	60	30.0
น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	66	33.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 24 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากทางวิทยุ น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 รองลงมา คือ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 ส่วนสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 และน้อยที่สุดคือ รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากทางวิทยุทุกวัน มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร  
 อาชญากรรมทางสื่อหนังสือพิมพ์

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งเท่าใด		
ทุกวัน	99	49.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	59	29.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	33	16.5
น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	9	4.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 25 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ  
 อาชญากรรมจากทางหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งที่สุด คือ ทุกวัน มีจำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5  
 รองลงมาคือ รับรู้สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 ส่วนรับรู้สัปดาห์ละ  
 1-2 ครั้ง มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และน้อยที่สุด คือ รับรู้น้อยกว่าสัปดาห์ละ  
 1 ครั้ง มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร  
 อาชญากรรมจากหนังสืออาชญากรรม หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจาก หนังสืออาชญากรรม หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ บ่อยครั้งเท่าใด		
ทุกวัน	16	8.0
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	26	13.0
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	32	16.0
น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	126	63.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ  
 อาชญากรรมจากทางหนังสืออาชญากรรม หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ในระดับความถี่น้อยที่สุดคือ  
 น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง มีจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 63.0 รองลงมาคือ รับรู้สัปดาห์ละ  
 1-2 ครั้ง มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 ส่วนรับรู้สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง มีจำนวน 26 คน  
 คิดเป็นร้อยละ 13.0 และน้อยที่สุด คือ ความถี่ในการรับรู้ ทุกวัน มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ  
 8.0

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภท  
อาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากที่สุด

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านเห็นว่าอาชญากรรมประเภทใดมีความรุนแรงมากที่สุด		
1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น	98	49.0
2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น	68	1.8
3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น	2	1.0
4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น	7	3.5
5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีผลิตยาบ้า จำหน่ายยาบ้า	25	12.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 27 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงที่สุดคือ กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา คือ กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 ส่วนกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีผลิตยาบ้า จำหน่ายยาบ้า เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเป็นประเภทอาชญากรรมที่รุนแรงที่สุด มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และประเภทอาชญากรรมที่กลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยที่สุด เห็นว่าเป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรงที่สุดคือ กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 และรองลงมาคือ คดีกลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นเมื่อได้รับรู้หรือทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่รุนแรงแล้ว

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
หลังจากที่ท่านได้รับรู้หรือรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่รุนแรงแล้ว ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร		
1. ควรให้ความเป็นธรรมกับผู้ก่ออาชญากรรม	16	8.0
2. ต้องการให้ลงโทษผู้ก่ออาชญากรรมนั้นด้วยความรวดเร็ว	164	82.0
3. เฉย ๆ เนื่องจากไม่เกี่ยวกับตัวท่าน	2	1.0
4. มีความเห็นเป็นอย่างอื่น	18	9.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เมื่อได้รับรู้หรือรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมที่รุนแรงแล้วมีความต้องการที่จะให้ลงโทษผู้ก่ออาชญากรรมนั้นด้วยความรวดเร็ว มีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 82.0 กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรให้ความเป็นธรรมกับผู้ก่ออาชญากรรม มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 และมีความคิดเห็นเป็นอย่างอื่น มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 และกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยที่สุดที่เมื่อได้รับรู้หรือรับทราบเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมที่รุนแรงแล้ว คิดเห็นว่า เฉย ๆ เนื่องจากไม่เกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวน 2 คน คิดเป็น ร้อยละ 1.0

ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาส่วนนี้ แสดงให้เห็นว่าโดยส่วนใหญ่ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อผู้ก่ออาชญากรรมที่รุนแรงนั้น ต้องการจะให้ลงโทษผู้กระทำผิดดังกล่าวด้วยความรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับ โนซิกค์ (Nozick อ้างถึงใน ณรงค์ ใจหาญ, 2539:7) ที่อธิบายว่า การลงโทษมุ่งกระทำต่อผู้กระทำผิดเพื่อเป็นการตอบโต้การที่ผู้กระทำผิดกระทำผิดกฎหมาย เป็นการกระทำทดแทนความผิดที่ได้ก่อขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ รอส (Ross อ้างถึงใน สหชน รัตนไพจิตร, 2527:7) ซึ่งอธิบายว่าโทษที่ลงแก่ผู้กระทำผิดเป็นการตอบสนองทางสังคมและเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดกฎหมาย การลงโทษจึงเป็นผลร้ายสำหรับผู้กระทำผิด ซึ่งแสดงถึงการตำหนิผู้กระทำผิดว่ากระทำในสิ่งที่ไม่สมควร

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษผู้กระทำผิดที่ก่ออาชญากรรมรุนแรง

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านคิดว่า ควรจะลงโทษอาชญากรที่ก่อคดีอาชญากรรมรุนแรง อย่างไร		
1. ประหารชีวิต	161	80.5
2. จำคุกตลอดชีวิต	23	11.5
3. กักขัง	2	1.0
4. วิธีการอย่างอื่น ๆ	14	7.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 29 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าควรลงโทษอาชญากรที่ก่อคดีอาชญากรรมรุนแรง ด้วยวิธีการประหารชีวิต มีจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 และรองลงมาคือวิธีจำคุกตลอดชีวิต มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ส่วนวิธีการกักขังเป็นวิธีการลงโทษที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรลงโทษอาชญากรที่ก่อคดีอาชญากรรมที่รุนแรงน้อยที่สุด มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 และที่เห็นด้วยกับวิธีการอื่น ๆ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0

จากข้อมูลที่พบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษอาชญากรที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงว่า ควรใช้วิธีการลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการกระทำที่มีลักษณะรุนแรงได้ตอบกับการกระทำผิดที่ผู้กระทำผิดที่ได้ก่ออาชญากรรมรุนแรงขึ้น สอดคล้องกับความเห็นของ นัทธิ จิตสว่าง (2541:13) ที่ว่า ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ร้าย อาชญากรโดยสันดาน พวกค้ายาเสพติด หรือพวกที่กระทำผิดที่มีความโหดร้ายทารุณจะต้องลงโทษให้หนัก และกันออกไปจากสังคม และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับหลักของทฤษฎีทดแทนที่ว่า โทษที่ผู้กระทำผิดจะได้รับจะต้องเท่ากันกับความเสียหายที่ผู้กระทำผิดได้กระทำความผิด

## 2.3 ความห่างเหินจากศาสนา

ตารางที่ 30 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่นับถือศาสนาต่าง ๆ

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
1. พุทธ	194	97.0
2. คริสต์	6	3.0
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 30 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ มีจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 97.0 ส่วนกลุ่มตัวอย่างอีก 6 คน ร้อยละ 3.0 นับถือศาสนาคริสต์

ตารางที่ 31 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมใดมากที่สุด		
1. ตักบาตร	161	80.5
2. ทำบุญ ทำทาน	27	13.5
3. เข้าวัดฟังธรรม	3	1.5
4. รักษาศีล	2	1.0
5. สวดมนต์	4	2.0
6. ทำละหมาด	-	-
7. ไม่เคยเลย	3	1.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 31 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ได้ร่วมกิจกรรมทางศาสนา โดยการ ตักบาตร มากที่สุด มีจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 รองลงมา คือ ทำบุญ ทำทาน มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 และสวดมนต์ มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ส่วน เข้าวัดฟังธรรม มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และรักษาศีล มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนที่ไม่เคยร่วมกิจกรรมทางศาสนาใดเลย มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5

จากข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาต่างๆ มากน้อยแตกต่างกันไป

ตารางที่ 32 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา

ข้อความ	จำนวน	ร้อยละ
ท่านร่วมกิจกรรมทางศาสนาต่างๆ บ่อยครั้งเท่าใด		
1. ทุกวัน	21	10.5
2. สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	11	5.5
3. สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	27	13.5
4. เดือนละ 1-2 ครั้ง	50	25.0
5. นาน ๆ ครั้ง	88	44.0
6. ไม่เคยเลย	3	1.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 32 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ นาน ๆ ครั้ง จึงจะร่วมกิจกรรมทางศาสนา มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 รองลงมาคือ ร่วมกิจกรรมทางศาสนา เดือนละ 1-2 ครั้ง มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 ร่วมกิจกรรมทางศาสนา สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ส่วนที่ร่วมกิจกรรมทางศาสนา สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 และที่ร่วมกิจกรรมทางศาสนาทุกวัน มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 และไม่เคยร่วมกิจกรรมทางศาสนาเลย มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5

จากข้อมูลความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา นั้นสามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใกล้ชิดกับศาสนา และกลุ่มที่ห่างเหินจากศาสนา ซึ่งกลุ่มที่ใกล้ชิดกับศาสนา หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางศาสนา ตั้งแต่ เดือนละ 1-2 ครั้งขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 109 คิดเป็นร้อยละ 54.5 และกลุ่มที่ห่างเหินจากศาสนา หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา น้อยกว่า เดือนละ 1-2 ครั้ง หรือไม่เคยร่วมกิจกรรมทางศาสนาเลย ซึ่งมีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.5

## 2.4 ประเภทอาชญากรรม

ตารางที่ 33 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. การวิเคราะห์ข้อมูลตัวแปรประเภทอาชญากรรมกับความเหมาะสมในการใช้โทษประหารชีวิต

ประเภทอาชญากรรม กับความเหมาะสมใน การใช้โทษประหารชีวิต	เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน (ร้อยละ)	เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่แน่ใจ จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน (ร้อยละ)
<p>ควรลงโทษประหารชีวิต สำหรับผู้กระทำผิดคดี</p> <p>อาชญากรรมที่รุนแรง เช่น คดีฆ่าข่มขืน ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น เพื่อก่อให้เกิดผล ในการยับยั้งป้องปราม อย่างเด็ดขาด</p> <p style="text-align: center;">(X) = 4.64      S.D. = 0.70</p>					
<p>ควรลงโทษประหารชีวิต ผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์ และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น คดีปล้นทรัพย์ เป็นต้น</p> <p style="text-align: center;">(X) = 4.39      S.D. = 0.80</p>					

ประเภทอาชญากรรม	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
-----------------	-------------------	----------	----------	-------------	----------------------



กับความเหมาะสมใน การใช้โทษประหารชีวิต	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ควรลงโทษประหารชีวิต					
ผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับชีวิต	128	58	6	8	0
ร่างกายและเพศ เช่น	(64.0)	(29.0)	(3.0)	(4.0)	(0)
ข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน- ฆ่า เป็นต้น					
		(X) = 4.53		S.D. = 0.74	
ควรลงโทษประหารชีวิต					
ผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน	6	22	32	113	27
เช่น ลักทรัพย์ วิวาททรัพย์	(3.0)	(11.0)	(16.0)	(56.5)	(13.5)
เป็นต้น					
		(X) = 2.34		S.D. = 0.95	
ควรลงโทษประหารชีวิต					
ผู้กระทำผิดกลุ่มคดีอาญา	14	33	30	105	18
ที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรม	(7.0)	(16.5)	(15.0)	(52.5)	(9.0)
รถยนต์ รถจักรยานยนต์					
เป็นต้น					
		(X) = 2.60		S.D. = 1.08	
ควรลงโทษประหารชีวิต	108	59	9	21	3
ผู้กระทำผิดคดีตาม พ.ร.บ.	(51.4)	(29.5)	(4.5)	(10.5)	(1.5)
ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า					
ผลิตยาบ้า เป็นต้น					
		(X) = 4.24		S.D. = 1.04	

จากตารางที่ 33 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทอาชญากรรมกับการใช้โทษประหารชีวิตนั้น สามารถแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

## เกณฑ์การให้คะแนนสำหรับข้อคำถามเชิงบวก

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย
1.00 – 1.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.81 – 2.60	ไม่เห็นด้วย
2.61 – 3.40	ไม่แน่ใจ
3.41 – 4.20	เห็นด้วย
4.21 – 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

## เกณฑ์การให้คะแนนสำหรับข้อคำถามเชิงลบ

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย
1.00 – 1.80	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.81 – 2.60	เห็นด้วย
2.61 – 3.40	ไม่แน่ใจ
3.41 – 4.20	ไม่เห็นด้วย
4.21 – 5.00	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตารางที่ 33 ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นในเรื่องประเภทอาชญากรรมกับการใช้โทษประหารชีวิตนั้น กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า 1) ควรลงโทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมรุนแรง เช่น คดีฆ่าข่มขืน ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น เพื่อให้เกิดผลในการยับยั้งและป้องปรามอย่างเด็ดขาด โดยเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 73.5 เห็นด้วย มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 ไม่แน่ใจ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ไม่เห็นด้วยมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นต่อข้อความนี้  $(X) = 4.64$  อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

2) ควรลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น คดีปล้นทรัพย์ เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นดังนี้คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 54.0 เห็นด้วย มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 ไม่แน่ใจ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 4.39$  อยู่ในระดับเห็นด้วย

อย่างยิ่ง และ 3) ควรลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดคดีตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 54 เห็นด้วย มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของความเห็น ( $X$ ) = 4.53 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยคดีเกี่ยวกับ ทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าควรใช้การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดคดีดังกล่าว โดยไม่เห็นด้วย มีจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 เห็นด้วยว่าควรลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.39 อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย และกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ยังไม่เห็นด้วยว่า ควรลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดกลุ่มคดีอาญาที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น โดยไม่เห็นด้วย มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 15 เห็นด้วยมีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 และเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 2.60 อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย

จากข้อมูลดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าควรลงโทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดในกลุ่มคดีอาชญากรรมที่รุนแรง เช่น คดีข่มขืนฆ่า ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น คดีปล้นทรัพย์ กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศ เช่น ข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืนฆ่า เป็นต้น และกลุ่มคดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น และกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยที่จะให้ใช้โทษประหารชีวิตกับผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น และ กลุ่มคดีอาญาที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวสามารถแบ่งประเภทอาชญากรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าควรใช้โทษประหารชีวิตและไม่ควรใช้โทษประหารชีวิต ออกเป็น 2 ประเภท ตามลำดับ คือ 1. ประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมาก คือ กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น คดีปล้นทรัพย์ เป็นต้น กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา คดีข่มขืนฆ่า เป็นต้น และกลุ่มคดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น และ 2. ประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย คือ กลุ่มคดีเกี่ยวกับทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น และกลุ่มคดีอาญาที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น

### ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต

ตารางที่ 34 แสดงจำนวนและร้อยละของความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
โทษประหารชีวิตเป็น เครื่องมือที่ใช้ควบคุม ความประพฤติของ ประชาชนในสังคม	84 (42.0)	59 (29.5)	27 (13.5)	27 (13.5)	3 (1.5)
	(X) = 3.97		S.D. = 1.11		
ควรจะมีการใช้โทษ ประหารชีวิตในคดี อาชญากรรมที่มีลักษณะ รุนแรงและก่อให้เกิดผล เสียหายต่อประชาชนและ สังคม	118 (59.0)	68 (34.0)	7 (3.5)	6 (3.0)	1 (0.5)
	(X) = 4.48		S.D. = 0.75		

เห็นด้วยอย่างยิ่ง    เห็นด้วย    ไม่แน่ใจ    ไม่เห็นด้วย    ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
การลงโทษประหารชีวิต ควรกระทำด้วยความ รวดเร็วและให้เกิดความ ทุกข์ทรมานน้อยที่สุด	101 (50.5)	75 (37.5)	4 (2.0)	18 (19.0)	2 (1.0)
	(X) = 4.28		S.D. = 0.95		
การใช้โทษประหารชีวิต ขึ้นอยู่กับประเภทของ อาชญากรรม	101 (50.5)	82 (41.0)	7 (3.5)	8 (4.0)	2 (1.0)
	(X) = 4.36		S.D. = 0.81		
ควรมีการประหารชีวิต นักโทษต่อหน้าสาธารณะ- ชนเพื่อประโยชน์ในการ ข่มขวัญให้ผู้ที่จะกระทำ ผิด ไม่กล้ากระทำผิดใน ลักษณะเดียวกันอีก	52 (26.0)	36 (18.0)	16 (8.0)	65 (32.5)	31 (15.5)
	(X) = 3.07		S.D. = 1.47		
วิธีการลงโทษประหารชีวิต ในปัจจุบัน คือ การยิงเป้า เป็นวิธีที่เหมาะสมดีอยู่ แล้ว	39 (19.5)	67 (33.5)	50 (25.0)	39 (19.5)	5 (2.5)
	(X) = 3.48		S.D. = 1.09		

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน (ร้อยละ)	เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่แน่ใจ จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน (ร้อยละ)
---------	--	-------------------------------	-------------------------------	----------------------------------	---

วิธีการลงโทษประหารชีวิต ในปัจจุบันเป็นวิธีการที่ ทารุณโหดร้าย	15 (7.5)	33 (16.5)	58 (29.0)	78 (39.0)	16 (8.0)	(X) = 2.77 S.D. = 1.06
ควรจะมีการเปลี่ยนแปลง โทษประหารชีวิตจากวิธี การยิงเป้าเป็นวิธีการ อย่างอื่นเพื่อมิให้เกิดความ ทุกข์ทรมานและความ เจ็บปวดกับผู้ต้องโทษ	34 (17.0)	57 (28.5)	39 (19.5)	52 (26.0)	18 (9.0)	(X) = 3.19 S.D. = 1.25
การประหารชีวิตด้วยการ ฉีดยาพิษเข้าสู่ร่างกาย น่าจะเป็นวิธีการ ลงโทษที่เหมาะสมกว่า วิธีการยิงเป้า	48 (24.0)	60 (30.0)	44 (22.0)	30 (15.0)	18 (9.0)	(X) = 3.45 S.D. = 1.26
การลงโทษประหารชีวิต ด้วยวิธีฉีดยาพิษเป็นวิธี ที่ประหยัดค่าใช้จ่ายและ ไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ ทรมานต่อนักโทษ	44 (22.0)	56 (28.0)	60 (30.0)	32 (16.0)	8 (4.0)	(X) = 3.48 S.D. = 1.12
ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน (ร้อยละ)	เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่แน่ใจ จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน (ร้อยละ)	

การใช้โทษประหารชีวิต					
จะทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำผิด	73	78	37	11	1
ในลักษณะเช่นเดียวกัน	(36.5)	(39.0)	(18.5)	(5.5)	(0.5)
ไม่กล้ากระทำผิด					
		(X) = 4.06	S.D. = 0.90		
หากไม่มีการกำหนดโทษ					
ประหารชีวิตในสังคมไทย	113	64	21	1	1
แล้ว การประกอบ	(56.5)	(32.0)	(10.5)	(0.5)	(0.5)
อาชญากรรมรุนแรงจะ					
เพิ่มสูงขึ้น					
		(X) = 4.43	S.D. = 0.74		
เมื่อมีการลงโทษประหาร					
ชีวิตทำให้คนในสังคมพอใจ	86	88	19	5	2
เพราะผู้กระทำผิดสมควร	(43.0)	(44.0)	(9.5)	(2.5)	(1.0)
ได้รับการลงโทษเช่นนั้น					
		(X) = 4.26	S.D. = 0.81		
การลงโทษประหารชีวิต					
ผู้กระทำผิดช่วยลดความ	58	81	41	17	3
รู้สึกเคียดแค้นของญาติ	(29.0)	(40.5)	(20.5)	(8.5)	(1.5)
ของเหยื่ออาชญากรรม					
		(X) = 3.87	S.D. = 0.98		

	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ข้อความ	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)

โทษประหารชีวิตนำมา ซึ่งความพอใจแก่สังคม มากกว่าที่จะเป็น ประโยชน์ต่อสังคม	41 (20.5)	70 (35.0)	58 (29.0)	25 (12.5)	6 (3.0)	(X) = 3.58 S.D. = 1.04
การลงโทษประหารชีวิต จะช่วยลดงบประมาณ ของรัฐที่จะนำมาใช้ในการ แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด	41 (20.5)	82 (41.0)	46 (23.0)	23 (11.5)	8 (4.0)	(X) = 3.63 S.D. = 1.06
สภาพสังคมไทยใน ปัจจุบันยังจำเป็นที่ จะต้องมีการใช้โทษ ประหารชีวิตอยู่	104 (52.0)	82 (41.0)	6 (3.0)	5 (2.5)	3 (1.5)	(X) = 4.39 S.D. = 0.80

จากตารางที่ 34 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตในสังคมไทย สามารถแบ่งเกณฑ์คะแนนได้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย
1.00 – 1.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.81 – 2.60	ไม่เห็นด้วย
2.61 – 3.40	ไม่แน่ใจ
3.41 – 4.20	เห็นด้วย
เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย
4.21 – 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตารางที่ 34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตในประเทศไทย แบ่งออกเป็นกลุ่มความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวโทษประหารชีวิต ความคิดเห็นต่อวิธีการ



ลงโทษประหารชีวิต ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วิธีการประหารชีวิตและความคิดเห็นต่อประโยชน์ของการใช้โทษประหารชีวิต ซึ่งแสดงรายละเอียดในระดับความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าวได้ดังนี้

### 3.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวโทษประหารชีวิต

1) โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมความประพฤติของประชาชนในสังคม กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 เห็นด้วย มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 3.97 อยู่ในระดับเห็นด้วย 2) ควรจะมีการใช้โทษประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงและก่อให้เกิดผลเสียหายต่อประชาชนและสังคมมาก กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59.0 เห็นด้วย มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.48 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 3) การลงโทษประหารชีวิตควรกระทำด้วยความรวดเร็วและให้เกิดความทุกข์ทรมานต่อนักโทษน้อยที่สุด กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 เห็นด้วย มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.28 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง 4) การใช้โทษประหารชีวิตขึ้นอยู่กับประเภทอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 เห็นด้วย มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.36 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

### 3.2 ความคิดเห็นต่อวิธีการการลงโทษประหารชีวิต

1) ควรมีการประหารชีวิตนักโทษต่อหน้าสาธารณชนเพื่อประโยชน์ในการข่มขวัญให้ให้ผู้คิดจะกระทำผิด ไม่กล้ากระทำผิดในลักษณะเดียวกันอีก กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 เห็นด้วย มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 ไม่แน่ใจ

มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 15.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 3.07$  อยู่ในระดับไม่แน่ใจ 2) วิธีการลงทะเบียนประชากรชีวิตในปัจจุบันคือการยิงเป้าเป็นวิธีการที่เหมาะสมดีอยู่แล้ว กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 18 เห็นด้วย มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 3.48$  อยู่ในระดับเห็นด้วย 3) วิธีการลงทะเบียนในปัจจุบันเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 เห็นด้วย มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 2.77$  อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

### 3.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วิธีการประชากรชีวิต

1) ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงทะเบียนประชากรชีวิตจากวิธีการยิงเป้าเป็นวิธีการอื่น เพื่อมิให้เกิดความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดกับผู้ต้องโทษ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0 เห็นด้วย มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 3.19$  อยู่ในระดับไม่แน่ใจ 2) การประชากรชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเข้าสู่ร่างกายน่าจะเป็นวิธีการลงทะเบียนที่เหมาะสมกว่าวิธีการยิงเป้า กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 เห็นด้วย มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 3.45$  อยู่ในระดับเห็นด้วย 3) การลงทะเบียนประชากรชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารพิษเป็นวิธีที่ประหยัดค่าใช้จ่ายและไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานต่อนักโทษ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 เห็นด้วย มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 คน ไม่แน่ใจ มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น  $(X) = 3.48$  อยู่ในระดับเห็นด้วย

### 3.4 ความคิดเห็นต่อประโยชน์ของการใช้โทษประหารชีวิต

1) การใช้โทษประหารชีวิต จะทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำผิดในลักษณะเช่นเดียวกัน ไม่กล้ากระทำผิด กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 เห็นด้วย มีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.06 อยู่ในระดับเห็นด้วย

2) หากไม่มีการกำหนดโทษประหารชีวิตในสังคมไทยแล้ว การประกอบอาชญากรรมรุนแรงจะเพิ่มสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 เห็นด้วย มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.43 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

3) เมื่อมีการลงโทษประหารชีวิตทำให้คนในสังคมพอใจเพราะ ผู้กระทำผิดสมควรได้รับโทษเช่นนั้น กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 เห็นด้วย มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 19 คน คิดเป็น ร้อยละ 9.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.26 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

4) การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดช่วยลดความรู้สึกเคียดแค้นของญาติของเหยื่ออาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 เห็นด้วย มีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 3.87 อยู่ในระดับเห็นด้วย

5) โทษประหารชีวิตนำมาซึ่งความพอใจแก่สังคมมากกว่าที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคมกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 เห็นด้วย มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 3.58 อยู่ในระดับเห็นด้วย

6) การลงโทษประหารชีวิตจะช่วยลดงบประมาณของรัฐที่จะนำมาใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 เห็นด้วย มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 3.63 อยู่ในระดับเห็นด้วย

7) สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่

กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 เห็นด้วย มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 ไม่แน่ใจ มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ไม่เห็นด้วย มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น ( $X$ ) = 4.39 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

### 3.5 ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต

ตารางที่ 35 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิตและการไม่เปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
เปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต (จากวิธียิงเป้าเป็นวิธีการอื่น)	114	57.0
ไม่เปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต (ใช้วิธียิงเป้าเหมือนเดิม)	79	39.5
ไม่แสดงความคิดเห็น	7	3.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 35 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่จะให้เปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต (จากการยิงเป้าเป็นวิธีการอย่างอื่น) มีจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 ไม่เปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต (ใช้วิธียิงเป้าเหมือนเดิม) มีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 40 และไม่แสดงความคิดเห็น มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5

จากข้อมูลดังกล่าว วิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ร้อยละ 56.5 เห็นว่าควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต (จากวิธียิงเป้าเป็นวิธีการอย่างอื่น) รองลงมาคือใช้วิธียิงเป้าเหมือนเดิม ซึ่งจากความคิดเห็นที่ต้องการเปลี่ยนแปลงการลงทะเบียนอาหารชีวิตไปนั้น น่าจะมาจากกระแสเรื่องสิทธิมนุษยชน ประกอบกับมองว่าการลงทะเบียนอาหารชีวิตด้วยการยิงเป้าเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย จึงส่งผลต่อความคิดเห็นของประชาชนให้มีความต้องการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิตไปจากเดิม

### 3.6 ความคิดเห็นต่อรูปแบบ วิธีการลงทะเบียนอาหารชีวิต

ตารางที่ 36 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างกับความประสงค์ในการใช้วิธีการ  
 ประหารชีวิตด้วยวิธีต่าง ๆ

วิธีการประหารชีวิต	จำนวน	ร้อยละ
ฉีดสารพิษ	100	50.0
ยิงเป้า	79	39.5
แขวนคอ	6	3.0
เก้าอี้ไฟฟ้า	5	2.5
วิธีการเช่นเดียวกับวิธีที่นักโทษกระทำต่อ เหยื่ออาชญากรรม	2	1.0
จำคุกตลอดชีวิต (จนเสียชีวิต)	1	0.5
ไม่แสดงความคิดเห็น	7	3.5
รวม	200	100.0

จากตารางที่ 36 พบว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการให้ประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดสารพิษ มี  
 จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ต้องการให้ประหารชีวิตด้วยวิธีการยิงเป้า มีจำนวน  
 79 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 ต้องการให้ประหารชีวิตด้วยวิธีแขวนคอ มีจำนวน 6 คน คิดเป็น  
 ร้อยละ 3.0 ต้องการให้ประหารชีวิตด้วยวิธีการใช้เก้าอี้ไฟฟ้า มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5  
 ต้องการให้ประหารชีวิตด้วยวิธีการเช่นเดียวกับที่นักโทษกระทำต่อเหยื่ออาชญากรรม มีจำนวน 2  
 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ต้องการให้ประหารชีวิตโดยใช้วิธีการจำคุกตลอดชีวิต (จนเสียชีวิต) มี  
 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 และไม่ขอแสดงความคิดเห็น จำนวน 7 คน

จากข้อมูลที่ศึกษาดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีความ  
 ต้องการให้ประหารชีวิตนักโทษด้วยวิธีการฉีดสารพิษมากกว่าการใช้วิธีการอื่น ๆ ซึ่งจากผลการ  
 ศึกษานี้สอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

เกี่ยวกับวิธีการใช้โทษประหารชีวิตของมหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ (2543) จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,092 ราย ซึ่งปรากฏว่า สวนใหญ่ร้อยละ 55.4 เห็นด้วยที่จะให้ประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดสารพิษ และจากการสำรวจความคิดเห็นประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการ ลงโทษประหารชีวิตระหว่างวันที่ 14 กุมภาพันธ์ – 10 มีนาคม พ.ศ.2543 ของมหาวิทยาลัยมหิดลจากกลุ่มตัวอย่าง 984 ราย ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.5 เห็นด้วยกับวิธีการ ฉีดสารพิษ ข้อมูลของผู้วิจัยที่ศึกษานี้ยังสอดคล้องและสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิต ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต จากวิธีการยิงเป้าเป็นวิธีการฉีดสารพิษ เมื่อวันที่ 31 มกราคม พ.ศ.2544 ด้วย

### 3.7 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเภทคดีที่เห็นว่าควรใช้โทษประหารชีวิตมากที่สุด

ตารางที่ 37 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับกลุ่มคดีที่เห็นว่าควรใช้โทษประหารชีวิตมากที่สุด

กลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด	จำนวน	ร้อยละ
ฆ่าผู้อื่น	106	53.0
ข่มขืนกระทำชำเรา	42	21.0
ข่มขืนฆ่า	22	11.0
ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า	21	10.5
ปล้นทรัพย์	5	2.5
ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ	2	1.0
คดีอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ	2	1.0
<b>รวม</b>	<b>200</b>	<b>100.0</b>

จากตารางที่ 37 พบว่า กลุ่มคดีฆ่าผู้อื่นเป็นกลุ่มคดีที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 53.0 คดีข่มขืนกระทำชำเรา กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 กลุ่มคดีข่มขืนฆ่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 กลุ่มคดียาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 กลุ่มคดีปล้นทรัพย์ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 กลุ่มคดีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 และกลุ่มคดีอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาจะเห็นได้ว่า กลุ่มคดีที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นโดยส่วนใหญ่ว่าเป็นกลุ่มคดีที่ควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุดคือ กลุ่มคดีฆ่าผู้อื่น ซึ่งจัดว่าเป็นประเภทคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ กลุ่มคดีที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าจะควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเราและกลุ่มคดีข่มขืนฆ่าตามลำดับ ซึ่งจัดว่าเป็นประเภทคดีความผิดต่อชีวิต ร่างกาย

### 3.8 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

ส่วนนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ซึ่งจากข้อมูลที่ได้ศึกษาปรากฏรายละเอียด ดังนี้

- (1) การพิจารณาคดีใช้โทษประหารชีวิตกับผู้ใด ควรมีการพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบเพราะหากประหารชีวิตผิดคน หรือประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ไปแล้ว ก็ไม่สามารถเอาชีวิตกลับคืนมาได้
- (2) การลงโทษประหารชีวิตควรกระทำด้วยความเป็นธรรม การที่จะได้ตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษควรมีหลักฐานที่ชัดเจนว่ากระทำผิดจริง ไม่ผิดตัว ไม่ใช่จับผู้บริสุทธิ์มาทำการประหารชีวิต (เป็น “แพะ”)
- (3) การลงโทษประหารชีวิต หากปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิดจริง มีพยานหลักฐานชัดเจนควรดำเนินการประหารด้วยความรวดเร็ว
- (4) กระบวนการยุติธรรม ควรมีการตรวจสอบให้รอบคอบ ให้ความเป็นธรรมกับนักโทษมากที่สุด
- (5) ควรมีการประหารชีวิตให้มากขึ้นเพราะปัจจุบันมีการประหารน้อย และผู้ที่ได้รับโทษประหารต่อมาได้ลดหย่อนโทษ ทำให้การบังคับใช้โทษไม่เด็ดขาด

(6) การประหารชีวิตควรกระทำต่อหน้าสาธารณชนบ้าง เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้และเป็นการข่มขวัญผู้คิดจะกระทำผิดลักษณะเดียวกัน

(7) ก่อนประหารชีวิตควรมีการประชาสัมพันธ์ แจ้งให้ประชาชนทั่วไปทราบด้วย ซึ่ง

อาจมีการถ่ายทอดทางโทรทัศน์ เพื่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อโทษและเป็นการยืนยันว่าได้มีการประหารชีวิตผู้กระทำผิดดังกล่าว จริง

(8) ไม่ควรมีการลดโทษ หรืออภัยโทษให้นักโทษประหารชีวิตบ่อยครั้งเกินไป เพราะข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่าการลดโทษให้มาก จนจำนวนนักโทษที่ประหารชีวิตจริง ๆ มีน้อย ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะส่งผลให้มุมมองในเรื่องการบังคับใช้โทษประหารชีวิต ดูไม่ศักดิ์สิทธิ์ และผู้คิดจะกระทำผิดเกิดความไม่เกรงกลัว โดยมีความหวังว่าสามารถที่จะรอดชีวิตได้ ทำให้บทลงโทษประหารชีวิตที่กำหนดไว้ใช้ไม่ได้ผล

(9) บทลงโทษในบางกลุ่มคดียังไม่รุนแรงและเด็ดขาดควรจะมีการเพิ่มโทษให้นักขึ้น เช่น ลงโทษประหารชีวิตสำหรับกลุ่มคดีที่ทำลายเศรษฐกิจของประเทศชาติ พวกทุจริตต่อหน้าที่ที่ส่งผลเสียหายต่อผลประโยชน์ของประชาชน ทั้งนี้เพราะในสังคมไทยยังมีอาชญากรรมและการกระทำผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมอยู่บ่อยๆ จึงควรแก้ไขกฎหมายดังกล่าวให้มีความเข้มงวดและเด็ดขาดขึ้น เพื่อเป็นการป้องปรามอาชญากรรมอย่างเด็ดขาด ซึ่งอาจทำให้สถิติคดีอาชญากรรมที่รุนแรงลดลงและทำให้สังคมมีความสงบสุขมากขึ้น

#### ส่วนที่ 4 การสัมภาษณ์ชาวกรุงเทพมหานครกลุ่มตัวอย่างในหัวข้อ ทศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ในการเก็บข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างในเรื่องทศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ประชาชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นญาติของนักโทษประหารชีวิต และญาติของเหยื่ออาชญากรรม (ผู้ถูกทำร้ายในคดีอาญา) รวม 5 ราย ซึ่งการสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นญาติของนักโทษที่ต้องโทษประหารชีวิต (กรณีศาลชั้นต้นพิพากษาให้ประหารชีวิต) และอยู่อาศัยในเขตกรุงเทพฯ จำนวน 3 ราย โดยผู้วิจัยได้เข้าไปเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาตินักโทษที่ไปเยี่ยมนักโทษประหารชีวิตที่เรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี และกลุ่มที่เป็นญาติของเหยื่ออาชญากรรม (ผู้ถูกทำร้ายในคดีอาญา) ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพฯ จำนวน 2 ราย โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอีกส่วนหนึ่ง โดยผ่านการตรวจสอบ แก้วไข และเพิ่มเติมจากอาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้ว โดยมีข้อคำถามส่วนใหญ่เหมือนกับแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลเชิงปริมาณเป็นแนวทาง และได้เพิ่มเติมคำถามการสัมภาษณ์ที่จะมีรายละเอียดของข้อมูลในเชิงลึกอีก ซึ่งผลการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

##### 4.1 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิต



## กรณีศึกษาที่ 1

นาง สมศรี (นามสมมติ)

ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์

อายุ 61 ปี ประกอบอาชีพแม่บ้าน จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกี่ยวข้อง  
โดยเป็นแม่ของนักโทษประหารชีวิต

ข้อหาที่นักโทษกระทำผิด

กระทำผิดคดี จำหน่ายยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จำนวน 20,000 เม็ด

ข้อมูลภูมิหลังของนักโทษ

ผู้ให้สัมภาษณ์ ให้สัมภาษณ์ว่า นักโทษเป็นบุตรชายคนที่ 4 ซึ่งมีอายุ 33 ปี จบการ  
ศึกษาอนุปริญญา ก่อนถูกจับกุมตัวดำเนินคดีและถูกตัดสินประหารชีวิตนั้น ประกอบอาชีพเป็น  
ก๊วกที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งที่เขตอุดมสุข นักโทษสมรสแล้ว มีบุตร 2 คน เป็นชาย 1 คน และ หญิง  
1 คน ความประพฤติส่วนตัวของนักโทษ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มสุรา และไม่เคยมีประวัติการกระทำ  
ผิดมาก่อน

พฤติการณ์ของการกระทำผิดนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบมาว่าบุตรชายได้แอบคบกับ  
ผู้หญิงคนหนึ่งและมีความสัมพันธ์กัน และได้ชักชวนให้บุตรผู้ให้สัมภาษณ์จำหน่ายยาเสพติด จน  
ต่อมาทราบอีกครั้งว่าบุตรผู้ให้สัมภาษณ์ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวพร้อมด้วยยาเสพติด  
(ยาบ้า) จำนวน 20,000 เม็ด เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน พ.ศ.2542 บุตรชายผู้ให้สัมภาษณ์  
ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหาและถูกนำตัวขึ้นฟ้องศาลจนกระทั่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษ  
ประหารชีวิต

ผู้วิจัยถามความรู้สึกของผู้ให้สัมภาษณ์ในขณะที่ทราบว่าบุตรถูกจับกุมตัว ซึ่งผู้ให้  
สัมภาษณ์กล่าวว่า ตกใจมากและไม่เชื่อว่าบุตรชายของตนจะกระทำผิดดังกล่าว และเมื่อสอบถาม  
ความรู้สึกเมื่อทราบว่าบุตรชายของตนถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์ถึงกับเป็นลม  
และหมดสติ

ความคิดเห็นต่อกระบวนการยุติธรรม ผู้ให้สัมภาษณ์มีความรู้สึกที่เกิดขึ้นและเป็นสิ่ง  
ที่คาใจอยู่ตลอดคือ รู้สึกว่ากระบวนการยุติธรรมยังไม่ให้ความยุติธรรมกับบุตรของตน ตัดสิน  
ลงโทษที่รุนแรงเกินไป และกล่าวว่าบุตรของตนไม่ได้ไปฆ่าผู้ใด และไม่เชื่อว่าจะกระทำผิดดังกล่าว  
ตามที่ถูกกล่าวหา แต่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้แสดงความคิดเห็นว่า ถ้าหากบุตรชายของตนกระทำผิด  
โดย จำหน่ายยาเสพติด (ยาบ้า) จริง ก็ยอมรับและถือว่าเป็นการชดใช้กรรมที่ได้ทำไว้และได้ทำใจ  
ไว้แล้ว ปัจจุบันแม้บุตรชายจะยังไม่ถูกประหารชีวิตจริง แต่ผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นในด้านจิตใจผู้ให้  
สัมภาษณ์มีความกังวลใจอยู่ตลอดเวลา กลัวว่าหากถึงขั้นที่สุดแล้วบุตรชายจะถูกประหารชีวิต จะ  
ต้องสูญเสียบุตรชายไป ทั้ง ๆ ที่ บุตรชายของตนไม่เคยกระทำผิดและมีความประพฤติดีมาตลอด  
แต่ต้องมาผิดพลาดเพราะเห็นประโยชน์เรื่องเงินทองและคบคนชั่ว

ผลกระทบด้านครอบครัว ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รับความลำบากยิ่งขึ้นเพราะต้องรับ  
ภาระเลี้ยงหลาน (บุตรของบุตรชาย) เพราะรายได้จากบุตรชายที่เคยให้กับหลาน หรือเคยให้เพื่อ  
จุนเจือครอบครัวก็ไม่ได้รับ และผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าความรู้สึกของหลานทั้งสองคนคงจะเสียใจ  
และบอบช้ำมากที่ต้องเสียบิดาของตนไป และไม่รู้ว่าจะมีผลต่อด้านจิตใจของเด็กไปอีกนานเท่าใด  
เมื่อเติบโตขึ้นในสังคม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นด้วยว่าในสังคมไทย  
ควรให้มีบทลงโทษประหารชีวิตคงไว้ต่อไปเพราะหากไม่มีบทกำหนดโทษประหารชีวิต สังคมไทย  
อาจมีอาชญากรรมรุนแรงเกิดขึ้นมากและคงไม่มีความสุข ในปัจจุบันถึงแม้จะมีบทลงโทษ  
ประหารชีวิตอยู่ บ้านเมืองก็ยังมีผู้ที่ก่อคดี ฆ่า ฆ่าข่มขืน หรือความผิดร้ายแรงอยู่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนักโทษนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็น  
ว่า วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันคือการยิงเป้า เป็นวิธีการที่ไม่ทารุณ หากผู้กระทำผิดได้  
กระทำผิดในพฤติกรรมที่โหดร้าย ทารุณ โทษประหารด้วยวิธีการยิงเป้าก็เหมาะสมดี แต่หากเป็น  
ไปได้ ในกรณีเป็นคดีที่กำหนดโทษประหารชีวิต ซึ่งนักโทษรู้สำนึกในความผิด และนักโทษไม่ได้  
เป็นอาชญากรโดยอาชีพหรือโดยสันดานก็ควรประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเพื่อให้เสียชีวิต  
อย่างสงบ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต ควรประหารชีวิตหากเป็นกรณีคดีที่  
โหดร้าย ทารุณ เช่น ฆ่ายกครัว ฆ่าข่มขืน ควรมีการให้ประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะเพื่อมิให้  
บุคคลที่คิดจะกระทำผิดแบบเดียวกันเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำผิด และทำให้โทษประหารชีวิต

นำเกรงขาม นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า เรื่องยาเสพติด (ยาบ้า) เป็นเรื่องที่รุนแรงอย่างยิ่ง ยาบ้าทำลายครอบครัวให้แตกสลาย ทำลายจิตใจของผู้ใกล้ชิดหากไม่เกิดขึ้นกับผู้ใด หรือครอบครัวของผู้ใดแล้วก็คงไม่มีความรู้สึกที่เทียบเท่ากับความรู้สึกของผู้ให้สัมภาษณ์ที่ได้รับอยู่ในขณะนี้ รัฐบาลควรริบดำเนินการปราบปรามและกำจัดพวกยาบ้าให้หมดสิ้นไป เพื่อประชาชนคนอื่น จะได้ไม่ต้องมาเสียใจเหมือนกับผู้ให้สัมภาษณ์ที่ต้องมาทนทุกข์ทรมานทางจิตใจ เผื่อว่าบุตรชายของตนจะถูกประหารชีวิตเมื่อใด

## กรณีศึกษาที่ 2

นาย สมชาย (นามสมมติ)

ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์

อายุ 35 ปี ประกอบอาชีพธุรกิจขายอาหารและธุรกิจที่ดิน จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เกียวข้องโดยเป็นบุตรชายของนักโทษประหารชีวิต

ข้อหาที่นักโทษกระทำผิด

นักโทษประหารชีวิต กระทำผิดคดี ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

ข้อมูลภูมิหลังของนักโทษ

ผู้ให้สัมภาษณ์ให้สัมภาษณ์ว่า นักโทษประหารชีวิตเป็นบิดา อายุ 60 ปี จบการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย ก่อนถูกจับกุมตัวดำเนินคดีและถูกตัดสินประหารชีวิตนั้น ประกอบอาชีพธุรกิจขายอาหาร และธุรกิจที่ดิน นักโทษมีภรรยาและบุตรรวมผู้ให้สัมภาษณ์ จำนวน 4 คน ผู้ให้สัมภาษณ์เป็นบุตรคนแรก ความประพฤติส่วนตัวของนักโทษ ไม่ดีมีสุรา เป็นคนร่าเริง และไม่เคยมีประวัติการกระทำผิดมาก่อน

พฤติการณ์ของการกระทำผิด ผู้ให้สัมภาษณ์เล่าว่าบิดาประกอบธุรกิจขายอาหาร ธุรกิจที่ดินและปล่อยเงินกู้ ซึ่งเหตุที่เกิดขึ้นคือ คู่กรณี (ผู้เสียชีวิต) ได้กู้ยืมเงินและค้างชำระหนี้เงินจำนวน 20 ล้านบาท จึงได้ชำระหนี้โดยใช้เป็นที่ดินที่ต่างจังหวัด แต่ปรากฏว่าคู่กรณีกลับโกหก โดยชำระหนี้เป็นที่ดินไม่เต็มจำนวนที่ตกลงที่จะชำระหนี้ไว้ ซึ่งทำให้บิดาผู้ให้สัมภาษณ์หลงเชื่อ ต่อมาเมื่อทราบเรื่องก็ทวงถามเรื่องนี้ แต่คู่กรณีไม่ยอมจึงมีการทะเลาะกันและได้กล่าววาทะ

ไม่สุภาพต่อบิดาผู้ให้สัมภาษณ์ และในที่สุดบิดาของผู้ให้สัมภาษณ์ ทนไม่ไหวจึงได้ใช้อาวุธปืนยิง คู่กรรมและลูกของคู่กรรมเสียชีวิต จำนวน 2 คน และต่อมาได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัว ดำเนินคดี เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน 2543 เหตุเกิดที่บริเวณศาลอาญากรุงเทพใต้ และในที่สุดศาลชั้นต้นก็ตัดสินลงโทษประหารชีวิต บิดาผู้ให้สัมภาษณ์ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม ผู้ให้สัมภาษณ์ได้แสดงความคิดเห็นว่า กระบวนการยุติธรรมได้ตัดสินลงโทษประหารชีวิตบิดาผู้ให้สัมภาษณ์นั้นไม่ยุติธรรม เพราะบิดาของผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ได้เป็นคนชั่วร้าย ไม่ได้เอาเปรียบผู้ใดและไม่เคยโกงผู้ใด ทำมาหากินอย่างสุจริต ซึ่งการกระทำที่ทาลงไปเป็นเพราะถูกคนอื่น (ผู้เสียชีวิต) โกง เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อทราบว่าบิดาถูกตัดสินประหารชีวิต มีความรู้สึกตกใจ เครียด มีความกังวลใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในครอบครัวทุกคน และมารดา ครอบครัวต้องประสบกับปัญหาทางด้านธุรกิจ การค้าอย่างมาก ผู้ให้สัมภาษณ์จะขอยื่นอุทธรณ์ ฎีกา จนถึงที่สุดเพื่อที่จะให้บิดาไม่ต้องถูกประหารชีวิต ในความรู้สึกและความคิดเห็นของบิดาของผู้ให้สัมภาษณ์ บิดาผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้กำลังใจกับทุกคนในครอบครัวว่าไม่ต้องเป็นห่วงเพราะบิดาเองก็ทำใจไว้แล้วขอยอมรับผลกรรม และการตัดสินของกระบวนการยุติธรรม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์ได้แสดงความคิดเห็นว่าโทษประหารชีวิตควรมีอยู่ในสังคมไทยต่อไป ไม่ควรยกเลิก เพราะในสังคมไทยยังมีอาชญากรรมที่รุนแรงเกิดขึ้นอยู่ และการกระทำของอาชญากรยังมีความทารุณ โหดร้าย และสร้างความเสียหายแก่สังคมประเทศชาติอย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องยาเสพติด (ยาบ้า) เป็นเรื่องร้ายแรงต้องมีบทลงโทษประหารชีวิตคงไว้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการประหารชีวิตนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าควรเปลี่ยนแปลงเป็นวิธีการฉีดสารพิษเพราะเป็นวิธีการที่ไม่รุนแรงและทันสมัย เพราะว่าถึงอย่างไรก็ตามไม่ว่าจะใช้วิธีใดผู้ถูกประหารก็ต้องเสียชีวิตอยู่แล้ว

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อกระบวนการยุติธรรม ผู้ให้สัมภาษณ์ได้แสดงความคิดเห็นและมีข้อเสนอแนะในเรื่องการลงโทษว่า กระบวนการยุติธรรมทุกส่วน เริ่มตั้งแต่ตำรวจเป็นต้นมา จนถึงศาล ควรมีการดำเนินการอย่างละเอียดรอบคอบ พิจารณาพยานหลักฐานและเหตุผล ว่าคนที่จะประหารชีวิตนั้น มีเหตุที่สมควรจะประหารชีวิตหรือไม่ เป็นเพราะสันดาน ความ

ชั่วร้าย มีประวัติการกระทำผิดที่ซ้ำซาก ทำความเสียหายให้แก่สังคมหรือประเทศชาติมากน้อย  
อย่างไร กระทำผิดด้วยเจตนาหรือไม่อย่างไร

### กรณีศึกษาที่ 3

นาย สมศักดิ์ (นามสมมติ)

ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์

อายุ 39 ปี ประกอบอาชีพธุรกิจขายอาหาร จบการศึกษาระดับปริญญาตรี  
เกี่ยวข้องโดยเป็นบุตรชายของนักโทษประหารชีวิต

ข้อหาที่นักโทษกระทำผิด

นักโทษประหารชีวิต กระทำผิดคดี ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

ข้อมูลภูมิหลังของนักโทษ

ผู้ให้สัมภาษณ์ ให้สัมภาษณ์ว่า นักโทษประหารชีวิตเป็นบิดา อายุ 64 ปี จบการ  
ศึกษาประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนถูกจับกุมตัวดำเนินคดีและถูกตัดสินประหารชีวิตนั้นประกอบ  
อาชีพธุรกิจร้านอาหารอยู่ที่ตลิ่งชัน นักโทษมีภรรยาและบุตรรวมผู้ให้สัมภาษณ์ จำนวน 3 คน ผู้ให้  
สัมภาษณ์เป็นบุตรคนแรก ความประพฤติส่วนตัวของนักโทษ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มสุรา เป็นคนเงียบ  
ขรึม และไม่เคยมีประวัติการกระทำผิดมาก่อน

พฤติการณ์ของการกระทำผิดนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์เล่าว่า คู่กรณี (ผู้เสียชีวิต) ได้ไปซื้อ  
บ้านจากบิดาของผู้ให้สัมภาษณ์ ตกลงซื้อเรียบร้อย ต่อมาได้มีการทะเลาะกันและคู่กรณีมาทวงหนี้  
กับผู้ให้สัมภาษณ์ ว่าบิดาค้างชำระหนี้คู่กรณีอยู่ 4,000 บาท ต่อมาจึงมีการทะเลาะกันกับบิดา  
ของผู้ให้สัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าไม่เห็นเหตุการณ์แต่ทราบภายหลังว่ามีญาติของคู่กรณี  
มาแจ้งความกับเจ้าพนักงานตำรวจว่าบิดาผู้ให้สัมภาษณ์ได้ฆ่าคู่กรณี (ผู้เสียชีวิต) เหตุเกิดที่  
บริเวณตลาดบางลำภู เมื่อประมาณเดือนมิถุนายน ปี พ.ศ.2540 และต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจึง  
มีหมายจับและจับกุมตัวบิดาของผู้ให้สัมภาษณ์ไปดำเนินคดีตามกฎหมาย จนกระทั่งเมื่อประมาณ  
ปลายเดือนธันวาคม พ.ศ.2543 ศาลชั้นต้นได้ตัดสินประหารชีวิตบิดาของผู้ให้สัมภาษณ์

ผลกระทบที่ได้รับสิ่งแรกเมื่อทราบว่าบิดาถูกตัดสินประหารชีวิต คือ ในเรื่องจิตใจ มีความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะมารดาและน้องของผู้ให้สัมภาษณ์ต่างก็ไม่เชื่อว่าบิดาเป็นผู้ทำการฆาตกรรมดังกล่าวตามที่ถูกกล่าวหาและเชื่อว่าบิดาของตนเป็นผู้บริสุทธิ์

ความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม ความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์มองว่ากระบวนการยุติธรรมยังไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับบิดาของตน โดยเฉพาะในขั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนยังรวบรวมหลักฐานไม่ชัดเจนและไม่น่าเชื่อถือ ผู้ให้สัมภาษณ์ไม่มั่นใจในกระบวนการยุติธรรมและจะขอต่อสู้คดีให้บิดาจนถึงที่สุด เพราะเชื่อว่าบิดาไม่ได้เป็นผู้กระทำผิดและบิดาของตนเองก็ยืนยันว่าไม่ได้กระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นว่า ในสังคมไทยสมควรที่จะให้มีการลงโทษประหารชีวิตต่อไป เพราะยังมีการกระทำผิดที่ทารุณและมีความรุนแรง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สังคมอยู่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตนั้น การลงโทษประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าเป็นวิธีการที่ดีอยู่แล้ว หากจะเปลี่ยนเป็นการใช้โทษประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษดูจะเป็นวิธีการที่ไม่น่าเกรงขามสำหรับผู้ที่กระทำผิดเพราะผู้กระทำผิดอาจคิดว่าถึงกระทำผิดอย่างไรก็ไม่ทรมานและไม่รุนแรง เสียชีวิตแบบสงบ ดังนั้นจึงไม่ควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิตและในกรณีคดีบางประเภทที่มีลักษณะรุนแรง เช่น ฆ่าข่มขืน ผู้ผลิต จำหน่ายยาบ้ารายใหญ่ พวกนี้ควรมีการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะและรัฐบาลควรมีการดำเนินการเป็นคดีตัวอย่างสักกระยะหนึ่ง แต่ไม่ต้องกระทำทุกคนดีและไม่ต้องทำบ่อย เชื่อว่าการกระทำผิดคดีร้ายแรงในลักษณะดังกล่าวคงจะลดน้อยลงไปและอาจส่งผลทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อผู้ที่คิดจะกระทำผิดในลักษณะดังกล่าว บ้านเมือง คงจะสงบสุขยิ่งขึ้น และรัฐบาลควรมีการดำเนินการอย่างจริงจัง โดยเฉพาะเรื่องยาเสพติด (ยาบ้า) หากไม่ใช้มาตรการเด็ดขาดรุนแรงได้ตอบแล้ว การกระทำผิดดังกล่าวคงมีอยู่ต่อไปและมีแนวโน้มจะมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนไม่สามารถจะควบคุมและป้องกันได้

#### 4.2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของเหยื่ออาชญากรรม

##### กรณีศึกษาที่ 1

นาง สุดา (นามสมมติ)

ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์

อายุ 40 ปี ประกอบอาชีพแม่บ้าน จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เกี่ยวข้องกับ  
เหยื่ออาชญากรรมคือ เป็นภรรยาของเหยื่ออาชญากรรม (ผู้เสียชีวิต)

พฤติการณ์การถูกทำร้าย

คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงสามีผู้ให้สัมภาษณ์เสียชีวิต

ข้อมูลภูมิหลังของเหยื่ออาชญากรรม

ผู้ให้สัมภาษณ์ ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้เสียชีวิตเป็นสามีแต่งงานอยู่ด้วยกันมานาน 8 ปี มี  
บุตรด้วยกัน 2 คน อายุ 10 ขวบ กับ 6 ขวบ สามีประกอบธุรกิจส่วนตัว และปล่อยเงินกู้

พฤติการณ์ที่เกิดขึ้น สามีถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงเสียชีวิตขณะที่ออกไปติดต่อธุรกิจที่  
ฝั่งธนบุรี เมื่อเดือนมกราคม ปี พ.ศ.2539 ซึ่งเชื่อว่าจะมีสาเหตุมาจากการค้างชำระหนี้เงินกู้ยืม  
จากสามีผู้ให้สัมภาษณ์ ต่อมาคนร้ายได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวได้ และทราบว่าคุณตัดสิน  
ลงโทษประหารชีวิต

ผลกระทบที่เกิดขึ้นในช่วงที่สามีผู้ให้สัมภาษณ์เสียชีวิต ชีวิตผู้ให้สัมภาษณ์เหมือน  
สิ้นหวังเพราะไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป และลูกยังเล็กอยู่ ประกอบกับทางด้านธุรกิจก็ไม่มีคน  
ช่วยเหลือดำเนินการต้องหยุดไป ได้รับความเดือดร้อนอย่างมากโดยเฉพาะความรู้สึกที่ต้อง  
สูญเสียสามีและความรู้สึกที่ลูกๆ ต้องมากำพร้าบิดาตั้งแต่ยังเด็ก ผู้ให้สัมภาษณ์ร้องไห้และกล่าว  
ต่อว่าสามีเป็นคนดี มีความประพฤติเรียบร้อย ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกับผู้ใดและไม่เคยทำร้ายและ  
กลั่นแกล้งผู้ใด ซึ่งไม่น่าจะต้องมาถูกทำร้ายโดยการกระทำถึงขั้นต้องฆ่ากันขนาดนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์บอกว่าสมควรมีการ  
ลงโทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดที่มีลักษณะร้ายแรงอยู่ต่อไป ไม่ควรมีการยกเลิกโทษ  
ประหารชีวิตตราบดีที่สังคมไทยยังมีการกระทำผิดในลักษณะที่รุนแรง ทารุณ โหดร้ายอยู่และ  
นอกจากนี้บุคคลที่ทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (ฆ่าผู้อื่น) หรือฆ่าข่มขืน การกระทำที่ก่อให้เกิด  
ความเสียหายต่อสังคมประเทศชาติอย่างร้ายแรง เช่น เรื่องยาเสพติด ควรจะต้องลงโทษประหาร

ชีวิตเพื่อเป็นการใช้หนี้กรรมที่ได้กระทำต่อผู้อื่น เพราะบุคคลที่ทำผิดไม่มีสิทธิที่จะมาทำร้ายหรือฆ่าผู้อื่นได้อย่างตามใจ ผู้กระทำผิดสมควรได้รับโทษถึงแก่ความตายเช่นเดียวกัน แม้ว่าในความเป็นจริงนั้นจะไม่ได้ขาดใช้ให้ชีวิตสามีของผู้ให้สัมภาษณ์กลับคืนมาได้แต่ก็ควรที่จะลงโทษประหารชีวิตเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างที่จะให้คนคิดจะฆ่าใครก็ทำได้ง่าย ๆ ไม่กลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง ถือว่าเป็นการตัดคนชั่วออกจากสังคม เพราะหากถูก ภรรยาของบุคคลใด ๆ ได้รับผลการกระทำเช่นเดียวกับผู้ให้สัมภาษณ์ที่ถูกกระทำแล้ว คงต้องเสียใจและมีความทุกข์ทรมานในความรู้สึกเป็นอย่างยิ่ง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ควรเปลี่ยนแปลงใช้วิธีการยิงเป้าจะดีที่สุด เพราะลักษณะวิธีการทำให้เกิดความน่าเกรงขามและรวดเร็ว หากให้ใช้วิธีอื่น เช่น เปลี่ยนเป็นการฉีดยาพิษ ยังทำให้มีความรู้สึกว่าการรับโทษของผู้กระทำผิดนั้นไม่สาสมกับการกระทำที่ผู้กระทำผิดได้กระทำต่อบุคคลและครอบครัวของผู้ได้รับผลร้ายจากการกระทำ สังคมควรได้ตอบกับบุคคลที่กระทำผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายและความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด และเพื่อให้เกิดความยำเกรงต่อโทษประหารชีวิตคนที่ชั่วร้ายและกระทำการทารุณ โหดร้าย จริง ๆ ควรประหารชีวิตทุกคน ไม่ควรให้มีการลดหย่อนผ่อนโทษ และการประหารชีวิตหากกระทำได้ควรกระทำต่อหน้าสาธารณชน เพื่อจะได้ประจานบุคคลที่เป็นคนชั่วสร้าง ความทุกข์ทรมานและความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น เพื่อให้ผู้ที่คิดจะกระทำผิดในลักษณะเดียวกันเกรงกลัวต่อผลของการกระทำ

## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

### กรณีศึกษาที่ 2

นาง วรณ (นามสมมติ)

ข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้สัมภาษณ์



อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพค้าขาย จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีบุตรรวม 2 คน เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรม คือ เป็นมารดาของเหยื่ออาชญากรรม (ผู้เสียชีวิต)

พฤติการณ์การที่ถูกทำร้าย

บุตรสาวถูกฆ่าข่มขืน

ข้อมูลภูมิหลังของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่ออาชญากรรม เป็นบุตรสาวคนเดียวของผู้ให้สัมภาษณ์ มีอายุ 10 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 4

พฤติการณ์ที่เกิดขึ้น บุตรสาวผู้ให้สัมภาษณ์ถูกคนร้ายฆ่าข่มขืนขณะเดินทางกลับบ้าน เหตุเกิดที่เขตรังสิต เมื่อปี พ.ศ.2538 และต่อมาคนร้ายได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวดำเนินคดี และทราบว่าถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต

ผลกระทบต่อความรู้สึกครั้งแรกเมื่อทราบว่าบุตรสาวเสียชีวิต ไม่สามารถจะบรรยายออกมาได้และไม่อยากกลับไปคิดถึงเรื่องเดิมอีก เพราะทุกวันนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ยังรู้สึกเสียใจและคิดถึงบุตรสาวอย่างมาก และมีความรู้สึกว่าทำไมเหตุการณ์เช่นนี้จึงเกิดขึ้นกับตนเอง และไม่อยากจะเกิดขึ้นกับบุตรสาวของตน เพราะบุตรสาวผู้ให้สัมภาษณ์ยังบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา คนที่ทำร้ายข่างมีจิตใจที่ชั่วร้าย เหมือนไม่ใช่มนุษย์ สามารถกระทำกับเด็กตัวเล็กๆ ได้อย่างเลือดเย็น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษประหารชีวิต ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นด้วยที่จะให้มีการใช้โทษประหารชีวิตในสังคมไทยต่อไป ไม่ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตเพราะการมีโทษประหารชีวิตนั้นจะได้มีไว้เพื่อใช้ตัดคนชั่วออกจากสังคม เพราะบุคคลที่เป็นคนชั่วไม่ควรอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นๆ อย่างปกติสุข บุคคลที่กระทำความชั่วที่รุนแรง ปาเถื่อน โหดร้าย และกระทำการเหมือนผู้ที่ไม่มีชีวิต จิตใจ เลวยิ่งกว่าสัตว์ ย่อมสมควรฆ่าให้ตายโดยเร็วที่สุด แม้จะไม่สาสมกับผลที่เกิดขึ้นก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์มองว่า ถึงแม้จะประหารชีวิตผู้กระทำผิดไปแล้ว แต่ก็ไม่สามารถนำชีวิตผู้ถูกทำร้ายกลับคืนมาได้ โทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดดังกล่าวยังไม่พอ ผู้กระทำผิดที่กระทำการชั่วร้ายทำร้ายจิตใจของผู้อื่น จะต้องตกนรก และไม่ได้ผุด ไม่ได้เกิด ผู้ให้สัมภาษณ์ต้องการให้คนชั่วหมดไปจากสังคม และไม่อยากให้เหตุการณ์เช่นนี้ เกิดขึ้นกับครอบครัวของคนอื่น ๆ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นว่า ไม่ควรมีการเปลี่ยนแปลงเป็นวิธีการอื่น เพราะเป็นวิธีการที่ดีอยู่แล้ว ไม่ทารุณโหดร้าย

แต่อย่างไร ผู้ให้สัมภาษณ์มีความรู้ดีกว่าวิธีการลงโทษประหารชีวิตยังไม่สอดคล้องกับวิธีการที่ผู้กระทำผิดได้กระทำกับเหยื่ออาชญากรรมเหมือนกับที่ได้ทำกับบุตรสาวของผู้ให้สัมภาษณ์เสียด้วยซ้ำ และการประหารชีวิตผู้ที่กระทำผิดนั้นในคดีที่รุนแรงและมีลักษณะโหดร้ายทารุณควรมีการประหารต่อหน้าสาธารณชน เพื่อบุคคลทั่วไปจะได้รับรู้ว่า ผู้ที่กระทำผิดจะได้รับโทษอย่างไร ซึ่งจะได้ก่อให้เกิดความเกรงกลัวต่อผู้ที่คิดจะกระทำผิดในลักษณะดังกล่าว เพราะหากประหารชีวิตเงียบ ๆ แล้ว ก็จะไม่เกิดประโยชน์ในลักษณะเป็นการข่มขู่ หรือยับยั้งให้เกิดความเกรงกลัวต่อโทษดังกล่าวได้ และอาจจะมีการกระทำผิดลักษณะร้ายแรงเช่นเดียวกับที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้รับต่อไปอยู่บ่อย ๆ

#### 4.3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิตและญาติของเหยื่ออาชญากรรม รวม 5 ราย ได้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตดังนี้

- 1) โทษประหารชีวิตจะต้องใช้ลงโทษแก่ผู้ที่ได้กระทำผิดที่แท้จริง และควรมีพยานหลักฐานที่เพียงพอชัดเจนว่านักโทษได้กระทำผิดจริง ไม่ผิดตัว
- 2) กระบวนการยุติธรรมทุกชั้นต้องมีการตรวจสอบให้รอบคอบและให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย
- 3) สำหรับการกระทำผิดที่มีลักษณะรุนแรง ทารุณ โหดร้ายกระทบเทือนจิตใจของประชาชนมาก ๆ เช่น คดีฆ่าผู้อื่นด้วยวิธีการทารุณโหดร้าย ฆ่าข่มขืน ฆ่ายกครัว ฆ่าเห็นศพ เป็นต้น การลงโทษประหารชีวิตควรมีการกระทำต่อสาธารณชนบ้าง เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง และเพื่อที่จะให้ผู้ที่จะคิดจะกระทำผิดในลักษณะเดียวกันเกรงกลัว
- 4) การลงโทษประหารชีวิต หากมีพยานหลักฐานที่แน่ชัดว่านักโทษดังกล่าวกระทำผิดจริง ควรดำเนินการลงโทษประหารชีวิตโดยรวดเร็วและเด็ดขาด
- 5) สำหรับนักโทษที่กระทำผิดลักษณะรุนแรง ไม่ควรมีการลดหย่อนผ่อนโทษบ่อยครั้งเกินไป เพราะจะทำให้บทลงโทษประหารชีวิตดูไม่ศักดิ์สิทธิ์
- 6) วิธีการลงโทษประหารชีวิตควรมีหลายวิธี ตามลักษณะความรุนแรงของพฤติการณ์การกระทำผิดและกับตัวนักโทษผู้นั้น



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## บทที่ 5

### การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย

การนำเสนอผลการศึกษา เรื่อง ทศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ ไคสแควร์ (Chi-square)

ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ จำนวน 9 สมมติฐาน ดังต่อไปนี้

1. เพศชายต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าเพศหญิง
2. ผู้ที่มีอายุน้อยต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก
3. ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง
4. ผู้ที่มีอาชีพรับราชการต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ
5. ผู้ที่ยังโสดต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว
6. ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชญากรรม
7. ผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย
8. ผู้ที่ห่างเหินจากศาสนาต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ใกล้ชิดศาสนา
9. ประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกันมีความเหมาะสมที่จะใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกัน

การตั้งสมมติฐานของผู้วิจัยนี้มีลักษณะเป็นสมมติฐานแบบมีทิศทางคือเป็นสมมติฐานมากกว่า น้อยกว่า ดังนั้นจึงใช้วิธีการทดสอบสมมติฐานแบบทางเดียว (One-tail Test)

สมมติฐานทั้ง 9 ข้อ ดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการหาความสัมพันธ์ และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม และการวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐาน โดยใช้สถิติ ไคสแควร์ (Chi-square)

### สมมติฐานที่ 1 เพศชายต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าเพศหญิง

ตารางที่ 38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	
เพศชาย	49 (48.0)	53 (52.0)	102 (100.0)
เพศหญิง	46 (46.9)	52 (53.1)	98 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.024 \quad \text{Significant} = 0.876 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 38 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ เพศกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต เป็นตัวแปรตาม พบว่า เพศชายส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.0 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าเพศชายที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนเพศหญิงพบว่า โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 53.1 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่ามีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.024 และค่า Significant = 0.876 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตามการที่เพศชายมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับเพศหญิงนั้น ทำให้ทราบว่าเพศหญิงมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตไม่น้อยไปกว่าเพศชาย เหตุผลน่าจะมาจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของเพศหญิงซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการทำให้เพศหญิงมีความรู้สึกและมีความคิดเห็นว่าควรจะลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิด ประกอบกับจากสถิติการกระทำผิดในกลุ่มคดีเกี่ยวกับเพศ มีผู้ต้องขังเด็ดขาดที่เป็นเพศชาย สํารวจเมื่อเดือน มีนาคม พ.ศ.2544 มีจำนวนถึง 483 ราย (เรือนจำกลางบางขวาง:2544) อีกทั้งจากการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของสื่อมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืนฆ่า ที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำก็ยิ่งทำให้ประชาชนที่เป็นเพศหญิงมีความรู้สึกและความคิดเห็นที่โน้มเอียงไปในทางที่ต้องการให้ลงโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำผิดดังกล่าวมากกว่ากลุ่มคดีอื่น ๆ เนื่องจากเห็นว่าเป็นผลกระทบโดยตรงที่เกิดขึ้นกับเพศหญิง และนอกจากนี้จากการศึกษาของผู้วิจัยที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เจาะลึกทำให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงโดยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าประเภทคดีที่สมควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุดคือ กลุ่มคดีข่มขืนกระทำชำเรา และข่มขืนฆ่า ซึ่งเป็นกลุ่มคดีที่มีผู้เห็นด้วยว่าสมควรลงโทษประหารชีวิตมากที่สุดสูงเป็นลำดับที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลที่สนับสนุนและทำให้ผลการศึกษาปรากฏออกมาว่า เพศหญิงมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากเช่นเดียวกับเพศชาย

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า เพศชายต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าเพศหญิง จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวแสดงว่าระหว่างตัวแปรเพศ ค่าทางสถิติที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความ ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายเพศหญิงมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากมีจำนวนใกล้เคียงกัน จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## สมมติฐานที่ 2 ผู้ที่มีอายุน้อยต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก

ตารางที่ 39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	
ผู้ที่มีอายุน้อย	46 (44.2)	58 (55.8)	104 (100.0)
ผู้ที่มีอายุมาก	49 (51.0)	47 (49.0)	96 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.929 \quad \text{Significant} = 0.335 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 39 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระอายุกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามพบว่า ผู้ที่มีอายุน้อยโดยส่วนใหญ่ร้อยละ 55.8 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนผู้ที่มีอายุมากพบว่า โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 51.0 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่ามีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.929 และค่า Significant = 0.335 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตามการที่ อายุของกลุ่มตัวอย่าง คือ ระหว่างอายุน้อยและอายุมากไม่มีผลต่อทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ทำให้ทราบว่าความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิตของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุน้อย หรือในกลุ่มอายุมาก ต่างมองเรื่องการประหารชีวิตไปในแนวทางเดียวกันคือ ยังคงต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตและมองว่าโทษประหารชีวิตยังจำเป็นที่จะต้องคงไว้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง



ความเห็นที่ว่าคนที่กระทำผิดอย่างร้ายแรง ทำลายชีวิตของผู้อื่นสมควรได้รับโทษประหารชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดตามทฤษฎีทดแทน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าประชาชนเกือบทุกคนมีความรู้สึกและคิดเห็นอย่างเดียวกันว่า ผู้กระทำผิดสมควรได้รับการลงโทษตามสัดส่วนของความผิดที่ได้กระทำ ซึ่งเป็นความรู้สึกร่วมที่เหมือนกันของกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้ความคิดเห็นของผู้ที่มีอายุน้อย หรือผู้ที่มีอายุมากในเรื่องความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตใกล้เคียงกัน ซึ่งผลการศึกษาตัวแปรด้านอายุที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตของผู้วิจัยนี้ สอดคล้องกับการศึกษาของ ลิงห์ ลิมพิรัตน์ (2543:85) ซึ่งศึกษาเรื่องความเห็นของประชาชนต่อการลงโทษในการจับปรับผู้ทิ้งขยะในที่สาธารณะ ผลการศึกษาพบว่าประชาชนที่มีอายุแตกต่างกันมีทัศนคติต่อมาตรการลงโทษในการจับปรับผู้ทิ้งขยะในที่สาธารณะไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่มีอายุน้อยต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก และสรุปได้ว่าตัวแปรอายุ ค่าทางสถิติไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตกล่าวคือ ผู้ที่มีอายุมากหรืออายุน้อยมีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

### สมมติฐานที่ 3 ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง

ตารางที่ 40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	
ระดับการศึกษาต่ำ	31 (43.1)	41 (56.9)	72 (100.0)
ระดับการศึกษาสูง	64 (50.0)	64 (50.0)	128 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.891 \quad \text{Significant} = 0.345 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 40 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระระดับการศึกษากับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามพบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 56.9 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงที่มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากมีจำนวนเท่ากับผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.891 และค่า Significant = 0.345 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

อย่างไรก็ตามการที่ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลต่อความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยพบว่า

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำและระดับการศึกษาสูงมีความคิดเห็นโดยส่วนใหญ่สอดคล้องกันคือ เห็นด้วยกับการให้ใช้โทษประหารชีวิตและจากข้อมูลความคิดเห็นพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้รับผลกระทบจากความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งทางตรง (ตนเอง) หรือทางอ้อม (ญาติสนิทเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม) ดังนั้นจึงทำให้มีความรู้สึกและความคิดเห็นที่ต้องการให้ลงโทษประหารชีวิตต่อผู้กระทำผิดมากเป็นจำนวนใกล้เคียงกันไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะมีการศึกษาระดับสูงหรือการศึกษาระดับต่ำ ซึ่งผลการศึกษเกี่ยวกับระดับการศึกษาที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการลงโทษนี้ ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สิงห์ ลิมพิรัตน์ (2543:86) ที่พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความเห็นต่อมาตรการลงโทษในการจับปรับผู้ทึงขยะในที่สาธารณะแตกต่างกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวสรุปได้ว่าระหว่างตัวแปรระดับการศึกษา ค่าทางสถิติไม่มีความสัมพันธ์กันกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตกล่าวคือ ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำหรือสูงต่างก็มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

#### สมมติฐานที่ 4 ผู้ที่มีอาชีพรับราชการต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ

ตารางที่ 41 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	
รับราชการ	25 (53.2)	22 (46.8)	47 (100.0)
อาชีพอื่น ๆ	70 (45.8)	83 (52.5)	153 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.798 \quad \text{Significant} = 0.372 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 41 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระอาชีพกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามพบว่า กลุ่มอาชีพรับราชการโดยส่วนใหญ่ร้อยละ 53.2 ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนกลุ่มอาชีพอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 52.5 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมาก

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้ว พบว่า ได้ค่า Chi-square = 14.794 และค่า Significant = 0.063 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าความแตกต่างของอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

อย่างไรก็ตามการที่อาชีพรับราชการมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับอาชีพอื่น ๆ นั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยนั้น ทราบว่า เหตุผลน่าจะมาจากผู้ที่ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความรุนแรงของอาชญากรรมจาก

สื่อมวลชนอยู่บ่อย ๆ และความตระหนักถึงความเสียหายจากอาชญากรรมรุนแรงที่เกิดขึ้น จึงทำให้มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดมากไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาที่ปฏิเสศสมมติฐานดังกล่าวนี้ ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของชนินันท์ ศรีธีระวิศาล (2523:130-131) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตจากกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่าง ๆ จำนวน 400 ราย คือ ผู้พิพากษา 100 ราย พนักงานอัยการ 100 ราย เจ้าพนักงานตำรวจ 100 ราย และประชาชนทั่วไปอีก 100 ราย ซึ่งผลการศึกษาโดยส่วนใหญ่ผู้ที่ประกอบอาชีพรับราชการเห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิต แต่ในข้อเท็จจริงกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นกลุ่มอาชีพ ราชการ ดังนั้นความคิดเห็นที่เห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิตจึงมากกว่าอาชีพอื่น ๆ ซึ่งผู้วิจัยมองว่า หากการศึกษาดังกล่าวได้แบ่งกลุ่มอาชีพจำนวนเท่า ๆ กันแล้ว แนวโน้มของความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตของแต่ละอาชีพก็อาจมีความใกล้เคียงกันและน่าจะสอดคล้องกับผลการศึกษาของผู้วิจัย

ดังนั้น จึงปฏิเสศสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่มีอาชีพรับราชการต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอาชีพอื่นๆ จากการปฏิเสศสมมติฐานดังกล่าวสรุปได้ว่า ระหว่างตัวแปรเกี่ยวกับอาชีพ ค่าทางสถิติไม่มีความสัมพันธ์กันกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต กล่าวคือ ผู้ที่มีอาชีพรับราชการหรือผู้ที่มีอาชีพอื่นๆ มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## สมมติฐานที่ 5 ผู้ที่ยังโสดต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว

ตารางที่ 42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
สถานภาพโสด	55 (52.4)	50 (47.6)	105 (100.0)
สถานภาพสมรส	40 (42.1)	55 (57.9)	95 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

Chi-square = 2.112      Significant = 0.146      df = 1

จากตารางที่ 42 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ สถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตาม พบว่า ผู้ที่ยังโสด ส่วนใหญ่ร้อยละ 52.4 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อยกว่าที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมาก ส่วนกลุ่มที่สมรสแล้วโดยส่วนใหญ่ร้อยละ 57.9 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่างกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้วพบว่า ได้ค่า Chi-square = 2.112 และค่า Significant = 0.146 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสอง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าในเรื่องของสถานภาพการสมรสกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตนั้น ไม่ว่าจะโสด หรือสมรสแล้ว ต่างก็มีความคิดเห็นใกล้เคียงกัน ประชาชนไม่ว่าจะมีสถานภาพใดโดยส่วนใหญ่มีความคิดเห็นพ้องไปในทางเดียวกันว่า โทษประหารชีวิตยังมีความจำเป็นในสังคมและสนับสนุนให้ใช้โทษประหารชีวิตต่อไป ซึ่งผลการศึกษาของผู้วิจัยมีความ

สอดคล้องกับผลการศึกษาของ บงกช สัจจานิตย์ (2534:100) ที่ทำการศึกษาเรื่องโทษประหารชีวิต ในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอนที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพเป็นพระภิกษุ จำนวน 75 รูป ผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.66 เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิต ดังนั้นจึงทำให้ทราบว่าไม่ว่าประชาชนจะมีสถานภาพใดก็ตาม หรือแม้แต่เป็นพระภิกษุก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อเรื่องโทษประหารชีวิตสอดคล้องกันคือมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตไปในทางเดียวกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่ยังโสดต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวสรุปได้ว่าระหว่างตัวแปรเกี่ยวกับสถานภาพการสมรส ค่าทางสถิติไม่มีความสัมพันธ์กันกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตกล่าวคือ ผู้ที่ยังโสดหรือสมรสแล้วก็ตามต่างมีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**สมมติฐานที่ 6 ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชญากรรม**

ตารางที่ 43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	
มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม	61 (46.2)	71 (53.8)	132 (100.0)
ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม	34 (50.0)	34 (50.0)	68 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.258 \quad \text{Significant} = 0.611 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 43 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามพบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ส่วนใหญ่ร้อยละ 53.8 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนผู้ที่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชญากรรมมีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตในระดับมากและน้อยมีจำนวนเท่ากัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้วพบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.258 และค่า Significant = 0.611 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ



อย่างไรก็ตามการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและไม่มีประสบการณ์อาชญากรรม มีความคิดเห็นสอดคล้องไปในทางเดียวกัน และมีความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิตมากเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกันนั้น ข้อมูลความคิดเห็นที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญถึงผลกระทบเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการก่ออาชญากรรมรุนแรงต่าง ๆ ในสังคม และเห็นว่าเป็นการกระทำที่นำไปสู่ความไม่สงบสุขในสังคม ประชาชนทุกคนมีโอกาที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้เหมือนกัน ในกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีประสบการณ์อาชญากรรมก็มีความรู้สึกต่อความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากการก่ออาชญากรรม และก็ไม่อยากให้เกิดขึ้นกับตนเองหรือกับญาติสนิทของตนเช่นกัน จึงทำให้เรื่องการมีประสบการณ์และไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมไม่มีผลทำให้ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตแตกต่างกันอย่างชัดเจนแต่อย่างใด

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวสรุปได้ว่าระหว่างตัวแปรประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ค่าทางสถิติไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตกล่าวคือ ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมหรือผู้ที่ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต่างก็มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน

## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**สมมติฐานที่ 7** ผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย

ตารางที่ 44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	
รับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมาก	40 (41.7)	56 (58.3)	96 (100.0)
รับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย	55 (52.5)	49 (47.1)	104 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 2.519 \quad \text{Significant} = 0.112 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 44 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามนั้นพบว่า ผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมาก ส่วนใหญ่ร้อยละ 58.3 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย ส่วนใหญ่ร้อยละ 52.5 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างกับความ ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้วพบว่า ได้ค่า Chi-square = 2.519 และค่า Significant = 0.112 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตามการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากไม่ได้มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อยนั้น จากเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งแบบสอบถามและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสัมภาษณ์นั้น ทำให้ทราบเหตุผลว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกและมองว่าอาชญากรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเสียหายและมีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตของประชาชน

ทุกคนเหมือน ๆ กัน ประกอบกับอิทธิพลทางด้านสื่อในการเสนอข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมที่รุนแรงบ่อย ๆ ทำให้ประชาชนมีการรับรู้และทราบเกี่ยวกับอาชญากรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ซึ่งส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกและมีความคิดเห็นเช่นเดียวกันว่าต้องการให้ลงโทษประหารชีวิตกับผู้กระทำผิดโดยเร็วและเด็ดขาด สอดคล้องกับ พิศาล มุขแจ่ง (2542:190-192) ซึ่งกล่าวว่า สื่อมวลชนมีบทบาทในการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร ให้กับสังคมได้รับทราบอย่างกว้างขวาง สื่อมวลชนมีอิทธิพลในการเสริมสร้างค่านิยม แนวคิดและประสบการณ์ชีวิตแก่ประชาชนในสังคม ดังนั้นประชาชนไม่ว่าจะมีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับมากหรือน้อยต่างก็มีความต้องการที่จะให้ลงโทษประหารชีวิตผู้ที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงนั้นเหมือนกัน ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าว ตัวแปรเกี่ยวกับระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ค่าทางสถิติไม่มีความสัมพันธ์กันกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต กล่าวคือ ผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากหรือผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อยต่างก็มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ไม่แตกต่างกัน

## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**สมมติฐานที่ 8** ผู้ที่ห่างเหินจากศาสนาต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่  
ใกล้ชิดศาสนา

ตารางที่ 45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความใกล้ชิดศาสนาและความห่างเหินศาสนากับ

## ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ความใกล้ชิดศาสนา	49 (45.0)	60 (55.0)	109 (100.0)
ความห่างเหินจากศาสนา	46 (50.5)	45 (49.5)	91 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 0.623 \quad \text{Significant} = 0.430 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 45 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ความใกล้ชิดศาสนาและความห่างเหินจากศาสนาของกลุ่มตัวอย่างกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามนั้น พบว่าผู้ที่ใกล้ชิดศาสนา ส่วนใหญ่ร้อยละ 55.0 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนผู้ที่ห่างเหินจากศาสนา ส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.5 มีทัศนคติที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อยมีจำนวนมากกว่าที่ต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมาก

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความห่างเหินศาสนาและความใกล้ชิดศาสนาของกลุ่มตัวอย่างกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้วพบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.623 และค่า Significant = 0.430 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือว่าตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อย่างไรก็ตามการที่กลุ่มตัวอย่างที่ห่างเหินจากศาสนามีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากมีจำนวนที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้ชิดศาสนานั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ทำให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างต่างมีความรู้สึกและคิดเห็นเหมือนกันว่าผู้ที่ก่ออาชญากรรมรุนแรง ทำลายชีวิตของผู้อื่นสมควรจะต้องลงโทษประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกัน จึงทำให้ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตระหว่างผู้ที่ห่างเหินศาสนาและใกล้ชิดศาสนาไม่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ผู้ที่ห่างเหินจากศาสนาต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ใกล้ชิดศาสนา จากการปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าวสรุปได้ว่าระหว่าง ตัวแปรเกี่ยวกับความห่างเหินศาสนาหรือความใกล้ชิดกับศาสนาไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตกล่าวคือ ความห่างเหินจากศาสนาหรือความใกล้ชิดกับศาสนาไม่ส่งผลต่อ ทัศนคติในเรื่องความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตแต่อย่างใด

### สมมติฐานที่ 9 ประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกันมีความเหมาะสมที่จะให้ใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกัน

ตารางที่ 46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทอาชญากรรมกับทัศนคติต่อลงโทษประหารชีวิต

ทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต	ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต		รวม
	น้อย จำนวน (ร้อยละ)	มาก จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
อาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย	9 (90.0)	1 (10.0)	10 (100.0)
อาชญากรรมที่มีความรุนแรงมาก	86 (45.3)	104 (54.7)	190 (100.0)
รวม	95 (47.5)	105 (52.5)	200 (100.0)

$$\text{Chi-square} = 7.624 \quad \text{Significant} = 0.006 \quad \text{df} = 1$$

จากตารางที่ 46 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระประเภทอาชญากรรมกับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตเป็นตัวแปรตามนั้นพบว่าอาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ร้อยละ 90.0 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตน้อย ส่วนประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมาก กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.7 มีความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมาก

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประเภทอาชญากรรมกับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แล้วพบว่า ได้ค่า Chi-square = 0.7624 และค่า Significant = 0.006 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงถือได้ว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าประเภทอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต

การที่ประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกันมีความเหมาะสมที่จะใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกันนั้นแสดงว่าประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อยและอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากมีผลต่อความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน ซึ่งจากการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เห็นว่าประเภทอาชญากรรมที่รุนแรงมากสมควรที่จะได้รับการลงโทษที่รุนแรงได้ตอบซึ่งก็คือ โทษประหารชีวิต และอาชญากรรมที่รุนแรงน้อยก็ควรใช้การลงโทษที่เหมาะสมกับความผิดคือใช้โทษที่รุนแรงลดลงตามพฤติการณ์การกระทำผิด ผลการศึกษาของผู้วิจัยนี้สอดคล้องกับหลักของทฤษฎีทดแทน ซึ่ง ฌวงค์ ใจหาญ (2539:7) กล่าวไว้ว่า การลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับความผิดและนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ค้าน (Kant, Immanuel อ้างถึงใน อุทิศ แสนโกศิก, 2525:20) ที่เห็นว่า โทษที่ผู้กระทำได้รับจะต้องได้สัดส่วนพอดีทั้งสภาพและความหนักเบาของความผิดของผู้กระทำผิด

ดังนั้นจึงเป็นการยอมรับสมมติฐานของผู้วิจัยในข้อนี้ที่ว่า ประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกันมีความเหมาะสมที่จะใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกัน

ตารางที่ 47 แสดงผลสรุปการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. เพศชายต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าเพศหญิง		✓

2. ผู้ที่มีอายุน้อยต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก		✓
3. ผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง		✓
4. ผู้ที่มีอาชีพรับราชการต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าอาชีพอื่น ๆ		✓
5. ผู้ที่ยังโสดต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว		✓
6. ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม		✓
7. ผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย		✓
8. ผู้ที่ห่างเหินจากศาสนาต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าผู้ที่ใกล้ชิดศาสนา		✓
9. ประเภทอาชญากรรมที่แตกต่างกันมีความเหมาะสมที่จะใช้โทษประหารชีวิตแตกต่างกัน	✓	

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



## บทที่ 6

### สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในบทที่ 4 และการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผลการวิจัยในบทที่ 5 ทำให้ทราบรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อมูลที่ศึกษา ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงขอสรุปภาพรวมของการวิจัยและผลการวิจัย โดยการนำเสนอต่อไปนี้

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะชีวิตของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิต รวมถึง ความเป็นมา รูปแบบ ขั้นตอนและวิธีการลงโทษประหารชีวิต และเพื่อต้องการศึกษาว่าโทษประหารชีวิตที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยหรือไม่ หรือควรมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

- 1) การศึกษาค้นคว้าวิจัยทางเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดยได้ศึกษาคนคว่า กฎหมาย ทฤษฎี เอกสารทางวิชาการ บทความ วารสาร หนังสือพิมพ์ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการลงโทษประหารชีวิต เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป
- 2) การรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการศึกษาระยะสำรวจ (Field Research) ซึ่งใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือ
- 3) การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือ

การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือประชาชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยการสุ่มตัวอย่างจาก 10 เขตพื้นที่ของกรุงเทพฯ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 200 ราย และการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นญาติของนักโทษประหารชีวิตและญาติของเหยื่ออาชญากรรม รวม 5 ราย แล้วนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ไปดำเนินการวิเคราะห์

ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ไปคำนวณหาค่าทางสถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยคำนวณหา จำนวน (ความถี่) ร้อยละ ค่าเฉลี่ย จากนั้น

จึงนำไปประมวลผลข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติ ส่วนข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์เชิงคุณภาพโดยนำข้อมูลที่ได้มาอภิปรายและสรุปผลการวิจัยต่อไป

## 6.1 สรุปผลการวิจัย

### 6.1.1 ลักษณะข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทั้งเพศชายและเพศหญิงมีอัตราส่วนใกล้เคียงกันมีอายุเฉลี่ยประมาณ 33.4 ปี โดยระดับการศึกษามีระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและระดับตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไปจำนวนใกล้เคียงกัน มีหลายกลุ่มอาชีพปะปนกัน โดยมีกลุ่มอาชีพราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจจำนวนมากกว่ากลุ่มอาชีพกลุ่มอื่นๆ ด้านสถานภาพการสมรสมีทั้งกลุ่มที่ยังโสดและสมรสแล้วมีจำนวนใกล้เคียงกัน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทราบว่ามีการใช้โทษประหารชีวิตในสังคมไทยและทราบว่าใช้วิธีการยิงเป้า

### 6.1.2 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

(1) ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.6 เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม และจากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกัน

(2) ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.0 มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับปานกลาง โดยส่วนใหญ่ร้อยละ 65.0 ชอบและติดตามข่าวสารอาชญากรรมจากทางสื่อโทรทัศน์มากที่สุด และจากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย

(3) ความห่างเหินจากศาสนา กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีความห่างเหินจากศาสนา แต่เมื่อได้ศึกษาแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ห่างเหินจากศาสนามีทัศนคติต่อการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้ชิดกับศาสนา

(4) ประเภทอาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่เห็นว่าประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากมีความเหมาะสมที่จะใช้โทษประหารชีวิตมากกว่าประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย ดังนี้

ประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากได้แก่ 1) กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น ฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น 2) กลุ่มคดีความผิดต่อชีวิตร่างกายและเพศ เช่น ช่มชู้นฆ่า ช่มชู้นกระทำชำเรา เป็นต้น และ 3) กลุ่มคดีตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่เห็นว่ามีความเหมาะสมที่จะให้ใช้โทษประหารชีวิต ส่วนประเภทอาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อยได้แก่ 1) กลุ่มคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น และ 2) กลุ่มคดีอาญาที่น่าสงสาร เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น กลุ่มคดีทั้งสองกลุ่มนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้การลงโทษประหารชีวิต

### 6.1.3 ความคิดเห็นต่อการลงโทษประหารชีวิต

จากผลการวิจัยสรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการลงโทษประหารชีวิตได้ ดังนี้

(1) กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.0 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าโทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมความประพฤติของประชาชนในสังคม

(2) กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.0 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าโทษประหารชีวิตควรใช้กับคดีอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนและสังคม

(3) กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.5 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า การลงโทษประหารชีวิตควรกระทำด้วยความรวดเร็วและให้เกิดความทุกข์ทรมานน้อยที่สุด

(4) กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.0 ไม่เห็นด้วยว่า วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน (ยิงเป้า) เป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย

(5) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 56.5 เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า หากไม่มีการกำหนดโทษประหารชีวิตในสังคมไทยแล้ว การประกอบอาชญากรรมรุนแรงจะเพิ่มสูงขึ้น

(6) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.5 เห็นด้วยว่า การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดช่วยลดความรู้สึกเคียดแค้นขอญาติของเหยื่ออาชญากรรม

(7) กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 41.0 เห็นด้วยว่า สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่

#### 6.1.4 ความคิดเห็นต่อการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต

จากผลการวิจัย กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.0 มีความเห็นว่าควรจะเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต ในขณะที่ ร้อยละ 39.5 เห็นว่าไม่ควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต (ใช้วิธีการยิงเป้าเหมือนเดิม)

#### 6.1.5 ความคิดเห็นต่อรูปแบบวิธีการลงโทษประหารชีวิต

จากผลการวิจัยกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.0 มีความประสงค์ที่จะให้ใช้การลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีการฉีดสารพิษ

#### 6.1.6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 99.0 เห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิตในสังคมไทยต่อไป ซึ่งเป็นความคิดเห็นเหมือนกับในอดีตที่ผ่านมา จะแตกต่างกันเพียงแต่ความต้องการในการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 53.0 เห็นว่ากลุ่มคดี ฆ่าผู้อื่น เป็นกลุ่มคดีที่ควรใช้โทษประหารชีวิตมากที่สุด ในขณะที่ ร้อยละ 21.0 เห็นว่ากลุ่มคดี ข่มขืนกระทำชำเรา ควรใช้โทษประหารชีวิตมากที่สุด รองลงมา

### 6.2 สรุปการพิสูจน์สมมติฐาน

#### สมมติฐานข้อ 1

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ เพศ (เพศชายและเพศหญิง) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

### สมมติฐานข้อ 2

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ อายุ (อายุมากและอายุน้อย) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

### สมมติฐานข้อ 3

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ ระดับการศึกษา (ระดับการศึกษาต่ำและระดับการศึกษาสูง) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

### สมมติฐานข้อ 4

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ อาชีพ (รับราชการและอาชีพอื่นๆ) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

### สมมติฐานข้อ 5

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ สถานภาพการสมรส (โสดและสมรส) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า สถานภาพการสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

### สมมติฐานข้อ 6

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม (มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม)

กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติ ไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า การมีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมหรือไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

#### สมมติฐานข้อ 7

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม (รับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมมากและรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมน้อย) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติ ไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

#### สมมติฐานข้อ 8

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ ความห่างเหินศาสนาและความใกล้ชิดศาสนา กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ความห่างเหินจากศาสนา หรือใกล้ชิดศาสนาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

#### สมมติฐานข้อ 9

จากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคือ ประเภทอาชญากรรม (อาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากและอาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย) กับตัวแปรตามคือ ความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ประเภทอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับความต้องการให้ใช้โทษประหารชีวิต

จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

สรุป จากสมมติฐานของผู้วิจัยทั้งหมด 9 ข้อ มีการยอมรับสมมติฐานเพียงข้อเดียว ส่วนสมมติฐานอีก 8 ข้อ ได้รับการปฏิเสธ ซึ่งจากการที่สมมติฐานโดยส่วนใหญ่ได้รับการปฏิเสธนั้นก็อาจเนื่องมาจากการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวกรุงเทพมหานครนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ได้มาได้อาจได้มาโดยมีการกระจายที่ไม่ทั่วถึงนัก เพราะประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ มีจำนวนมาก และมี

ประชาชนบางส่วนเป็นกลุ่มที่แอบแฝง จึงทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นตัวแทนได้ครอบคลุมเท่าที่ควร ทำให้ผลการวิจัยที่ได้มีการปฏิเสธสมมติฐานมาก

### 6.3 ความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการวิจัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ทำให้ทราบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษประหารชีวิตโดยส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด แสดงว่าปัจจัยความแตกต่างทางด้านเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ สถานภาพการสมรส ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรม ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ความห่างเหินจากศาสนา และประเภทอาชญากรรมไม่ได้มีผลต่อทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตซึ่งทำให้มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด โดยส่วนใหญ่มีแนวโน้มความคิดเห็นที่เหมือนกัน

นอกจากนี้ จากการศึกษาทำให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่มีความต้องการให้เปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิตจากวิธีการยิงเป้าเป็นวิธีการอื่น ซึ่งส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.0 เห็นด้วยกับการเปลี่ยนเป็นวิธีฉีดยาพิษ จากความรู้ที่ได้นี้ทำให้ทราบว่าเมื่อเวลาเปลี่ยนไปความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป กระแสสังคมเกี่ยวกับเรื่องมนุษยธรรม ประกอบกับอิทธิพลทางด้านสื่อที่นำเสนอในประเด็นการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิต จึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่มีทัศนคติต้องการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิตไป

### 6.4 ปัญหาการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ประสบกับปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการวิจัย ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

#### 6.4.1 ปัญหาเกี่ยวกับแบบสอบถามและกลุ่มตัวอย่าง

ด้านแบบสอบถาม เนื้อหาของแบบสอบถามต้องทำความเข้าใจมากพอสมควร และเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะเครียด ประกอบกับจำนวนแบบสอบถามมีทั้งหมด 9 หน้า ซึ่งการทำแบบสอบถามค่อนข้างใช้เวลาในการตอบ จึงทำให้การเก็บข้อมูลต้องใช้เวลา

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างนั้น การศึกษาวิจัยนี้เป็นเรื่องการศึกษาทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ดังนั้น จึงประสบปัญหาในด้านของการกระจายของกลุ่มตัวอย่างคือ ต้องเก็บกลุ่มตัวอย่างจากเขตต่าง ๆ ทั้ง 10 เขต ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรกว่าจะได้จำนวนแบบสอบถามครบตามจำนวน

ด้านการขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง หลายครั้งที่ผู้วิจัยได้เข้าไปขอความร่วมมือกับกลุ่มตัวอย่างแต่ก็ได้รับการปฏิเสธ ทำให้การเก็บข้อมูลยากขึ้นและต้องใช้เวลามากขึ้นกว่าจะได้ครบตามจำนวนที่จะศึกษา

ด้านระยะเวลาในการเก็บรวบรวมแบบสอบถาม ต้องใช้เวลามาก โดยแบบสอบถามบางส่วน ผู้วิจัยจะต้องไปเก็บข้อมูลตามบ้านเรือน ร้านค้า และสถานที่ราชการ กระจายไป ซึ่งจะต้องทิ้งแบบสอบถามไว้ให้กลุ่มตัวอย่างได้มีเวลาตอบแบบสอบถาม จึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดและสมบูรณ์ จากนั้นก็ไปเก็บในภายหลัง ซึ่งผู้วิจัยประสบปัญหาเรื่องการเดินทางที่ต้องไปหลายแห่งและสิ้นเปลืองเวลาในการเดินทาง

นอกจากนี้ปัญหาที่พบคือ เรื่องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงคือ ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป สามารถเข้าใจในคำถามของแบบสอบถามได้ดี และสามารถตอบคำถามได้อย่างรวดเร็วและตอบได้อย่างละเอียด สมบูรณ์ กว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำ และกลุ่มตัวอย่างที่อายุมากจะใช้เวลาตอบแบบสอบถามนานกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย บางรายผู้วิจัยจะต้องอ่านแบบสอบถามให้ฟังทุกข้อและช่วยกรอกข้อความให้ตามความคิดเห็น ทำให้การเก็บข้อมูลล่าช้า

#### 6.4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยประสบปัญหาด้านนี้คือ การได้รายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็น มุมมอง ในเรื่องโทษประหารชีวิตไม่ค่อยจะละเอียดและสมบูรณ์มากนัก เนื่องจากปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ เนื้อหาที่สัมภาษณ์เป็นเรื่องที่มีผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ให้สัมภาษณ์โดยตรงเพราะกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์นั้นเป็นญาติของนักโทษประหารชีวิต รวมทั้งที่เป็นญาติของเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับนักโทษประหารชีวิตและเหยื่ออาชญากรรมอย่างใกล้ชิด คือ เป็นมารดา และเป็นบุตร ประกอบกับผู้วิจัยเป็นเจ้าของงานตำรวจ ซึ่งอาจทำให้



ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลที่ไม่ละเอียดและเปิดกว้าง ซึ่งในการแนะนำและอธิบายทำความเข้าใจต้องใช้เวลาพอสมควร และการที่ผู้ให้สัมภาษณ์ยอมให้ความร่วมมือนี้ ก็มาด้วยเหตุผลที่ผู้วิจัยชี้แจงให้ทราบว่าเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยภาพรวม โดยปกปิดชื่อจริง และข้อมูลให้ผู้สัมภาษณ์จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือเกิดผลร้ายใด ๆ กับผู้ให้สัมภาษณ์ รวมทั้งจากการที่เจ้าหน้าที่เรือนจำซึ่งผู้วิจัยทำหน้าที่ประสานไว้ได้อธิบายและช่วยพูดให้ความร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างจึงได้ให้ความร่วมมือด้วยดี

## 6.5 ข้อเสนอแนะ

### 6.5.1 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

1) การศึกษา ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) คือการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบไม่เจาะจงตัวบุคคลให้ครบตามจำนวนที่ต้องการ โดยไม่มีกฎเกณฑ์ที่ครอบคลุมทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างไม่ครบถ้วนทั่วถึง และเนื่องจากจำนวนประชาชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีจำนวนมาก การศึกษา ใช้การสุ่มตัวอย่างจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครจำนวน 10 เขต อาจได้กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ทั่วถึง ประกอบปัญหาด้านระยะเวลาและค่าใช้จ่ายมีจำกัด ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชาชนในกรุงเทพมหานคร โดยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนมากขึ้น มีการกระจายทุกเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและมีระยะเวลาการเก็บข้อมูลให้มากขึ้น นอกจากนี้ควรจะกระจายเกี่ยวกับอาชีพของกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นกว่าเดิม จะทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2) การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยควรปกปิดฐานะ หรือสถานภาพของตนเอง โดยเฉพาะหากผู้วิจัยเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ เพราะถ้าเปิดเผยสถานภาพให้ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบอาจทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ละเอียดและไม่สมบูรณ์ เพราะกลุ่มตัวอย่างอาจมีอคติหรือไม่อยากให้ความร่วมมือได้

3) ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างเจ้าพนักงาน ในกระบวนการยุติธรรมกับความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป เพื่อจะได้ศึกษาเปรียบเทียบว่า ความคิดเห็นของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมกับความคิดเห็นของประชาชนจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

4) ควรมีการศึกษาในประเด็นที่ว่า การใช้โทษประหารชีวิตทำให้สถิติคดีอาชญากรรม

รุนแรงลดลงหรือไม่ อย่างไร หรือศึกษาว่าควรใช้วิธีการลงโทษในลักษณะอย่างไร จึงจะเป็นการควบคุมอาชญากรรมในสังคมไทยได้ เพื่อให้เป็นแนวทางการแก้ไขและควบคุมจำนวนคดีอาชญากรรมรุนแรงในสังคมไทยให้ลดน้อยลงต่อไป

5) ควรมีการศึกษาวิจัยมุ่งเจาะลึกตัวนักโทษประหารชีวิต เพื่อให้ทราบถึงลักษณะความเป็นอยู่ การใช้ชีวิต การปรับตัว เพื่อให้ทราบถึงความรู้สึกและความคิดเห็นของนักโทษประหารชีวิตต่อกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลและแนวคิดจากอีกมิติหนึ่ง ซึ่งเป็นการมองจากมุมมองของนักโทษมาสู่สังคมที่ปฏิบัติต่อพวกเขา

## 6.5.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

(1) กระบวนการยุติธรรม เริ่มตั้งแต่ ตำรวจ จะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นธรรมกับผู้ถูกกล่าวหา การจับกุมผู้ใดนั้นจะต้องให้ได้หลักฐานที่แน่นอน ชัดเจน และจากนั้นกระบวนการยุติธรรมส่วนอื่นไม่ว่าจะเป็นอัยการ ศาล จะต้องมีการพิจารณาตรวจสอบอย่างละเอียดรอบคอบว่าผู้ถูกกล่าวหา นั้นเป็นผู้กระทำผิดจริง ไม่ผิดตัว

(2) หากเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าบุคคลใดได้กระทำผิดจริง และได้กระทำผิดอย่างทารุณโหดร้าย และก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง ควรดำเนินการลงโทษประหารชีวิต โดยเด็ดขาดรวดเร็ว

(3) เนื่องจากปัจจุบันมีคดีอาชญากรรมรุนแรงเกิดขึ้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า และผลิตยาบ้า เป็นต้น ซึ่งเป็นปัญหาที่มีความรุนแรง และก่อให้เกิดความเสียหายในสังคมไทยมาก ดังนั้นกระบวนการยุติธรรมทุกชั้นตอนควรดำเนินการโดย รอบคอบ หากตัดสินลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดแล้วควรดำเนินการอย่างเด็ดขาดรวดเร็ว ไม่ควรลดหย่อนโทษให้ผู้กระทำ ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในการช่มขวัญและยับยั้งการกระทำผิด

4) ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการใช้วิธีการลงโทษประหารชีวิตอย่างละเอียดรอบคอบ ตลอดจนศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลดี ผลเสีย และความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยด้วย ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต เพราะแม้ประเทศไทยจะใช้วิธีการยิงเป้า ซึ่งเห็นว่าเป็นวิธีที่ทารุณ แต่ในการปฏิบัติก็กระทำโดยปกปิด ไม่ได้เปิดเผยต่อสาธารณชน ดังนั้นหากจะมองว่าโทษประหารชีวิตมีไว้เพื่อกำจัดคนชั่วออกจากสังคม และเป็นการช่มขวัญยับยั้งให้ผู้ที่จะคิดจะกระทำผิดในลักษณะเดียวกันให้มีความเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำผิดแล้ว ควรจะต้องพิจารณาถึงวิธีที่จะใช้โทษให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์ในทางช่มขวัญ ยับยั้งการกระทำผิดเพราะสภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังมีอาชญากรรมที่รุนแรงเกิดขึ้นอยู่เสมอ และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้น

ต่อไปในอนาคต ดังนั้นควรใช้วิธีการลงโทษประหารชีวิตที่จะทำให้เกิดประโยชน์ในการควบคุมอาชญากรรมมากกว่าการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิตด้วยเหตุผลเพียงเพื่อความมีมนุษยธรรมโดยไม่ได้พิจารณาถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นและประโยชน์ที่จะได้รับในการใช้โทษประหารชีวิตต่อไปในอนาคต

### 6.5.3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการลงโทษประหารชีวิต

#### เกี่ยวกับตัวโทษประหารชีวิต

โทษประหารชีวิตเป็นประโยชน์ต่อสังคมไทย เป็นบทลงโทษที่จำเป็นต้องมีอยู่ต่อไป เพราะในสภาพสังคมในประเทศไทย ยังมีปัญหาเรื่องอาชญากรรม โดยเฉพาะ การก่อคดีอุกฉกรรจ์ และสะเทือนขวัญ เช่น ฆ่าผู้อื่น มือปืนรับจ้าง ปล้นทรัพย์ฆ่าเจ้าทรัพย์ คดีความผิดต่อชีวิตร่างกายเพศ เช่น คดีฆ่าข่มขืน ข่มขืนกระทำชำเราเด็ก เกิดขึ้นอยู่เสมอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีความผิดเกี่ยวยาเสพติด (ยาบ้า) ซึ่งส่งผลกระทบต่อประชาชนและสังคมอย่างน่าเป็นห่วง สำหรับคดีอาชญากรรมรุนแรงดังกล่าว หากจะให้ได้ผลในการควบคุมอาชญากรรม รัฐควรดำเนินการอย่างจริงจังต่อผู้กระทำผิดโดยประหารชีวิตด้วยความรวดเร็วและเด็ดขาด ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการข่มขวัญ ยับยั้งอาชญากรรมที่รุนแรงได้

#### เกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิต

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการลงโทษประหารชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายดังต่อไปนี้คือ ฝ่ายที่มีเสนอว่าไม่ควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิต โดยให้ใช้วิธีการยิงเป้าเหมือนเดิม โดยให้เหตุผลว่า การกระทำผิดที่มีกระบวนการพิจารณาโดยกระบวนการยุติธรรมจนถึงที่สุดให้ประหารชีวิตนั้นแสดงว่า การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดที่ไม่อาจให้อภัยได้ และเป็นกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย และความเสียหายต่อสังคมประเทศชาติ ดังนั้นเมื่อจะต้องลงโทษประหารชีวิตแล้วก็ควรใช้วิธีการที่มีลักษณะที่เป็นแบบอย่าง จะทำให้เกิดความน่าเกรงขาม ไม่ควรใช้วิธีการที่ดูไม่น่ากลัวเพราะจะได้เกิดผลในการเป็นเยี่ยงอย่างแก่บุคคลอื่น ๆ ที่จะเห็นความสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมาย รวมทั้งบุคคลที่คิดจะกระทำผิดในลักษณะเดียวกันไม่กล้ากระทำผิดและหากมองในความรู้สึกของญาติของเหยื่ออาชญากรรมแล้ว พฤติการณ์ที่คนร้ายทำกับเหยื่ออาชญากรรมไม่ว่าจะเป็น บุตร หลาน สามี ภรรยา ครอบครัวของญาติของเหยื่ออาชญากรรมนั้น ถูกผู้กระทำผิดทำทารุณและไร้มนุษยธรรม คงไม่มีผู้ใดอยากจะประสบกับเหตุการณ์เช่นนั้น ดังนั้นการลงโทษประหารชีวิตที่ใช้วิธีที่รุนแรงนั้นอย่างน้อยที่สุดก็ทำให้เกิดความเป็นธรรมกับความรู้สึกของญาติของเหยื่ออาชญากรรมซึ่งได้รับความเสียหาย ถึงแม้

จะไม่ได้ทำให้ชีวิตเหยื่ออาชญากรรมกลับคืนมาก็ตาม ส่วนฝ่ายที่เสนอว่าควรเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษจากการยิงเป้าเป็นวิธีการฉีดสารพิษ ให้เหตุผลว่าเพื่อมิให้นักโทษต้องทรมานและให้เสียชีวิตอย่างสงบ และเพื่อเหตุผลทางด้านมนุษยธรรม

### ในด้านการใช้โทษประหารชีวิต

จากผลการศึกษาได้ข้อเสนอแนะในกรณีที่มีลักษณะการกระทำผิดเป็นการกระทำที่ทารุณ โหดร้าย เช่น ฆ่าหั่นศพ ฆ่ายกครัว ฆ่าข่มขืน เป็นต้น รวมทั้งเป็นลักษณะความผิดที่ส่งผลถึงความเสียหายแก่สังคมประเทศชาติอย่างมาก เช่น ยาเสพติด (ยาบ้า) ในกรณีผลิตและจำหน่ายยาบ้า เป็นต้น หากมีพยานหลักฐานแน่ชัดว่ากระทำผิดจริงควรประหารชีวิตโดยรวดเร็ว ควรจะกระทำการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชนบ้างเป็นบางครั้ง มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้รับรู้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลในทางข่มขู่และยับยั้งอย่างเด็ดขาด จะได้เป็นแบบอย่างกับคนทั่วไป ซึ่งน่าจะเชื่อว่าจะเป็นวิธีการที่ได้ผลทำให้อาชญากรรมรุนแรงดังกล่าวลดลงได้ ซึ่งข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างนี้สอดคล้องกับการวิจัยในประเทศอังกฤษซึ่งมีผู้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะ ซึ่งผลการวิจัยสรุปได้ว่า การประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชนทำให้สถิติอาชญากรรมรุนแรงลดลงในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของประเทศไทย ที่เคยมีการประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณชนมาแล้ว ในสมัยยุคของจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งส่งผลให้กลุ่มคดีที่มีลักษณะรุนแรงลดลงมาก ทั้งนี้เพราะรัฐบาลสมัยนั้นได้ดำเนินการอย่างจริงจัง รวดเร็วและเด็ดขาด ทำให้เกิดผลในการข่มขู่ยับยั้ง ประชาชนเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำผิด

### เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม

จากผลการศึกษาได้ข้อเสนอแนะว่า เรื่องกระบวนการยุติธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เริ่มตั้งแต่เจ้าพนักงานตำรวจ พนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการด้วยความเป็นธรรมและรวบรวมพยานหลักฐานอย่างละเอียดรอบคอบ จนเป็นที่แน่ชัดว่าบุคคลที่ถูกกล่าวหาในคดีนั้นได้กระทำผิดจริง ในส่วนอัยการ ศาล ควรมีการตรวจสอบให้ละเอียดรอบคอบ เพื่อจะได้ไม่ลงโทษประหารชีวิตผิดตัว โดยไม่ต้องประหารชีวิตผู้บริสุทธิ์ เพราะหากกระทำผิดพลาดไปแล้ว ผู้ใดจะเป็นผู้รับผิดชอบ และยิ่งไปกว่านั้น ชีวิตผู้บริสุทธิ์ดังกล่าวก็ไม่สามารถเอากลับคืนได้ ผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อครอบครัวผู้บริสุทธิ์ที่ถูกประหารนั้นจะเป็นอย่างไร คงจะไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดจะชดใช้หรือทดแทนได้ ซึ่งคงปฏิเสธไม่ได้ว่าการดำเนินการของกระบวนการยุติธรรมที่ผ่านมาเคยมีมีความผิดพลาดเกิดขึ้น ถึงแม้ประชาชนโดยทั่วไปจะไม่ทราบหรือไม่ก็ตาม การตัดสินที่ผิดพลาดของกระบวนการยุติธรรมนั้นไม่ต้องถึงขั้นประหารชีวิตผิดตัว เพียงแค่ผู้บริสุทธิ์ถูกกักขังเป็นเวลานาน ความเสียหายที่เกิดขึ้นก็ย่อมที่จะไม่สามารถชดใช้ได้แล้ว ยกตัวอย่าง เช่น คดีฆาตกรรมเชอริ แอน ดันแคน ซึ่ง

ศาลตัดสินลงโทษผู้บริสุทธิ์ ดังนั้นไม่ควรที่จะเกิดความผิดพลาดในกระบวนการยุติธรรมขึ้นอีก นอกจากนี้กระบวนการยุติธรรมต้องให้ความเชื่อมั่นกับประชาชน และให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ทั้งฝ่ายผู้เสียหายและฝ่ายที่ถูกกล่าวหา ควรมีการดำเนินการที่รวดเร็ว ไม่ล่าช้า เหมือนกับที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน การที่กระบวนการยุติธรรมล่าช้า ทำให้เกิดความสูญเสียทางด้านค่าใช้จ่ายทั้งที่ประเมินได้และประเมินไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้สึกทางด้านจิตใจของประชาชนทั้งผู้เสียหายและผู้ที่ถูกกล่าวหาที่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องหรือเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรม

#### 6.5.4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของผู้วิจัย

ผู้วิจัยเห็นว่าในสังคมไทยยังคงต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตต่อไปเพราะจากสภาพความไร้ระเบียบของคนในสังคมไทย การแก่งแย่งแข่งขันเกี่ยวกับเรื่องผลประโยชน์อันเนื่องมาจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในปัจจุบันยังมีมาก ทำให้จิตใจของคนมีความเปราะบางและมีแนวโน้มไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย ตั้งแต่ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ และความผิดที่มีลักษณะรุนแรง ดังนั้นจะเห็นได้ว่าถึงแม้สังคมไทยจะมีโทษประหารชีวิตใช้มานานานก็ตาม แต่การกระทำความผิดที่รุนแรง ส่งผลเสียหายแก่ชีวิตทรัพย์สิน และเป็นอันตรายต่อสังคมก็ยังคงมีอยู่ และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พวกจำหน่าย ผลิตยาบ้า ดังนั้น จึงไม่อาจที่จะยืนยันได้ว่า หากยกเลิกโทษประหารชีวิตในสังคมไทยแล้วสภาพปัญหาอาชญากรรมในสังคมไทยจะเป็นอย่างไร สำหรับผู้วิจัยเชื่อว่าอาชญากรรมรุนแรงอาจเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐจะต้องสูญเสียงบประมาณไปกับการกักขังผู้กระทำผิดเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงน่าจะเชื่อว่าการที่ยังคงใช้โทษประหารชีวิตต่อไปย่อมจะมีประโยชน์กว่าการยกเลิกโทษประหารชีวิตอย่างแน่นอน

สำหรับการประหารชีวิตนั้น ผู้วิจัยเห็นด้วยกับกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่แสดงความคิดเห็นว่า กรณีเป็นการกระทำผิดที่มีลักษณะรุนแรง โหดร้าย ทารุณ เป็นที่สะเทือนขวัญของประชาชนมาก ควรจะลงโทษประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างสำหรับผู้ที่คิดจะกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันอีก หรืออย่างน้อยที่สุดก็น่าจะเกิดผลในด้านการยับยั้งได้ดีกว่าการดำเนินการประหารโดยไม่เปิดเผย หรือด้วยวิธีการที่ไม่รุนแรงได้ตอบ แต่ควรกระทำเป็นครั้งคราว

ส่วนวิธีการลงโทษประหารชีวิตนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรใช้วิธีการยิงเป้า โดยไม่ควรมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการลงโทษประหารชีวิตไป เพราะผู้วิจัยเชื่อว่าหากจะใช้โทษประหารชีวิตเพื่อให้เกิดประโยชน์ในทาง震慑และยับยั้งการกระทำผิด ซึ่งอาจก่อให้เกิดประโยชน์ในการลดอาชญากรรมรุนแรงแล้ว ก็น่าจะใช้วิธีการลงโทษที่มีลักษณะรุนแรงได้ตอบเพื่อให้ผู้ที่คิดจะกระทำ

ผิดเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำผิด เพราะหากเปลี่ยนเป็นวิธีการฉีดสารพิษ โดยมีเหตุผลเพื่อความมีมนุษยธรรมแล้วทำให้ดูไม่น่าเกรงกลัวแล้วผู้ใดจะยืนยันได้ว่าอาชญากรรมรุนแรงในสังคมไทยจะลดลง หรือจะสามารถยืนยันได้ว่าถึงแม้ใช้วิธีการยิงเป้าอาชญากรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมไทยก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิมไม่ได้ลดลง วิธีการลงโทษประหารชีวิตหากไม่ได้มีการศึกษาวิเคราะห์อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว โทษประหารชีวิตถึงมีไว้ก็คงไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ ต่อสังคมต่อไป ผู้วิจัยมองว่าตราบิตที่คนในสังคมไทยยังมีผู้ไร้วินัย ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่มาก ประกอบกับจำนวนอาชญากรรมรุนแรงยังเกิดขึ้นมาก รวมถึงแนวโน้มในอนาคตที่จะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ แล้วคงจำเป็นที่จะต้องใช้วิธีการลงโทษประหารชีวิตที่รุนแรง จนกว่าประชาชนโดยส่วนใหญ่ในสังคมจะเป็นผู้มีระเบียบวินัย มีศีลธรรม มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มีคุณภาพชีวิต และมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีกว่าในปัจจุบัน ประกอบกับจำนวนอาชญากรรมรุนแรงลดน้อยลงแล้ว จึงควรจะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิต หรืออาจจะมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตไปเลยก็ย่อมได้ เหมือนกับหลายประเทศในโลก ซึ่งส่วนใหญ่ได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว

-



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## รายการอ้างอิง

### ภาษาไทย

กิตติพงษ์ กิตยารักษ์. ทันโลก ทันกฎหมาย. (บทวิทยุออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย). 20 กรกฎาคม 2539.

งามพิศ สัตย์สงวน. สังคมและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

งามพิศ สัตย์สงวน. ความเชื่อทางศาสนาในกรุงเทพมหานคร (โครงการวิจัยเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในวโรกาสกาญจนาภิเษกสมโภช พ.ศ.2543), 2543.

งามพิศ สัตย์สงวน. รวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

งามพิศ สัตย์สงวน. หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร : รามการพิมพ์, 2543.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. ทัศนคติและการเปลี่ยนทัศนคติ. เอกสารประกอบการสอน วิชาจิตวิทยา สังคม คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. เชื้ออาชญากรรมและเชื้อของกระบวนการยุติธรรม. เอกสารประกอบการสอนวิชาสังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน หลักสูตรสังคมวิทยา มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2542 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จิตติ ดิงศภัฑ์. กฎหมายอาญาภาค 1. เอกสารประกอบการสอนหลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

ชวนะ ภากานันท์ . ลีลา กับแบบโฆษณา. กรุงเทพมหานคร : เรือนแก้วการพิมพ์, 2527.

ชนินันท์ ศรีธีระวิศาล. การลงโทษประหารชีวิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

ชาย เสวกกุล. อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2517.

ณรงค์ ใจหาญ. ทฤษฎีการลงโทษ. เอกสารประกอบการสอนหลักสูตรนิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

ต้นฉัตรประหารแทนยิงเป้าเข้า ครม. ข่าวสด (16 ธันวาคม 2543) : 20.

ทวีรัตน์ นาคเนียม. พิธีกรรม ศาสตร์แห่งการประหารชีวิต. วารสารราชทัณฑ์. ปีที่ 47 ฉบับที่ 1 (2543) : 89-90.

ธีระ ชำนาญหมอก และคณะ. พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานพิมพ์นิติธนาสาส์น, 2542.

นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล. อาชญากรรม:การป้องกัน การควบคุม. นนทบุรี : พรทิพย์การพิมพ์, 2541.  
 นันท์ศรี เทพดลไชย. ตามไปดูที่อื่น...เขาประหารชีวิตกันอย่างไร.วารสารราชทัณฑ์. ปีที่ 48.

ฉบับที่ 1 ( 2543) : 24-28.

บงกช สัจจานิตย์. โทษประหารชีวิตในทัศนะของพระอาจารย์ผู้สอนที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

ปสนโน ภิกขุ. ลึมรสสิ่งที่อยู่ในใจ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ปาปิรุส พลัปปิเคชั่น, 2543.

ประคนธ์ พันธุ์วิชาติกุล. การลงโทษสถานหนักต่อผู้กระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2521

ประธาน วัฒนวาณิชย์. การปฏิรูประบบการลงโทษ แนวทางสหวิทยาการ โดยเน้นทางด้านอาชญาวิทยา. บทบัณฑิต.เล่มที่ 54 ตอน 4 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.

ประเสริฐ เมฆมณี. หลักทัณฑ์วิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิชการพิมพ์ จำกัด, 2523.

ประเสริฐ เมฆมณี. ระบบงานราชทัณฑ์ในประเทศไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนส่วนจำกัด อรุณการพิมพ์, 2532.

ปุระชัย เปี่ยมสมบุญ. อาชญาวิทยา:สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน.พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2531.

พชันี เขยจรรยา และคณะ. แนวคิดหลักนิติศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : บริษัทเลได้การพิมพ์ (1988) จำกัด, 2541.

พัฒนพงศ์ สมานเกียรติสกุล. ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับแก้ไขปรับปรุง พ.ศ.2542. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:สำนักงานพิมพ์นิติทฤษฎี, 2543.

มหาดไทย, กระทรวง . รายประจำปี 2540 และ 2541. กรุงเทพมหานคร.

ยศวันต์ บริบูรณ์วัฒนา. ข่าวราชทัณฑ์ต่างประเทศ.วารสารราชทัณฑ์.ปีที่ 48 ฉบับที่ 1 (2543) : 21.

ยุติธรรม, กระทรวง. รายงานสถิติคดีของศาลทั้วราชอาณาจักรประจำปี 2536-2539.

กรุงเทพมหานคร.

เยาวลักษณ์ ศรีเผด็จ. ควรยกเลิกโทษประหารชีวิตหรือไม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

ราชทัณฑ์ ,กรม. รายประจำปี 2540. กรุงเทพมหานคร.



ราชทัณฑ์ ,กรม. รายประจำปี 2541. กรุงเทพมหานคร.

วิทยา สุริยวงค์. สิทธิมนุษยชน โทษประหารชีวิตกว่าจะแก้ก็สาย...เกินแกง.วารสารราชทัณฑ์.

ปีที่ 48 ฉบับที่ 1 (2543) : 43-44.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานนโยบายและแผน. สถานภาพอาชญากรรมในประเทศไทย ปี

2541.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2542 .

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. สังคมวิทยา ปัญหาสังคม.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์

แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

สิงห์ ลีมิตรณ์. ความเห็นของประชาชนต่อมาตรการลงโทษในการจับปรับผู้ทิ้งขยะในที่สาธารณะ:

ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานเขตมีนบุรี. ภาคนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

(พัฒนาศังคม) สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์, 2543.

สุพร ดวงประทีป. หัวหน้าประชาสัมพันธ์ เรือนจำกลางบางขวาง. สัมภาษณ์, 13 มีนาคม 2544.

สุพัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี. พิมพ์ครั้งที่ 19.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2542.

สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

จำกัด,2542.

สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

จำกัด, 2543.

โสภา ขปิลมันน์. อาชญากรรม : ปัญหาที่ควรแก้ไขในสังคมปัจจุบัน.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร

บริษัทสำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2537.

โสภา พิชัยกุล. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม.กรุงเทพมหานคร :

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2525.

หยุด แสงอุทัย. โทษอาญา. เอกสารประกอบการสอนวิชากฎหมายอาญาภาค 1 หลักสูตร

นิติศาสตร์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

อรรถสิทธิ์ ทองแสง. กระแสมุมมองของการลงโทษประหารชีวิต.วารสารราชทัณฑ์.ปีที่ 48

ฉบับที่ 1 (2543) : 37-41.

อรสม สุทธิสาคร. สารคดี : คูก ซีวิตในพันธนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ด้านสุทธา-

การพิมพ์, 2540.

อัถฉนพ ชูบำรุง. อาชญาวิทยาแนวพุทธ.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์

การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2538.

ภาษาอังกฤษ

Asch, S.E. Social Psychology. New York:Prentice-Hall, 1952.

Baccaria, Cesare. An eassay on crime and Punishment. Philadelphheer : Philip H. Hi oklin,1919.

Crotius. The Ethics of Punishment. London : Faber and faber, 1963.

Eherlich, Issac.The deterrent effect of Capital:A question of life and death. American Economic Review,1975:397-417.

Fitzgeral, P.J. Criminal Law and Punishment. Oxford :The Clarendal Press, 1962.

Haines, Herbert H. Against Capital : The Anti-Death Penalty Movement in America 1972-1994. Oxford University Press, 1996.

Hart, H.L.A. Punishment and Responsibility. Oxford : Clarendon, 1968.

Hugo a., Bedau . The Death Penalty in America. New York :Doubleday and Company, 1967.

Laurence, John. A History of Capital Punishment. New York :The Catidel Press,1960.

Phillip, David P. The deterrent effect of Capital Punishment : New evidence on an old controversy. American Journal of Sociology : 1980, 139-148.

Wegener, Hermann, Friedrich Losel and Jochen Haisch. Criminal Behavior and the Justice System Psychological Perspective.NewYork Inc,1989.

Wine, Federic Howard. Punishment and Reformation. NewYork de Capo Press, 1983.

Ross. On Guilt Responsibility and Punishment. London : Stevens and Sons Limited, 1975.

Sellin, Thorsten. Capital Punishment. New York :Harper and Row Publishers, 1967.

Stack,Steven. Plubiczed Executions and Homicide, 1950-1980.American Sociological Review,1987:532-540.

Sutherland and Cressey. Criminology. New York J.B.:Lippincott Company, 1978.

Toch, H.(Ed.). Legal and Criminal Psychology. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1961.

United Nations. Capital Punishment 1960-1965. NewYork :United Nations Publication, 1968.



ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

## ภาคผนวก ก

### ผลการทดสอบความเชื่อถือของแบบสอบถาม

#### 1. ผลการทดสอบความเชื่อถือได้ของมาตรวัด ประเภทอาชญากรรมกับทัศนคติ ของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต

ตารางที่ 48 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE ( ALPHA)

ข้อคำถาม	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alfa If Item Deleted
ข้อ 27.	16.5926	7.4046	0.3324	0.6604
ข้อ 28.	17.0000	5.8462	0.4534	0.6183
ข้อ 29.	16.8889	5.8718	0.5620	0.5792
ข้อ 30.	19.2963	6.6781	0.5040	0.6133
ข้อ 31.	19.2963	7.6011	0.2515	0.6779
ข้อ 32.	17.4070	5.0969	0.4311	0.6484

Reliability Coefficients

N of Cases = 27      N of Item = 6      Alfa = 0.6764

2. ผลการทดสอบความเชื่อถือได้ของมาตรวัด ความคิดเห็นของชาวกรุงเทพมหานคร  
ต่อการลงโทษประหารชีวิต

ตารางที่ 49 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อถือ RELIABILITY ANALYSIS – SCALE ( ALPHA)

ข้อคำถาม	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Alfa If Item Deleted
ข้อ 33.	60.5926	53.1738	0.6156	0.6994
ข้อ 34.	59.9630	61.3447	0.2869	0.7333
ข้อ 35.	59.8519	60.2849	0.3148	0.7308
ข้อ 36.	59.9630	58.9601	0.4337	0.7226
ข้อ 37.	61.5185	54.6439	0.3880	0.7236
ข้อ 38.	60.8148	64.5413	-0.0343	0.7607
ข้อ 39.	61.3704	67.1652	-0.1760	0.7787
ข้อ 40.	60.7778	57.7179	0.3189	0.7302
ข้อ 41.	60.6667	56.1538	0.4104	0.7207
ข้อ 42.	60.7407	55.3533	0.4558	0.7159
ข้อ 43.	59.9259	61.1481	0.2174	0.7379
ข้อ 44.	59.7030	59.9088	0.4844	0.7233
ข้อ 45.	59.8148	60.0798	0.4210	0.7256
ข้อ 46.	60.2593	55.5071	0.5522	0.7089
ข้อ 47.	61.1111	62.1795	0.1080	0.7482
ข้อ 48.	61.1111	54.1026	0.5248	0.7082
ข้อ 49.	59.9630	54.2678	0.4964	0.7110

Reliability Coefficients

N of Cases = 27

N of Item = 17

Alfa = 0.7412

## ภาคผนวก ข

### แบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นสำหรับสอบถามประชาชนที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยจะนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการศึกษาวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการ ลงโทษประหารชีวิต” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จึงใคร่ขอความร่วมมือมายังท่าน กรุณาตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดและคำตอบที่ท่านตอบในแบบสอบถามนี้ถือเป็นการศึกษาและเป็นความลับ คำตอบที่ได้ตามความจริงจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษา และขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ว่าที่ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ

นิติศาสตราจารย์โท คณะรัฐศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

### แบบสอบถาม

เรื่อง

ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต

### คำชี้แจง

แบบสอบถามแบ่งออกเป็นทั้งหมด 6 ส่วน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม

ส่วนที่ 3 ความห่างเหินจากศาสนาและความใกล้ชิดศาสนา

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเพณีอาชญากรรม

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

ส่วนที่ 6 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้โทษประหารชีวิต และความคิดเห็นและข้อเสนอ

แนะเพิ่มเติม



## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ทศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

**คำชี้แจง** โปรดเติมเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับตัวท่านมากที่สุด

**คำแนะนำ** เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ได้รับความเสียหายจากการถูกประทุษร้ายต่อร่างกาย หรือทรัพย์สิน

ญาติสนิท หมายถึง พ่อแม่ พี่น้อง ภรรยา และบุตร

1. เพศ

- ( ) 1. ชาย ( ) 2. หญิง

2. ปัจจุบันท่านอายุ ..... ปี

3. ระดับการศึกษา

- ( ) 1. ประถมศึกษา ( ) 4.ปริญญาตรี  
( ) 2. มัธยมศึกษา ( ) 5. ปริญญาโท  
( ) 3. ปวช./ปวส./อนุปริญญา ( ) 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

4. อาชีพ

- ( ) 1. รับราชการ ( ) 5. ค้าขาย  
( ) 2. พนักงานรัฐวิสาหกิจ ( ) 6. ประกอบธุรกิจ  
( ) 3. ลูกจ้างบริษัท ห้างร้าน ( ) 7. แม่บ้าน  
( ) 4. รับจ้าง ( ) 8. นิสิต/นักศึกษา  
( ) 9. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

5. สถานภาพการสมรส

- ( ) 1. โสด ( ) 3. แต่งงาน  
( ) 2. สมรสแล้ว/อยู่กินฉันสามีภรรยา ( ) 4. คู่สมรสเสียชีวิต

6. ท่านทราบหรือไม่ ปัจจุบันประเทศไทยมีการใช้โทษประหารชีวิตในการลงโทษผู้กระทำผิด

- ( ) 1. ทราบ ( ) 2. ไม่ทราบ

7. จากข้อ 6. หากท่านทราบ ปัจจุบันประเทศไทยใช้วิธีการประหารชีวิตนักโทษด้วยวิธีใด

- ( ) 1. ยิงเป้า ( ) 3. แก้วไฟฟ้า  
( ) 2. ตัดศีรษะ ( ) 4. ฉีดสารพิษ

8. ท่านเคยประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรม หรือไม่

- ( ) 1. เคย ( ) 2. ไม่เคย

9. หากเคย ท่านประสบกับเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมที่ครั้ง (หากตอบไม่เคยให้ข้ามไปทำข้อ 11)

- ( ) 1.1 ครั้ง ( ) 3. 3 ครั้ง



- ( ) 2.2 ครั้ง ( ) 4. มากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป

10. จากข้อ 9. ท่านประสบเหตุการณ์การก่ออาชญากรรมในกลุ่มคดีอะไร

- ( ) 1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น  
 ( ) 2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย หรือเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น  
 ( ) 3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ เป็นต้น  
 ( ) 4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น  
 ( ) 5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดี  
 จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น

11. ท่านเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น ถูกลักทรัพย์ ถูกทำร้าย  
 ฯลฯ หรือไม่

- ( ) 1. เคย ( ) 2. ไม่เคย

12. จากข้อ 11. หากเคย ท่านได้รับความเสียหายฯ ในกลุ่มคดีอะไร (หากไม่เคยให้ข้ามไปทำ  
 ข้อ 13.)

- ( ) 1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น  
 ( ) 2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย หรือเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น  
 ( ) 3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ เป็นต้น  
 ( ) 4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น  
 ( ) 5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดี  
 จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น

13. ญาติสนิทของท่านเคยได้รับความเสียหายจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น ถูกลักทรัพย์  
 ถูกทำร้าย ฯลฯ หรือไม่

- ( ) 1. เคย ( ) 2. ไม่เคย

14. จากข้อ 13. หากเคย ญาติสนิทของท่านได้รับความเสียหายฯ ในกลุ่มคดีอะไร

- ( ) 1. กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น  
 ( ) 2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย หรือเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ข่มขืน เป็นต้น  
 ( ) 3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ เป็นต้น  
 ( ) 4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น  
 ( ) 5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ เช่น คดี  
 จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น

## ส่วนที่ 2 ระดับการรับรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม

1. ท่านให้ความสนใจและรับรู้ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมในระดับใด

- ( ) 1. มาก
- ( ) 2. ปานกลาง
- ( ) 3. น้อย
2. โดยปกติ ท่านชอบและติดตามข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อใดมากที่สุด
- ( ) 1. โทรทัศน์ ( ) 3. หนังสือพิมพ์
- ( ) 2. วิทยุ ( ) 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
3. ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากสื่อโทรทัศน์บ่อยครั้งเท่าใด
- ( ) 1. ทุกวัน ( ) 3. สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง
- ( ) 2. สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ( ) 4. น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
4. ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากทางวิทยุบ่อยครั้งเท่าใด
- ( ) 1. ทุกวัน ( ) 3. สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง
- ( ) 2. สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ( ) 4. น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
5. ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากทางหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งเท่าใด
- ( ) 1. ทุกวัน ( ) 3. สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง
- ( ) 2. สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ( ) 4. น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
6. ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรมจากทางวิทยุบ่อยครั้งเท่าใด
- ( ) 1. ทุกวัน ( ) 3. สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง
- ( ) 2. สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ( ) 4. น้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
7. ท่านเห็นว่าอาชญากรรมประเภทใดต่อไปนี้มี ความรุนแรงมากที่สุด
- ( ) 1. กลุ่มคดียุทธการและสะเทือนขวัญ เช่น คดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น
- ( ) 2. กลุ่มคดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย หรือเพศ เช่น คดีข่มขืนกระทำชำเรา ฆ่าข่มขืน เป็นต้น
- ( ) 3. กลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น
- ( ) 4. กลุ่มคดีที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น
- ( ) 5. กลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น คดีความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ คดีจำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น
8. หลังจากที่ท่านได้รับรู้หรือทราบข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมที่รุนแรงแล้ว ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อผู้ก่ออาชญากรรม
- ( ) 1. ควรให้ความเป็นธรรมกับผู้ก่ออาชญากรรม
- ( ) 2. ต้องการให้ลงโทษผู้ก่ออาชญากรรมนั้นด้วยความรวดเร็ว
- ( ) 3. เฉย ๆ เนื่องจากไม่เกี่ยวกับตัวท่าน
- ( ) 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....
9. ท่านคิดว่าควรจะมีโทษอาชญากรรมที่ก่ออาชญากรรมร้ายแรงอย่างไร
- ( ) 1. ประหารชีวิต ( ) 4. ปรับ
- ( ) 2. จำคุก ( ) 5. วิธีการคุมประพฤติ
- ( ) 3. กักขัง ( ) 6. วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

### ส่วนที่ 3 ความห่างเหินและความใกล้ชิดศาสนา

#### 1. ท่านนับถือศาสนา

- ( ) 1. พุทธ ( ) 3. อิสลาม  
( ) 2. คริสต์ ( ) 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

#### 2. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมใดมากที่สุด

- ( ) 1. ตักบาตร ( ) 4. รักษาศีล  
( ) 2. ทำบุญ ทำทาน ( ) 5. สวดมนต์ .....  
( ) 3. เข้าวัดฟังธรรม ( ) 6. ไม่เคยเลย

#### 3. ท่านได้ร่วมกิจกรรมทางศาสนา บ่อยครั้งเท่าใด

- ( ) 1. ทุกวัน ( ) 3. สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ( ) 5. นาน ๆ ครั้ง  
( ) 2. สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ( ) 4. เดือนละ 1-2 ครั้ง ( ) 6. ไม่เคยเลย

### ส่วนที่ 4 คิดเห็นเกี่ยวกับประเภทอาชญากรรม

คำชี้แจง โปรดเติมเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
---------	-----------------------	----------	----------	-----------------	--------------------------

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

<p>1. ตรวจสอบโทษประหารชีวิตสำหรับผู้กระทำผิดคดีอาชญากรรมที่รุนแรง เช่น ฆ่าข่มขืน ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น</p> <p>2. ตรวจสอบโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น ฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ เป็นต้น</p> <p>3. ตรวจสอบโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น ข่มขืน กระทำชำเรา ข่มขืนฆ่า เป็นต้น</p> <p>4. ตรวจสอบโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น</p> <p>5. ตรวจสอบโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดกลุ่มคดีอาญาที่น่าสนใจ เช่น คดีโจรกรรม รถยนต์ และโจรกรรมรถจักรยานยนต์ เป็นต้น</p> <p>6. ตรวจสอบโทษประหารชีวิตผู้กระทำผิดคดีตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น</p>					
---	--	--	--	--	--

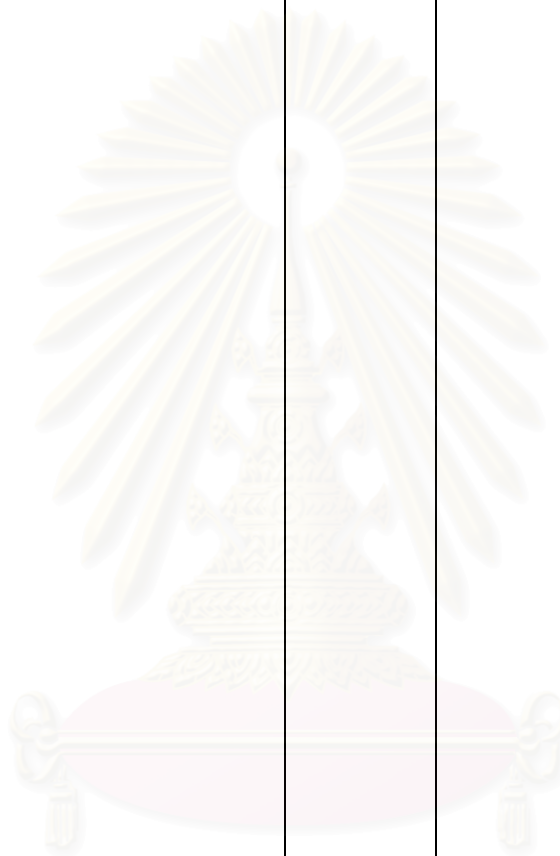
### ส่วนที่ 5 คิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
---------	-----------------------	----------	----------	-----------------	--------------------------

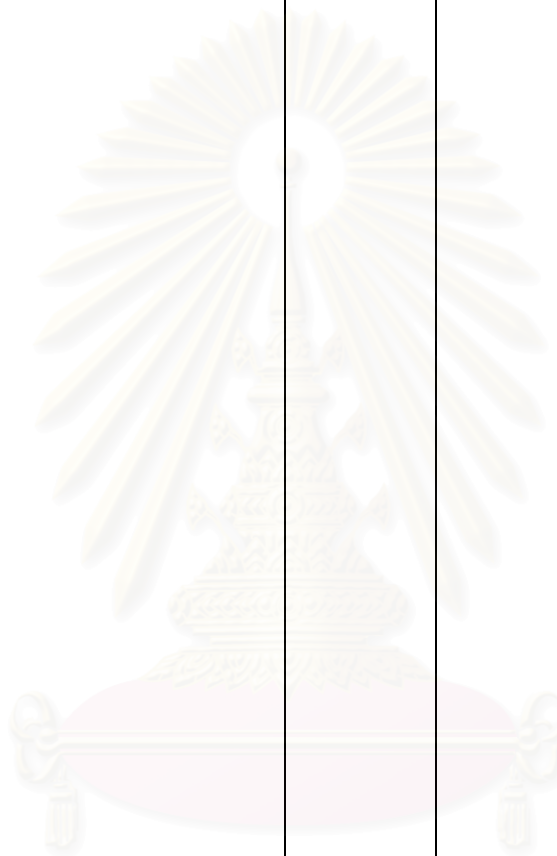
<ol style="list-style-type: none"> <li>1. โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมความประพฤติของประชาชนชนในสังคม</li> <li>2. ควรจะมีการใช้โทษประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงและก่อให้เกิดผลเสียหายต่อประชาชนและสังคม</li> <li>3. การลงโทษประหารชีวิตควรกระทำด้วยความรวดเร็วและให้เกิดความทุกข์ทรมานน้อยที่สุด</li> <li>4. การใช้โทษประหารชีวิตขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม</li> <li>5. ควรมีการประหารชีวิตนักโทษต่อหน้าสาธารณชน เพื่อประโยชน์ในการข่มขวัญให้ผู้ที่ยังคิดจะกระทำความผิดไม่กล้ากระทำความผิดในลักษณะเดียวกัน</li> <li>6. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน โดยการยิงเป้า เป็นวิธีที่เหมาะสมอยู่แล้ว</li> <li>7. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย</li> <li>8. ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตจากวิธียิงเป้าเป็นวิธีการอื่น เพื่อมิให้เกิดความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดกับผู้ต้องโทษ</li> </ol>					
<b>ข้อความ</b>	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
<p>9. การประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเข้าสู่ร่างกายน่าจะเป็นวิธีการลงโทษที่เหมาะสมกว่าวิธีการยิงเป้า</p> <p>10. การลงโทษประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดสารพิษ เป็นวิธีที่ประหยัดค่าใช้จ่ายและไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานต่อนักโทษ</p> <p>11. การใช้โทษประหารชีวิตจะทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกันไม่กล้ากระทำความผิด</p> <p>12. หากไม่มีการกำหนดโทษประหารชีวิตในสังคมไทยแล้ว การประกอบอาชญากรรมรุนแรงจะเพิ่มสูงขึ้น</p> <p>13. เมื่อมีการลงโทษประหารชีวิตทำให้คนในสังคมพอใจ เพราะผู้กระทำความผิดสมควรได้รับการลงโทษ เช่นนั้น</p> <p>14. การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดช่วยลดความรู้สึกรังเกียจแค้นของญาติของเหยื่ออาชญากรรม</p> <p>15. โทษประหารชีวิตนำมาซึ่งความพอใจแก่สังคมมากกว่าที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม</p> <p>16. การลงโทษประหารชีวิตจะช่วยลดงบประมาณของรัฐที่จะนำไปใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด</p> <p>17. สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นที่จะต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่</p>					

--	--	--	--	--	--



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
<p>21. โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมความประพฤติของประชาชนในสังคม</p> <p>22. ควรจะมีการใช้โทษประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงและก่อให้เกิดผลเสียหายต่อประชาชนและสังคม</p> <p>23. การลงโทษประหารชีวิตควรกระทำด้วยความรวดเร็วและให้เกิดความทุกข์ทรมานน้อยที่สุด</p> <p>24. การใช้โทษประหารชีวิตขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม</p> <p>25. ควรมีการประหารชีวิตนักโทษต่อหน้าสาธารณะชน เพื่อประโยชน์ในการข่มขวัญให้ผู้ที่จะกระทำความผิดไม่กล้ากระทำความผิดในลักษณะเดียวกันอีก</p> <p>26. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบัน โดยการยิงเป้า เป็นวิธีที่เหมาะสมอยู่แล้ว</p> <p>27. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย</p> <p>28. ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตจากวิธียิงเป้าเป็นวิธีการอื่น เพื่อมิให้เกิดความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดกับผู้ต้องโทษ</p>					

 <p>สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย</p>					
---	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



## สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

คำชี้แจง โปรดเติมเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

---

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
<p>29. โทษประหารชีวิตเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมความประพฤติของประชาชนในสังคม</p> <p>30. ควรจะมีการใช้โทษประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมที่มีลักษณะรุนแรงและก่อให้เกิดผลเสียหายต่อประชาชนและสังคม</p> <p>31. การใช้โทษประหารชีวิตจะทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกัน เกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด</p> <p>32. การลงโทษประหารชีวิตควรกระทำด้วยความรวดเร็วและให้เกิดความทุกข์ทรมานน้อยที่สุด</p> <p>33. การใช้โทษประหารชีวิตจะทำให้ผู้ที่คิดกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกัน เกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด</p> <p>34. การใช้โทษประหารชีวิตก่อให้เกิดผลในทางยับยั้งและข่มขู่ และเป็น การป้องปรามการกระทำความผิดอย่างเด็ดขาด</p>					

<p>35. โทษประหารชีวิตจะช่วยลดสถิติคดีอาชญากรรมประเภทคดีอุก</p> <p>36. ฉกรรจ์และสะท้อนขวัญและคดีอาชญากรรมร้ายแรงอื่น ๆ</p> <p>37. ในกรณีที่บ้านเมืองอยู่ในภาวะวิกฤติที่มีการก่อจลาจล ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ ควรนำเรื่องการลงโทษประหารชีวิตมาใช้ จึงจะสามารถควบคุมเหตุการณ์ได้อย่างเด็ดขาด</p> <p>38. สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นจะต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่</p> <p>39. วิธีการลงโทษผู้กระทำความผิดขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม</p> <p>40. ควรมีการประหารชีวิตนักโทษต่อหน้าสาธารณะชนเพื่อประโยชน์ในการข่มขวัญให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดไม่กล้ากระทำความผิดในลักษณะเดียวกันอีก</p> <p>41. สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นจะต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่</p> <p>42. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันคือการยิงเป้า เป็นวิธีที่เหมาะสมคืออยู่แล้ว</p> <p>43. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย</p>					
--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--

สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย



ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
<p>7. สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นจะต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่</p> <p>8. วิธีการลงโทษผู้กระทำผิดขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม</p> <p>9. ควรมีการประหารชีวิตนักโทษต่อหน้า สาธารณะชนเพื่อประโยชน์ในการข่มขวัญให้ผู้ที่คิดจะกระทำผิดไม่กล้ากระทำผิดในลักษณะเดียวกันอีก</p> <p>17. สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นจะต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่</p> <p>18. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันคือการยิงเป้า เป็นวิธีที่เหมาะสมคืออยู่แล้ว</p> <p>19. วิธีการลงโทษประหารชีวิตในปัจจุบันเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้าย</p> <p>20. ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตจากการยิงเป้า เป็นวิธีการอื่นเพื่อให้เกิดความทุกทรมานและความเจ็บปวดกับผู้ต้องโทษน้อยที่สุด</p> <p>21. ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตจากการยิงเป้า เป็นวิธีการอื่นเพื่อให้เกิดความทุก</p>					

<p>ทรมานและความเจ็บปวดกับผู้ต้อง โทษน้อยที่สุด</p>					
<p>12 คดีในสังคมไทยแล้ว การประกอบ อาชญากรรมรุนแรงจะเพิ่มสูงขึ้น</p>					
<p>13 มีการลงโทษประหารชีวิต ทำให้ คนในสังคมพอใจ เพราะผู้กระทำ ผิดสมควรได้รับการลงโทษเช่น นั้น</p>					
<p>14 โทษประหารชีวิตนำมาซึ่งความ พอใจแก่สังคมมากกว่าจะเป็น ประโยชน์ต่อสังคม</p>					
<p>15 การลงโทษประหารชีวิตจะช่วยลด งบประมาณของรัฐที่จะนำมาใช้ใน การแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำผิด</p>					

<p>22. นำผู้อื่น คดีปล้นทรัพย์ เป็นต้น</p> <p>23. ควรลงโทษประหารชีวิตผู้ที่กระทำ ผิดคดีชีวิต ร่างกายและเพศ เช่น ข่ม</p>					
---	--	--	--	--	--

<p>ขึ้นกระทำซ้ำเรา ข่มขืนฆ่า เป็นต้น</p> <p>24. ควรลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำ ผิดคดีตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด เช่น จำหน่ายยาบ้า ผลิตยาบ้า เป็นต้น</p> <p>25. ควรลงโทษผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับ ทรัพย์สิน เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์  ฯลฯ</p> <p>26. หากสังคมมีคดีอาชญากรรมรุนแรง เพิ่มมากขึ้นก็ควรที่จะใช้โทษ ประหารชีวิตเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็น การลดจำนวนคดีอาชญากรรมรุนแรง</p>					
---	--	--	--	--	--



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
<p><b>9. การประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษ</b></p> <p>น่าจะเป็นวิธีการลงโทษที่เหมาะสมกว่าวิธีการยิงเป้า</p> <p>10. การลงโทษประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเป็นวิธีที่ประหยัดค่าใช้จ่ายและไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานต่อนักโทษ</p> <p>11. การใช้โทษประหารชีวิตจะทำให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกันไม่กล้ากระทำความผิด</p> <p>12. หากไม่มีการกำหนดโทษประหารชีวิตในสังคมไทยแล้วการประกอบอาชญากรรมรุนแรงจะเพิ่มสูงขึ้น</p> <p>13. เมื่อมีการลงโทษประหารชีวิตทำให้คนในสังคมพอใจเพราะผู้กระทำความผิดสมควรได้รับโทษเช่นนั้น</p> <p>14. การลงโทษประหารชีวิตผู้กระทำความผิดช่วยลดความรู้สึกเคียดแค้นของญาติของเหยื่ออาชญากรรม</p> <p>15. โทษประหารชีวิตนำมาซึ่งความพอใจแก่สังคมมากกว่าที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม</p> <p>16. การลงโทษประหารชีวิตจะช่วยลดงบประมาณของรัฐที่จะนำไปใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด</p> <p>17. สภาพสังคมไทยในปัจจุบันยังจำเป็นที่จะต้องมีการใช้โทษประหารชีวิตอยู่</p>					

--	--	--	--	--	--

**ส่วนที่ 6** ความคิดเห็นเกี่ยวเรื่องการใช้โทษประหารชีวิต

**คำชี้แจง** โปรดเติมเครื่องหมาย / หน้าข้อความ หรือกรอกข้อความที่ตรงกับความเห็นของท่าน

1. ท่านเห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิตหรือไม่

( ) 1. เห็นด้วย (โปรดระบุเหตุผล).....

.....

.....

( ) 2. ไม่เห็นด้วย (โปรดระบุเหตุผล).....

.....

.....

2. กรณีที่ท่านเห็นด้วยกับการใช้โทษประหารชีวิต ควรจะใช้กับความผิดใดบ้าง

(1) .....

(2) .....

(3) .....

(4) .....

(5) .....

3. ท่านเห็นว่าปัจจุบันควรเปลี่ยนแปลงวิธีการประหารชีวิตจากยิงเป้าเป็นวิธีการอย่างอื่นหรือไม่

( ) ควรเปลี่ยนแปลง เพราะ.....

( ) ไม่ควรเปลี่ยนแปลง เพราะ.....

4. กรณีมีความเห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงโทษประหารชีวิตควรเปลี่ยนเป็นวิธีการใด

( ) 1 การฉีดสารพิษ เพราะ.....

( ) 2 แก้อื้อไฟฟ้า เพราะ.....

( ) 3. แขนวนคอ เพราะ.....

( ) 4. วิธีอื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. ท่านมีความคิดเห็นและข้อเสนอเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตอย่างไร

.....

.....

.....



ที่ ทบ. 0304/ 4 7 5

คณะรัฐศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนอภัยภูมิจึงค์ กรุงเทพฯ

10330

๒๖ กุมภาพันธ์ 2544

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวาง

ถึงที่ส่งมาด้วย แบบเสนอหัวข้อและโครงร่างการวิจัย จำนวน 3 แผ่น

ด้วย ว่าที่ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสันเที๊ยะ นิติศปริญญโท ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สาขาสังคมวิทยา (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ทศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลจากญาติของนักโทษประหารชีวิต ซึ่งมาเยี่ยมนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ จำนวน 3 ราย เพื่อทราบทัศนคติของญาตินักโทษประหารชีวิตต่อการลงโทษประหารชีวิต และเพื่อจะทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษประหารชีวิต รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับ การลงโทษประหารชีวิต โดยจะนำข้อมูลที่ได้อภิเคราะห์และใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

จึงเรียนมาขอร้องท่านเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ ว่าที่ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสันเที๊ยะ เข้าเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าวในวันที่ 13 -15 มีนาคม 2544 ระหว่างเวลา 13.00 น.-16.00 น. และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(จตุรรัตน์ เอื้ออานนท)

อาจารย์ประจำภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย





ที่ นท 0918 2/23

เรียนจากกลางบางขวาง  
ถนนนนทบุรี 1 พ.บ. 11000

22 มีนาคม 2544

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาวิจัย

เรียน อาจารย์ประจำภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ้างถึง หนังสือคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ ทน.๐๓๐๘/๔๗๑ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

ตามหนังสืออ้างถึง ว่าที่ ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสำพันธุ์ นิสิตปริญญาโท ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สาขาสังคมวิทยา (อาชีววิทยามนุษย์และงานสุเคราะห์) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้หลักการศึกษาวิจัยเรื่อง ทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต โดยตรงขอข้อมูลรากญาติของนักโทษประหารชีวิตเพื่อการสัมภาษณ์ จำนวน ๑ ราย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อไป นั้น

เรียนจากกลางบางขวางขอเรียนว่า ได้ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกแก่ที่ความและเก็บข้อมูลดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อยแล้วในวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๔ จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุระ พันธ์สุระ)

ผู้อำนวยการเรียนจากบางขวาง

ฝ่ายบริหารทั่วไป

โทร. 5250487

โทรสาร. 5266124

## ประวัติผู้วิจัย

ว่าที่ร้อยตำรวจเอก อนุสรณ์ แก่งสันเทียะ เกิดวันที่ 31 มกราคม 2516 ที่จังหวัดขอนแก่น สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี รัฐประศาสนศาสตร์บัณฑิต (รป.บ.(ตร.)) จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ (รุ่นที่ 49) ปีการศึกษา 2538 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรสังคมวิทยามหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ.2542 ปัจจุบันรับราชการตำรวจ ตำแหน่ง รองสารวัตรงาน 5 กองกำกับการ 2 กองทะเบียนพล สำนักงานกำลังพล สำนักงานตำรวจแห่งชาติ



สถาบันวิทยบริการ  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย